

**HOMÍLIÁK
AZ EGYETEMI TEMPLOMBÓL**

A HÚSVÉTI IDŐBEN

**HÚSVÉT VASÁRNAPJÁTÓL
SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJÁIG**

az „A+B+C” év vasárnapjaival

**KÉZIRAT GYANÁNT
Budapest 2014**

ELŐSZÓ

A Húsvéti idő minden évben egyforma hosszú: Húsvét vasárnapjától Szentháromság vasárnapjáig nyolc teljes hét. Első hete Húsvét nyolcada, az utolsó hete Pünkösöd nyolcada. Közben van az Úr Jézus Mennybemenetelének ünnepe, a hatodik hét csütörtöke, Áldozócsütörtök.

E nyolc hét minden hétköznapjának saját Olvasmányai és saját miseszövegei vannak. Mivel Húsvét nyolcada után a napi szentekről is vehetjük a szentmisét, s ahol ezek a homíliák elhangzottak, így történt, ezért a Húsvéti idő minden hétköznapjára csak több év homíliáiból lehetett válogatni. A címekben előforduló dátum az elhangzás időpontját jelöli.

A vasárnapok Olvasmányai hároméves ciklusban, A–B–C megjelöléssel ismétlődnek. 2014 „A”, 2015 „B”, 2016 „C” év; 2017 „A”, 2018 „B”, 2019 „C” év, és így tovább, de ne feledkezzünk meg arról, hogy a liturgikus év Ádventtel kezdődik.

Tartalomjegyzék

Húsvétvasárnap	
A évben	11
B évben	13
C évben	15
Húsvéthétfő	17
Kedd Húsvét nyolcadában	19
Szerda Húsvét nyolcadában	20
Csütörtök Húsvét nyolcadában	21
Péntek Húsvét nyolcadában	23
Szombat Húsvét nyolcadában	24
Irgalmasság vasárnapja	
A évben	26
B évben	28
C évben	30
Hétfő Húsvét II. hetében	32
Kedd Húsvét II. hetében	34
Szerda Húsvét II. hetében	35
Csütörtök Húsvét II. hetében	37
Péntek Húsvét II. hetében	38
Szombat Húsvét II. hetében	40
Húsvét harmadik vasárnapja	
A évben	42
B évben	44
C évben	46
Hétfő Húsvét III. hetében	48
Kedd Húsvét III. hetében	49
Szerda Húsvét III. hetében	51
Csütörtök Húsvét III. hetében	52
Péntek Húsvét III. hetében	53
Szombat Húsvét III. hetében	54
Húsvét negyedik vasárnapja	
A évben	56
B évben	58
C évben	60
Hétfő Húsvét IV. hetében	62
Kedd Húsvét IV. hetében	63
Szerda Húsvét IV. hetében	65
Csütörtök Húsvét IV. hetében	66
Péntek Húsvét IV. hetében	68
Szombat Húsvét IV. hetében	69
Húsvét ötödik vasárnapja	
A évben	71
B évben	73
C évben	75
Hétfő Húsvét V. hetében	77

Kedd Húsvét V. hetében	78
Szerda Húsvét V. hetében	79
Csütörtök Húsvét V. hetében	81
Péntek Húsvét V. hetében	82
Szombat Húsvét V. hetében	83
Húsvét hatodik vasárnapja	
A évben	85
B évben	87
C évben	89
Hétfő Húsvét VI. hetében	90
Kedd Húsvét VI. hetében	92
Szerda Húsvét VI. hetében	93
Áldozócsütörtök	94
Péntek Húsvét VI. hetében	95
Szombat Húsvét VI. hetében	96
Húsvét hetedik vasárnapja	
A évben	98
B évben	100
C évben	102
Hétfő Húsvét VII. hetében	104
Kedd Húsvét VII. hetében	105
Szerda Húsvét VII. hetében	106
Csütörtök Húsvét VII. hetében	108
Péntek Húsvét VII. hetében	109
Szombat Húsvét VII. hetében	110
Pünkösdszombat	
A évben	112
B évben	114
C évben	116
Pünkösdhétfő	117
Kedd Pünkösdszombat nyolcadán	118
Szerda Pünkösdszombat nyolcadán	120
Csütörtök Pünkösdszombat nyolcadán	121
Péntek Pünkösdszombat nyolcadán	122
Szombat Pünkösdszombat nyolcadán	123
Szentháromság vasárnapja	
A évben	124
B évben	126
C évben	128

Húsvétvasárnap „A” évben 2011. április . 24.

Napi könyörgés

Istenünk, ki egyszülött Fiad feltámadásával legyőzted a halált és megnyitottad előttünk az örökkévalóság kapuját, add meg kérünk, hogy akik megüljük a Húsvét ünnepét, Szentlelkedből megújulva az élet világosságában járjunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 10,34a. 37–43.*

Szentlecke: *Kol 3,1–4.*

Evangélium: *Jn 20,1–9.*

Testvéreim! A Húsvét az öröm, a hála és a remény ünnepe. Mert ha Krisztus nem támad föl, akkor mi még mindig az ördög hatalma alatt bűneinkben vagyunk, reménytelenül, akármit csinálunk. Ha pedig föltámadt, akkor az Ő élete és tanítása olyan fényt sugároz, aminek nincs párja az egész teremtésben. És, mert azt tanította, amit tanított, a mi életünk is olyan fényt kap, amit nem is remélhattünk. Mivel pedig az Úr valóban föltámadott, mi a reményben valami elmondhatatlan csodát kapunk. Annak a fölismerését, hogy meg vagyunk váltva.

És most emlékezzünk arra, amikor az Úr a názáreti zsinagógában kigöngyölte Izaiás könyvét, és elkezdte olvasni: „Az Úr lelke rajtam, mert fölkent engem. S elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, szabadulást a foglyoknak, az adósok börtönében lévőknek az elengedést, a szabadulást. És meghirdessem az Úr kedves esztendejét, a megújulás évét. Ezért jöttem.” – mondja a kezdet kezdetén, a nyilvános működése elején. A föltámadása a pecsét ezen az Evangélium:on, és ez nem költészet, nem egy a sokféle emberi álmodozás közül, hanem ez kinyilatkoztatás, tények értelmének a föltárása.

Mert az, hogy az Úr értünk fölláldozta magát, megkapja az isteni elfogadást. Az ígéret, a szabadulás ígérete. És nem egy rablóvezér, nem egy forradalmár, nem egy általunk népszavazással trónra emelt ember vezeti a szabadító hadjáratot. Szó sincs hadjáratról. A Fiú szabadítja föl a rabszolgákat. Az örökös. Aki elmondta – de akkor, amikor mondta, példabeszédnek hatott –, hogy a Mindenható, mint gazda, rábízta a földet az emberre, hogy munkálja meg. És várta, hogy a termés neki járó részét megkapja. Az imáadásban, a hitben, az emberi jószágban, a Főparancs megtartásában a Gazda megkapja a neki járó részt. És mi történt? Nem kapta meg. És amikor úgy gondolta, hogy a Fiamat csak becsülni fogják. Mit mondtak a szőlőmunkások? Ez az örökös. Öljük meg, és miénk lesz az öröksége. Kivetették a szőlőből a Fiút, az örökösöt, és megölték.

De az Isten Fiát nem lehetett megölni. És ez az ember legnagyobb tévedése: azt hiszi, hogy erőt tud venni az Istenen. Nem lehet. Az Úr Krisztus föltámadása ennek a bizonyossága. De nem összetrombitált tizenkét légió angyalt azzal, hogy na fiúk, most megyünk és bosszút állunk a halálomért a Földön, és elpusztítunk mindent. Nem így támadt föl, hanem így köszönti övéit: „Békesség nektek.” Ez azt jelenti: Nem bosszúhadjáratra jöttem, hanem meg akarom mutatni nektek, hogy amiről beszéltem,

megtörtént, és az történt meg, amiről beszéltem. Hiába volt minden, hiába az írástudók, a farizeusok, bárki. Isten Fiát, az örököszt nem lehetett elpusztítani. És Ő jön, és fölkinálja a szabadulást. Amiről Izaiásnál olvasott, azt kínálja föl.

Aki hisz, reménnyel és szeretettel tekint rá: Jézusom, én nem erőt akarok venni rajtad. Nem elpusztítani akarlak, mint örököszt. Hanem nézd csak, az életemből, ami Téged, mint az én Istenemet illet, a kezébe adom. Napról-napra az imádságaimban, az Egyházad törvényei szerinti életemmel, a szentmisékkal. Ő pedig mindazokra, akik találkoznak Vele, mint Mária Magdolnára, rábízta az örömhírt: Menj, és mond el a többieknek. Mond el nekik, hogy élek. És várlak benneteket azért, hogy azt a szabadulást, amit csak én tudok nektek adni, odaadhassam. Jöjjetek és kövessetek, mert elmentem előttem egy úton, amit járhatóvá tettem számotokra. Jöjjetek utánam.

Nekünk, embereknek a legfontosabb cselekedetünk, hogy ezt az örömhírt hittel elfogadjuk és megtapasztaljuk, hogy ha az ember hisz a föltámadott Krisztusban, a tanítása, ami folyamatosan hangzik az Egyházban, nem egy a vallásalapítók elméletei között, hanem a föltámadás pecsétje van rajta. Az igazság pecsétje.

Ha életünket az Úr Krisztus föltámadásának fénye világítja meg, bár ugyanott zajlik, mint bárki másé, különös belső tartást tapasztalunk. A keresztségben olyan ajándékot kaptunk, amittől megváltozott az életünk. Nem kell rendörököt állítani mellénk, hogy becsületesek legyünk. Amikor azt mondja az Úr, hogy szeresd a felebarátodat, nem kell állandóan őrangyalokat a nyakunkra küldenie, hogy csináld már meg végre. Vagy amikor azt halljuk, hogy: szeressétek az ellenségeiteket, akkor nem vállat vonunk, hogy ki tudja ezt megcsinálni, hanem föltekintünk a megfeszített Krisztusra, és kérjük: Uram segíts, hogy még ebben is meg tudjuk tenni, amit kérsz.

Ma szerte a világon az Egyház hálát ad. Hálát adunk a Mindenhatónak, hogy az üdvösség útját így gondolta el. Hálát adunk a Fiúnak, az örökösnek, hogy így szeretett minket. És kérjük, vezessen. De mindenek előtt a hitben erősítsen meg. Hogy bárki, bármit mond, nekünk az Ő szava legyen minden, az Igazság. Amen.

Húsvétvasárnap „B évben 2012. április 8.

Olvasmányai azonosak az „A” évvel

Testvéreim!

Elérkeztünk a Húsvét ünnepére. Újra fölhangzik a Glória és az Alleluja. Számlálatlanul. Az Egyház örül és szeretné, ha mindegyikünk szívében a Húsvét öröme élne. Az Úr Krisztus elég sokszor beszélt a feltámadásáról világosan, egyértelműen. De ez olyan magasan van fölöttünk, mint az ég a föld fölött. Az Ő föltámadása már a mennyek országának valósága. Az újjá teremtett világé. Ezért tartott oly sokáig, míg az apostolok megértették, hogy az Úr tényleg föltámadott. És el merték hinni. Időbe került. Nekünk is, bizony, időbe kerül, amíg a szívünk fölfogja, hogy mit jelent a Húsvét. Mit jelent az,

hogy hiszünk a Föltámadott Krisztusban, Aki nagyon világosan elmondta, hogy: aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya. Én elmegyek, helyet készítek nektek. Aztán eljövök értetek, hogy ott legyetek, ahol én vagyok. És ezt mi olyan nehezen merjük elhinni!

Advent idején, amikor a karácsonyra készülünk, az idősebbekben hányszor megszólal a keserűség: „Mit várhatók én? Jön a karácsony, itt vagyok esetleg kisebb-nagyobb családban, de velem már nem törődik senki. Tőlem senki meg nem kérdezi, hogy hozzon neked valamit a Jézuska? – Senki. – Mit várhatók én?”

És akkor halljuk a Tanító Egyházban: Ember! A karácsony az Úr Krisztussal való találkozásokra készít fel! Emlékezünk a születésére Betlehemben és emlékeznünk kell arra, hogy találkozni fogunk Vele az ítéleten. És ha már öregszel, vagy megöregedtél, mi az, hogy mit várhatsz te?! Ott vagy a küszöb közvetlen közelében! Készülsz? Tudod, hogy miféle találkozás vár rád? Ember! Ébredj! És örülj!”

Ez a nagybőjtben még fokozottabban megtörténhet meg. Egy 60 évnél idősebb lélekben fölmerülhet a kérdés: „Mit tudok én már csinálni a nagybőjtben? Igazában semmit. Már a szigorú bőjtöt sem kéri számon tőlem az Egyház úgy, mint 5 évvel, meg 10 évvel ezelőtt, mondván, hogy öregszel. Aztán – bármilyen oknál fogva – nekem már a mindennapos étrendem majdnem olyan, mint korábban a szigorú bőjt volt. S vagy a fogaim miatt, vagy e miatt, vagy a miatt, alig tudok már enni. Nem is kívánok nagyon enni. Mit tudok csinálni a nagybőjtben? Ebből következően én nem tudok készülni. És egyáltalán – mire készüljek? Én, az öregedő ember...”

Az Egyház megint megszólal: „Ember! Ébredj! Mi az, hogy mire készülj? A jövődre készülj! Mert a Húsvétban az Úr Krisztus megmutatta az emberiség és minden egyes ember jövőjét. Amiről persze a világ is beszél. Külön irodalmi műfaj lett a tudományos jövő-kép megrajzolása sci-fi regényekben, filmekben. De a világ szakemberei mind arról beszélnek, hogy a jövő egy kozmikus katasztrófa. El fog pusztulni a Naprendszer, a Föld és valószínűleg a mindenség is. De ez a közembert ne érdekelje, mert itt milliós évekről van szó. Ez a nemzedék csak járja a maga taposómalmát, szolgáljon, adózzon, kulizzon s ne törje a fejét a jövőn.

Az Úr Krisztus pedig megmutatja, amit többször is elmondott. Nagyon világosan elmondott: Az Atya átadta nekem a hatalmat. Az ítélet hatalmát is, az élet ajándékozásának hatalmát is. És én mindenkit föl fogok támasztani! Aki bennem hisz, azt az életre. Én örök életet adok nektek.

A Húsvétban, a föltámadásában azt mutatta meg, hogy: nézzétek, én ilyen életet fogok nektek adni, amikor eljön az óra. Amiről nem tud senki, hogy mikor lesz, csak az Atya. De eljön az óra! Az újjáteremtés órája. Amikor a halottak mind meg fogják hallani az Emberfiának a hangját és előjönnek. Mind. Akik jót tettek, az örök életre, akik gonoszok voltak, az örök kárhozatra.

Ha fölremlik az emberben a kérdés, hogy „Mit várhatok én még? Öregszem... Mit várhatok?” A Húsvétban megláthatjuk, hogy a föltámadást várjuk. Itt a földön eljutunk a halálunkig. Átlépünk egy küszöbön, kilépünk ebből a földi időből, aztán jön az újjáteremtés órája. És ha erre a világ és a tudósok oldaláról fölhangzik egy gúnyos kacaj: „Ezt is csak egy teljesen ütődött, tájékozatlan, a tudománytól ég és föld távolságában lévő, műveletlen hívő mondhatja, mert hogyan lehet újjáteremteni azt a

világot, amiről mi tudjuk hogy a korát milliárd években, a méreteit milliárd fényévekben mérhetjük... mi az, hogy újjáteremtés?! Ki tudná ezt megcsinálni?!”

Erre a tanító Egyház azt mondja, hogy ez egy technikai kérdés. Ahogyan a Mindenható meg tudta teremteni ezt a látható világot, ha újjá akarja teremteni, egy pillanat alatt Ő meg tudja tenni! De ez technika. Hanem ha egy ember megtér, megkeresztelkedik, újjászületik Krisztusban, abban az újjáteremtés elkezdődött. Egy folyamat, aminek majd a beteljesedése a föltámadás lesz. De a folyamat már elkezdődött. Mert egy Krisztusban hívó ember másként látja a kozmoszt, a csillag-világokat, a Földet, az életet minden problémájával, a halált is. Számára megváltozott a világ. Az Egyház már ebben az újjáteremtett világban él. Bennünk.

Ezért nem mindegy, hogy valaki készült-e az ünnepre, megüli-e a Húsvétot és engedi-e, hogy a Föltámadott Krisztusnak a fénye átjárja? – Vagy ha még nem keresztény, akkor engedi-e, hogy az Egyház kézen fogja és elvezesse az újjászületés fürdőjéhez és megkeresztelje? – Nem mindegy.

Hálát adunk az Úrnak, hogy elérkeztünk erre a Húsvétra. S ki minél idősebb, annál nagyobb hálával és örömmel fogadja a szívébe azt, hogy a jövőnket, a jövőmet ünnepeljük! Ami tőlem, az öregedő embertől nincs is olyan messze. S akkor a Tanító Egyház mindig hozzáteszi, hogy ember, vigyázz, attól, hogy csak 30 éves vagy, vagy 40 éves vagy, nem tudhatod, hogy az a küszöb, ami átvezet a másik világba, milyen távolságban van tőled. Készülj! Tedd a jót, higgy, szeress és remélj a Föltámadott Krisztusban! Ámen.

Húsvétvasárnap „C” évben

Olvasmányai azonosak az „A” évvel

Testvéreim! Ma az ünnepek ünnepe van. Azt ünnepeljük, hogy amit az Úr a próféták szavával megmondott előre – megtörtént. Amit a Paradicsomkertben ígért az elbukott embernek a jóságos Isten – hogy ellenségeskedést támaszt a sátán és az asszony között, és egy ivadék majd szét fogja tiporni a kígyónak a fejét – megtörtént. De van három meglehetősen összetett kérdés, amelyek még a gondolkodó hívó lelkekben egyszer csak fölvetődnek.

Az első már Hamvazószerda tájékán fölmerülhetett bennünk: Miért engedte Isten a bűnt? Miért nem vigyázott jobban a megteremtett emberre és a megteremtett világra? Miért hagyta, hogy a kígyó rászedje az embert?

A második nagycsütörtöknek és nagypénteknek a kérdése: Miért hagyta az Atya, hogy a Fiúval, az Ő legdrágább kincsével, a szeme fényével így elbánjon az ember?

A harmadik a mai nap kérdése: Miért nem angyalok fújják Húsvétkor a harsonát? Miért nem angyalok hirdetik ilyenkor a föltámadás örömhírét? Miért bírta az Úr törékeny emberekre ezt az örömhírt és az Egyházat?

Ezek a kérdések nem csak a mai ember kérdései, hanem *az ember* kérdései, mindazoké, akik elkezdtek megismerni a Krisztus misztériumát.

Az első kérdés válasza: Isten nem azért engedte meg a bűnt, mert nem tudta megakadályozni, hanem Ő akkora hatalom, hogy az ördögnek, a teremtés elbukott tiszta szellemeinek megengedhette: „Tégy, amit tudsz, én erősebb vagyok nálad; te elbuktatod az embert, én pedig adom majd a megváltást, ami nagyobb csoda lesz, mintha megtartottam volna az embert a büntelenség állapotában.”

A második válasz: a megváltásban, a Fiú halálában Isten az ördögnek és a hozzá társult embereknek megengedte, hogy a Megváltó életére törjenek és megfeszítsék. Ennél többet ugyanis az ördög nem tudott tenni Isten terve ellen, az Isten országa ellen. S az Úr megengedte: „Tedd meg és én megmutatom, hogy a tervemet nem tudod megakadályozni. A Fiamat nem tudod megölni, mert Neki isteni élete van, te pedig, sátán, az egész pokollal együtt teremtmény vagy. Nincsenek esélyeid a te teremtő Isteneddel szemben, de tedd meg, amit akarsz.” A föltámadásban pedig az Úr megmutatta, hogy az Ő szeretete mindennél erősebb. A tervét, hogy népet akar maga körül látni, hogy a világot a Fiának akarja ajándékolni, és azt akarja, hogy a Fia körül boldog emberek és angyalok megszámlálhatatlan sokasága éljen a mennyországban örökre – ezt a tervet nem lehet megakadályozni.

Ezután a harmadik kérdésünkre – miért törekeny emberek hirdetik a föltámadás örömhírét? – az Egyház mondja, hogy ezt pedig azért akarja Isten, hogy mindenkinek *személyes tapasztalata* legyen az, hogy az Isten országa nem ebből a világból való.

Mert a hívők, akik hallgatják az örömhírt, hogy „Ember, meg vagy keresztelve, a keresztség részesít téged a föltámadott Krisztusnak az életében, örvendj! Örök életed van!” – egyszer csak kezdik tapasztalni, hogy öregszenek! Hallom, hogy örök életem van, de kezd reszketni a kezem, elkezd cserbenhagyni a testem, mi lesz velem? Meg fogok halni!

De ez csak a probléma egyik fele. A másik fele, hogy a hívők látják, hogy akik hirdetik az Evangéliumot, pontosan úgy öregszenek, gyengülnek és halnak meg mint ők! A mai Egyháznak nagyon fájdalmas tapasztalata, hogy előregszik a papsága is. Egymás után eltemeti a papjait is, azokat, akikre rá van bízva az örök élet örömhíre, meg a szentségek, meg minden. Ők is meghalnak.

Ezért ez a harmadik kérdés a legfájdalmasabb kérdésünk, mert itt a bőrünkre, a saját életünkre megy a játék. De épp ezért a kérdésre – miért a törekeny ember hirdeti a föltámadás örömhírét – az Egyház tapasztalatból mondja, hogy azért engedi, sőt, akarja ezt az Isten, hogy mindenkinek *személyes tapasztalata* legyen az, hogy az Isten országa nem ebből a világból való. Mert ennek az országnak az megfogható ténye a föltámadott Krisztus, akinek föltámadott teste már nem ebből a világból való. Már újjáteremtett test. És hogy mi ez az újjáteremtett világ, annak megértéséhez nekünk meg kell tapasztalnunk a reszkető kéztől az utolsó leheletig a gyöngeséget és a halált, hogy utána, amikor mi is föltámadunk, a föltámadott testünkben már ne lehessen kérdés az, hogy vajon honnan való ez?! Hanem tapasztalati tény lesz az, hogy ezt az életet nem mi adtuk egymásnak. Még csak nem is az igehirdetők adták át hallgatóknak. Hanem ez az élet az Istenből való, ezt Ő fakasztja.

De ez az élet a hit és a szentségek révén már bennünk van. Ettől olyan fényes ez a mai ünnep. Mert mindegyikünk érzi: az idő múlik, gyengülünk, akármilyen erősek és

fiatalok voltunk, öregsünk, de a szívünk mélyén él a remény, hogy örök életünk van! A föltámadott Krisztus megadta, hogy kétezer év után is hangzik az Evangélium; az Egyház esztendőről esztendőre, bármilyen történelmi körülmények közé kerül, a Húsvétot tudja ünnepelni; a keresztségben, az Eucharisziában, a szentségekben a házasságig bezárólag folyamatosan tudja adni egy 80–90 éves, teljesen reszketeg kezű pap és szava által is az örök életet.

Az örök élet birtokában már most a mennyországgal együtt ünnepeljük a mi Istenünket, akinek a szeretete oly erős, hogy a pokolnak nincs fölötte hatalma. Embereknek sincs. És aki befogadja ezt a végtelenül erős isteni szeretetet, az erőt kap arra, hogy szeressen. Szeresse viszont az éltető Istent, ebből élete fakadjon, és tudja szeretni a körülötte lévő embereket, akikkel, ha igazán szeretjük őket, együtt szeretnénk majd a mennyországban is lenni.

Fogadja el az Úr tőlünk ennek az ünnepnek a háláját, minden gyöngeségünk, öregségünk, fáradtságunk ellenére. Sőt, pontosan a hitünk és a reményünk jeleként, a gyöngeségünkben. És boldogan valljuk meg, hogy a föltámadott Krisztushoz tartozunk. Egy országhoz, amelyik nem ebből a világból való, de *van!* És minket oda haza várnak. Amen.

Húsvéthétfő

Napi könyörgés

Istenünk, ki Anyaszentegyházadat mindig új gyermekekkel gyarapítod, kérünk, engedd, hogy a megkereszteltek mindhalálig hűségesek maradjanak a szentséghez, amelyben az Egyház hite által részesültek. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 2,22–32.*

Evangélium: *Lk 24,13–35.*

Testvéreim! A nagybőjt végén fölmerülhet bennünk a kérdés: Tudjuk-e már, hol van a helyünk Krisztus körül? Tudjuk-e, mi a dolgunk a szenvedő, halálra készülő, a keresztfán haldokló Krisztus körül? Tudjuk-e? Tesszük-e? Az élő lélek, hol ebben, hol abban az Evangélium:i személyben ismer magára, s ahogy múlik az idő, egyre közelebb kerül a Szűzanyához meg Szent Jánoshoz, vagy Magdolnához, akik ott voltak a kereszttalatt.

De ma, Húsvéthétfőn mindegyikünk boldogan magára ismerhet az emmauszi tanítványokban. Mert mi is – mi, katolikus keresztények is – úton vagyunk, tele vagyunk panasszal meg csalódásokkal. Az Úr pedig együtt rója velünk az utat és a kenyértörésben megmutatja magát.

A hét szentség közül három olyan szorosan kapcsolódik a Húsvéhoz, hogy Húsvéti szentségeknek is nevezhetjük őket: a keresztség, a bűnbocsánat és az Eucharisztia szentsége. A keresztségben az embernek csak egyszer lehet része, nem ismételhető. A bűnbánat szentsége már kíséri végig az életünket és valahányszor a bűn miatt meghaltunk lélekben, az Úr újra életre támaszt, megbocsát. Az Eucharisztia pedig mindennapi eledelként kíséri utunkat.

Néha megadatik a léleknek a fölismerés, hogy az Úr kísér és tanít bennünket, hiszen amikor a tanító Egyházat hallgatjuk, Ő magyarázza azt, ami a Szentírásban róla szól. Különösen ilyenkor, Húsvét táján egészen világos, hogy amikor Jézus magyarázza nekünk az Ószövetséget, mennyire más az értelme a mondatoknak, a próféciaíknak, mint amikor tőle függetlenül olvassák ugyanazt, például ahogyan Izrael teszi, amikor nem hallja meg Krisztus szavát. Neki egészen mást jelentenek ugyanazok a szentírási szövegek, mint nekünk. Nekünk próféciaí, előrejelzések, előképek, amikre az Úr sorra rámutat: látod, ez is meg volt rólam írva; nézd csak, ez is úgy történt, ahogyan meg volt rólam írva, mert az Atyának úgy tetszett, hogy előkészíti az én életemet és halálomat, hogy amikor eljövök, rám lehessen ismerni!

Ezeknek a jeleknek a végén áll az Eucharisztia, amit az Úr földi életének a legutolsó estéjén alapított meg és adott át az apostoloknak. Mert Ő tudta: én most elmegyek és itt hagyom az életemnek, a halálomnak és a jelenlétemnek a jelét. Itt hagyom, és akinek él a lelke, az ebben a jelben rám ismerhet.

Az emmauszi tanítványok ezért tudnak ráismerni. Tele voltak bánattal, panasszal, csalódással: „Mi azt hittük..., de eltiporták az álmainkat... eltiporták a hitünket”, és gyászolják a megfeszített Krisztust. Ezért az Úr megmutatta magát a kenyértörésben; és akkor megnyílt a szemük és ráismertek.

Az isteni bölcsesség tudja, hogy az embernek ennyi elég is ahhoz, hogy fölfogja: amiket az Úr Krisztus mond, az igaz. Nincsenek benne föltételek, nincsenek benne sejtések, főleg nincsenek benne csalások és hamisságok; amit az Úr mond, az igaz és megtörténik.

Mi alig tudjuk fölfogni, hogy mekkora ajándékot kaptunk az Eucharisziában, a szentmisében. Hogy milyen erőket kapunk a szentáldozásban a csalódásaink, bánataink, fájdalmaink viselésére. Mert ha az Eucharisztia nem volna, a hitünk nagyon hamar kialudna. A történések ugyanis, amelyeket magunk körül látunk, azok is, amelyeket egyszer csak elkezdünk tapasztalni a tulajdon testünkben, az ellenkezőjét mutatják annak, amit az Úr Krisztus mond. Tőle kapjuk az erőt, hogy hinni tudunk, jön az erő, hogy tudunk Benne remélni. És jön a bizalom, hogy amíg az Ő nyomában járunk, az élet útját járjuk.

De ez a két emmauszi tanítvány még valamit megmutat. Azt, hogy a fölismerést, amit a föltámadott Krisztusról kap a lélek, kíséri a parancs: Menj és oszd meg a testvéreiddel az örömet! Mondd el nekik hogy te láttad a Krisztust, találkoztál Vele; minden csalódás, minden történelem, minden ellenkező tapasztalat ellenére te láttad az Urat.

Az ember csak lassan érti meg, mit mond az Egyház, amikor azt mondja, hogy az egyes hívőknek a hite az Egyház hitéből születik. Mi a katolikus Egyházban mint közösségben hiszünk. Egymás hitéből bátorodva, erősödve, egymás fölismeréséből táplálkozva. – Ez Krisztus misztériuma. Hogyan csinálja Ő ezt? Erre nincs technikai megoldásunk. Az Atyának így tetszett. Mi, élő, katolikus, templomba járó, gyónó, áldozó emberek

vagyunk a tanúi annak, hogy az az élet, amit a föltámadott Krisztus adni akar, íme emberekre talál, akik befogadják. Emberekre talál, akik ráismernek, azután továbbadják. És az Egyház így él nemzedékről nemzedékre, amíg ez a világ világ. Mert minden a föltámadott Krisztusból fakad.

Adjunk érte hálát és köszönjük meg az Úrnak, hogy már voltak pillanataink, amikor ráismertünk. Ezért vagyunk itt a szentmisén. És kérjük, hogy Ő, aki ismeri a szívünket, és tudja, hogy mikor van az a pillanat, amikor a bánataink, meg a csalódásaink megint igénylik azt, hogy Ő megmutassa magát nekünk, adja meg, hogy felismerjük Őt, hiszen tudja, hogy szükségünk van erre. Ő ezt tudja. És megmutatja magát. Amen.

Kedd Húsvét nyolcadában

Napi könyörgés

Istenünk, ki a Húsvét szentségeit adtad orvosságul a halál ellen, kérünk, kísérd népedet kegyelmeddel, hogy a teljes szabadságot elnyerve az égben örömmel birtokolhassa azt, ami már itt a földön örömmel tölti el. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 2,36–41.*

Evangélium: *Jn 20,11–18.*

Testvéreim! Mária Magdolnát az Egyház úgy nevezi, hogy *apostola apostolorum*, az apostolok apostolnője. Ez a név nem csak azért igaz, mert ő vitte a föltámadás örömhírét a Tizenkettőnek, hanem azért is, mert az apostoloknál mélyebben megtapasztalta, hogy Krisztussal találkozni életet jelent. Jézus valóban elveszi az embertől a bűnt és a vele való közösség életet ad.

Magdolna, miután megszabadult a bűnétől, s néha ott ülhetett a Mester lábánál és ihatta az élet ígét, boldog volt. És volt benne bátorság, hogy a Golgotán ott legyen. Nem törődve senkivel és semmivel. Nem törődve azzal, hogy gúnyolták, csúfolták és nagyon cífra dolgokat mondhattak róla. Ő szerette az Urat; egyre tisztuló, egyre mélyebb istenszeretettel.

Ebben lett a példánk. Mert amikor valaki igazán elkezd szeretni az Istent, kerül ilyen helyzetekbe, mint Magdolna, aki nem gondolkodik, nem érvel és nem magyarázkodik. Akit szerettek – mondja –, az én Uramat megölték, és én most nem tudok érte semmit tenni; de legalább megyek a sírjához. Siratni Őt. És üres a sír! Elmondhatatlan keserűség lehetett Magdolnának, hogy még a sírjában sem hagyták békében az Urat! Nem volt elég, hogy végig ostromozták Jeruzsálem utcáin, keresztre feszítették..., az ellenségeinek semmi sem elég?!

Magdolna keserűsége olyan mély volt, hogy amikor angyalok beszéltek vele, nem fogta föl, miről van szó. Amikor ott állt a szeme előtt a föltámadott Úr, a kertésznek vélte. És az Úr még egy kicsit fogva is tartja a szemét, hogy ne ismerje föl, még engedi neki ezt a keserűséget, engedi, hogy Magdolna keseregve mondja: „Ha te vitted el, legalább

nekem mondd meg, hogy visszahozhassam, ide, a nyugvóhelyére...” – Azután a nevéen szólítja: Mária!

Magdolna fölismerte Őt és a keserűségéből erős bizonyosság született: akit én szeretek, az nem csal meg, hiszen megmondta, hogy föl fog támadni, és őfölötte nincs hatalma senkinek és semminek. Ő tényleg az Isten Fia! És kapja a küldetést: „Most pedig menj és mondd el a testvéreimnek!”

Mária rohan és mondja az apostoloknak: „Én láttam az Urat! Nem képzelődtem, nem a szeretetem álmodozott, én láttam! És Ő üzeni nektek ...” – és átadja az üzenetet.

Imádkozzon értünk ez a boldog Magdolna! Hiszen a keresztségben minket is nevünkön szólított az Úr, a bűnbánat szentségében újra meg újra elvette tőlünk a bűneinket, és az Eucharisziával táplál minket, kérje tehát számunkra Magdolna az erőt azokra az órákra, amikor úgy érezzük, hogy üres a lelkem. Amikor azt érezzük, amit ő érzett ott, az üres sír előtt, kérje számunkra az erőt, hogy legyen erőnk kitartani; esetleg sírni, és várni az Urat, és tudni, hogy az Úr, aki engedi, hogy szeressük Őt, jobban szeret bennünket, mint mi Őt. S amikor halljuk a szót is – „most menj és mondd a testvérednek, hogy láttad az Urat!” –, akkor szívünk mélységes őszinteségével tudjuk mondani: én tényleg láttam az Urat! Nemcsak a bűnomet vette el, nemcsak engedi, hogy szeressem, hanem a keserűségemet örömmé tudta változtatni. Láttam az Urat! Amen.

Szerda Húsvét nyolcadában

Napi könyörgés

Istenünk, ki a feltámadás ünnepével évről évre megörvendeztetsz minket, engedd jószágon, hogy az elmúló ünnepek vezessék el gyermekeidet az örökkévaló örömekre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 3,1–10.*

Evangélium: *Mt 28,1–15.*

Testvéreim! Van az Úr Krisztusnak két mondata, amelyek most a Húsvét utáni napokban különös hangsúlyt kapnak. Az első, amivel nem is olyan régen találkoztunk, amikor az Úr azt mondja: „Maradjatok meg a tanításomban. Ha megmaradtok a tanításomban, megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz titeket.” A másik mondata, hogy nincs olyan bűn, amire ne volna bocsánat, kivéve azt, amikor valaki a Szentleket káromolja. Mert aki a Szentlélek ellen vét, annak nem lehet megbocsátani. A Szentlélek ellen pedig az vét, aki az előtte álló igazságot letagadja, vagy a rendelkezésére álló eszközökkel megpróbálja eltüntetni a valóságos tényeket.

A főpapok meg a vének, a főtanács, miután halálra ítélték Jézust, öröket állítottak a sírhoz és lepecsételték a sír bejáratát elzáró nagy követ. A maguk részéről pontot tettek az ügyre. Megülték a Húsvétjukat és megünnepelték a Názáreti feletti győzelmüket.

Harmadnap reggel azonban hallaniuk kell az öröktől: „Valami borzasztó dolog történt! Majdnem belepusztultunk! Jött valaki az égből, elhengerítette a követ; és a halott nincs a sírban!”

A főpapok fülében meg kellett csendülnie a próféciónak, amit a zsoltsárban imádkoztak: „Megfenyített engem az Úr, de a halálnak nem adott át engem; harmadnapon életre támaszt.” Emlékezhetek rá, hogy a templom megtisztítása után mondta nekik: „Bontsátok le ezt a templomot és én harmadnapra fölépítem!” Különös erővel hathatott rájuk, amit eddig csak kósza szóbeszédnek tartottak, hogy tanítványainak megmondta: harmadnapon feltámadok. Jönnek az örök és ezt vallják!

És erre mi történik? Mai szóval élve korrupcióhoz folyamodnak: sok pénzzel megvesztegetik az öröket. Ki is oktatják őket: „Ti, akik láttátok, hogy jön az angyal és elhengeríti a követ a sírtól, hazudjátok azt, hogy miközben aludtatok jöttek a tanítványai és ellopták!” Ezt először úgy tűnik elutasítják, mert mit fog szólni hozzá felettesük, a helytartó Pilátus. De megnyugtatják őket: „Mi majd kimentünk titeket!” Ezután az örök mondják, amire kioktatták őket.

Ilyen a a Szentlélek elleni bűn. Mint ahogy bűn a Szentlélek ellen mindaz, amit emberek azért tesznek, hogy a föltámadott Krisztus örömhíre el ne jusson az emberi szívekig, vagy ha netalán oda jutott, megzavarják.

Nagyon meg kell köszönnünk az Úrnak, hogy megkaptuk a hitet és Ő őrzi bennünk. A Szentlélek pedig, ahogyan múlik az idő, vezeti a hívő lelkeket egyre beljebb, a teljes igazság felé. Adjunk ezért hálát és féltő gonddal őrizzük a szívünkben az igazságot, amit az Úr Krisztusban megismertünk, és kérjük meg Őt, mint Jó Pásztor vigyázzon ránk, hogy meg tudjunk maradni Őbenne, megismerjük a teljes igazságot és szabadok lehessünk. Amen.

Csütörtök Húsvét nyolcadában

Napi könyörgés

Istenünk, ki a világ sokféle népét az egyetlen Anyaszentegyházzal megajándékoztad, kérünk, add, hogy akik a keresztségben újjászülettek, ugyanazt a hitet vallják, és a jóban serény, engedelmes gyermekeid legyenek. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 3,11–26.*

Evangélium: *Lk 24,35–48.*

Testvéreim! Az Úr Krisztus érti apostolait. Tudja, hogy az ő halálával valami olyasmi történt, ami természetesen emberi, amit az ember föl tud fogni: meghalt. De hogy föltámadjon valaki?! Ilyet még senki sem látott! Ilyet még senki sem hallott! Az Úr érti az apostolok értetlenségét; azt, hogy olyan nehezen fogják föl a föltámadását.

Amióta csak hirdeti az Evangélium:ot, hányszor hallotta az Egyház, hogy „ilyen pedig nincs!” És nem csak a föltámadásról, hanem az Úr Jézus személyéről, az Ő erkölcsi tanításáról, általában a kinyilatkoztatásról hányszor mondják az emberek, hogy ilyen nincs! Az Úr pedig jön és megmutatja magát: ilyen pedig van! Nem ebből a világból, hanem a másiktól, Istentől van, mert Istennél minden lehetséges! Még az is, hogy egy bűnös ember egyszer csak észbe kapjon, meghajoljon és a bűnbánatban kezdje verni a mellét: Istenem, irgalmazz nekem, bűnösnek! Még ez is lehetséges!

Az apostolok elcsodálkoztak, mikor hallották az Úrtól: Ti tanúi vagytok annak, hogy amit a Törvény meg a próféták meg a zsolnárok mondtak, megtörtént. Menjetek tehát és hirdessétek a bűnbánat és a bűnbocsánat Evangélium:át Jeruzsálemen kezdve el. A gyilkos városon kezdve. – És az apostolok látták, hogy az emberek egyike, másika, harmadika, tizek, százak, ezrek tudnak bűnbánatot tartani. És megkeresztelkednek.

A történelemben végig látni, hogy amíg valakinek a szívében meg nem születik a bűnbánat, s nem engedi, hogy a Szentlélek megvilágosítsa és elindítsa az igazság útján – melynek első lépése a bűnbánat –, amíg ez nem történik meg, az emberrel nem lehet mit kezdeni. Ő maga se tud magával mit kezdeni, de a másik sem, a harmadik sem. Ezért vajódik a világ – a miénk is. A múltban elkövetett bűnökkel mindaddig nem tudunk mit kezdeni, amíg a bűnbánat meg nem születik a lélekben, s ő maga nem jön, nem kéri a bűnbocsánatot.

De ha ez megtörténik, akkor a megváltás elkezd hatni, a kegyelem elkezd áradni, és benne az élet is. Mert egy bűnbánó, amikor bocsánatot nyer, az életet kapja! Utána tud mit kezdeni önmagával, tudnak vele mit kezdeni a felebarátai. És viszont, ő is tud mit kezdeni a felebarátokkal.

Az Úr Jézus részéről isteni figyelmesség az, hogy tudta: apostolainak jelekre van szükségük; még mindig szükségük van rá. Bizonyosságot kell nekik kapniuk arról, hogy nem álmot látnak, nem szellemet látnak, hanem engem látnak, a Föltámadottat, a magam fizikai valóságában. És csodát tesz akkor, amikor odaadja nekik a kezét: nézzétek és tapintsátok meg. És megfogják. Kezet lehet fogni a föltámadott Krisztussal! Pedig a föltámadott testhez alapvetően nem tartozik hozzá, nem az a természete, hogy meg lehessen fogni, jóllehet test. Annak a természete már más, de test. – És ott van a szegek helye! A bal kezében is, a jobb kezében is, jobb lábában is, bal lábában is. Innen tudhatják, hogy tényleg Ő az! És az oldalsebe is ott van. A megnyitott szíve. Jelül, hogy a forrás fölfakadt, az irgalom árad mindazokra, akik hajlandók bűnbánatot tartani.

Ebből élünk mi is. Ebből él az Egyház mindaddig, amíg ez a földi történelem tart. Adjunk érte hálát az Úrnak! Áldjuk az Ő nevét és fogadjuk irgalmasságát! Amen.

Péntek Húsvét nyolcadában

Napi könyörgés

Mindenható, örökkévaló Isten, ki új és örök szövetségül adtad a Húsvét misztériumát, kérünk, segíts minket, hogy amit hittel ünneplünk, formálja át egész életünket. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 4,1–12.*

Evangélium: *Jn 21,1–14.*

Testvéreim! Az Egyház általunk boldogan emlékezik azokra a napokra, amiket az Úr a föltámadása és a mennybemenetele között töltött részben itt a földön. Mert megjelent azoknak, akik hittek Benne és szerették Őt. Ugye, emlékszünk rá: Magdolna is, az asszonyok is, akik először találkoztak Húsvét hajnalán Jézussal, hallották a parancsot: „Menjetek és mondjátok meg a testvéreimnek, menjenek Galileába. Ott viszontlátnak engem.”

A tizenegy apostol pedig talán már Húsvéthétfőn vagy kedden elindult vissza, Kafarnaumba. A Kafarnaumban lévők, azok is, akik nem zarándokoltak föl erre a Húsvétra, már tudták, hogy Jézust, az idevaló Jézust keresztre feszítették. És akkor jön a Tizenegy, de nem bujkáló, gyáva somfordalással, hogy „hát... igen... korábban Jézussal jártunk, de már vége... megölték... hazajöttünk...”, de inkább ne vegyetek minket észre, vagy legalábbis sürgősen felejtsetek el, hogy mi mit csináltunk három évig...” – Nem így jönnek haza! Hanem mint akik már találkoztak a Föltámadottal. Bennük már ott él a hívó felismerés, hogy a mennyek országa tényleg itt van! Még nem tudjuk, hogy mi lesz velünk ezek után, de hazajöttünk, alighanem utoljára. Az Úr Jézus mondta: „Elküldöm nektek az én Atyám ígését, a Szentleket, várjátok őt!” Így érkeztek haza, azt is tudván, hogy még találkozniuk kell a föltámadott Jézussal.

És akkor megint jött egy istenáldotta éjszaka, és Péter nem tud várni! Péter, az ember. Az aktív ember, aki toporog, és ő nem tudja megtenni azt, hogy jó, akkor most a szemlélődés csöndjében várjuk, hogy az Úr megjelenik; hanem azt mondja: „én elmegyek halászni”. Valamit csinálni kell, mert az idővel nem tudok mit kezdeni. Erre a többi, a másik hat megkönnyebbülten mondja: „mi is megyünk veled”! Mert gyorsabban telik az idő, ha csinálunk valamit és ez a várakozás talán gyorsabban elmúlik.

Pirkad a hajnal, elindulnak a part felé, s egyszer csak hallanak egy kérdő kiáltást: „Fiacskáim, van valami ennivalótok?” – A hét közül hat nem kapcsol. Nem kapcsolnak, hogy a föltámadás estéjén, amikor ott voltak az Utolsó vacsora termében, és Jézus jött, ott volt közöttünk, és nem merték elhinni, ugyanezt kérdezte: Van valami ennivalótok? Akkor volt. Most visszakiáltják: „Nincsen! És nem kapcsolnak.

Egyedül János, akit az Úr szeretett és ő jobban szerette az Urat, mint a többiek, János az, aki fölismerte: Ő az!

Megtörténik a halfogás, a csodálatos, és akkor Péternek – aki megint az aktív ember – a szívében megszületik a parancs: nekem most oda kell rohannom Hozzá! Mindegy, hogy köztünk mennyi víz van... – és a tengerbe veti magát.

Amikor partot érnek, már minden ott van, készen. A frissen sült kenyér, a frissen sült hal és az Úr szeretete, hívó szava: „Gyertek, ti, akiknek nem volt ennivalótok, jöjjetek és reggelizzetek!”

Ebben a reggeliben az Egyház a szentmise modelljét ismeri föl. A helyzet azonos: nekünk nincs igazában életet tápláló ennivalónk. Legalábbis olyan, ami a szívünk vágyát, az örök élet utáni vágyunkat csillapítani tudná. Nekünk ilyen ennivalónk nincs. Jézusnak van! És hív: „Gyertek, reggelizzetek. Jöjjetek, vegyétek és egyétek a Testemet és igyátok a Véremet és örök élet lesz bennetek.” Ezzel a szeretettel találkozunk mi minden szentmisében.

Most, a Húsvét nyolcadában megérezhetünk valamit az apostoloknak öröméből, akik még nem tudják pontosan, hogy mi lesz a dolguk, de ott vannak Jézus körül, és tudják, hogy ezt a Jézust már nem lehet bántani! Föltámadott! Amiket Ő ezután mond, az már mind az örök élet parancsa. Mindegyikünknek.

Adjunk érte hálát az Úrnak, és kérjük, amikor adja az örök élet kenyerét, ajándékozzon meg – legalább néha – a fölismeréssel, hogy bármi történik velünk, bármilyen eredménytelenek nemcsak az éjszakáink, hanem a nappalaink, heteink, hónapjaink, nem baj, ha találkozhatunk Vele és kapjuk Tőle az örök életet tápláló kenyeret. Amen.

Szombat Húsvét nyolcadában

Napi könyörgés

Istenünk, ki bőségesen árasztod kegyelmedet, hogy a benned hívő nép száma gyarapodjék, kérünk, oltalmazd választottaidat, hogy akik a keresztségben újjászülettek, egykor magukra ölthessék a boldog halhatatlanságot. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 4,13–22.*

Evangélium: *Jn 21,15–29*

Testvéreim! Néha fölvetik a kérdést a böjttel kapcsolatban, hogy a katolikus Egyházban miért éppen halat szabad enni olyan napokon, amikor hústilalom van? Azt szoktuk mondani, hogy azért, mert a hal hidegvérű állat. Ez igaz. De az engedélyezett halban jó észrevennünk azt is, hogy ennek a harmadik jelenésnek a reggelije tovább él az Egyházban. És nem véletlenül. Mert mindjárt ott, az első nemzedék észrevette a hal szimbolikus jelentését. Észrevette, hogy Jézus nem véletlenül éppen a halat szaporította meg a csodálatos kenyérszaporításkor a kenyér mellé, és most, ezen a reggelen éppen sült hallal kínálja az apostolait.

A halat görögül így mondják: IKHTÜSZ. Ebben a szóban monogramot ismertek föl a tanítványok. Ha ugyanis betűit egy-egy szó kezdőbetűjének látjuk, ezt olvashatjuk: Jézus, Krisztus, Isten Fia, Megváltó.¹

Aki Hozzá tartozik, hallja a kérdést: „Mondd, szeretsz-e engem?” És csak az tartozik Hozzá, aki azt tudja válaszolni: „Uram, Te tudod, hogy szeretlek Téged!” Ez Pétertől Magdolnáig, a pápától a legutolsó kis keresztényig mindenkire érvényes. Mert a szeretetben nemcsak közeledünk az Isten Fiához, Jézus Krisztushoz, a mi Megváltónkhoz, hanem közösségbe kerülünk Vele, az életéből kapunk részt; ki-ki annak megfelelően, amit az Úr neki szánt és amit tőle elvár. Ami bennünk érték, ami az örök élet bennünk, az az Ő szeretete. amit mindegyikünk Tőle kap ajándékba azzal, hogy megismerteti magát velünk, hogy megbocsát, tanít és ránk bíz dolgokat.

A pápa mindig Péter, a püspökök a többi apostol, a többi tanítvány pedig a mindenkori Egyház hívei. A katolikus Egyházat ez különbözteti meg minden egyéb vallási közösségtől, hogy Isten Fia az, aki megváltja a népét, megbocsátja a bűneit, a keresztségben újjáteremti és a pápa személyében – mint Pásztor – terelgeti.

Gondoljunk a Szentatyára. Ajánljuk őt az Úr Krisztus oltalmába, aki rábízta a nyáját. Azután kérjük az Urat, hogy segítsen nekünk Őt szeretni! Úgy, ahogy a saját életállapotunk ezt lehetővé teszi, hogy igazán bárányai legyünk annak a pásztornak, akit Ő adott nekünk. Amen.

¹A görögben: I(észousz) X(risztosz) Θ(eou) Y(iosz) Σ(ótér) = Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó.

Az Isteni Irgalmasság vasárnapja „A” évben 2011. május 1.²

Napi könyörgés

Fogyhatatlan irgalmú Istenünk, ki a Húsvéti ünnepen mindig lángra lobbantod a neked szentelt nép hitét, kérünk, növeld a kegyelmet, amit adtál, hogy mindannyian kellőképpen megértsék, milyen vízben tisztultak meg, mely Lélektől születtek újjá és kinek a vére váltotta meg őket. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 2,42–47.*

Szentlecke: *1Pét 1,3–9.*

Evangélium: *Jn 20,19–31.*

Testvéreim! Nincs 10 esztendeje, hogy II. János Pál pápa megajándékozott bennünket a mai vasárnappal, mint az Isteni irgalmasság ünnepével. Ma pedig az Úr ezen a napon megajándékozta az Egyházat ezzel a János Pál pápával, akit boldoggá avatnak, aki teheti, majd nézze a televíziót.

A boldoggá avatás azt jelenti: a pápa tévedhetetlenül közli az Egyházzal, a földön élő Egyházzal és mindazzal, akinek van füle, tehát a kívülállókkal is, hogy az, akit boldoggá avat, szent életet élt itt a földön és a mennyországban van, nem a tisztítótűzben, a mennyországban, megérkezett.

Ezt a pápa közli, tehát ez nem azt jelenti, hogy eddig valahol várakozott János Pál és amikor a pápa boldoggá avatja, akkor az angyalok beviszik a mennyországba, szó se róla. Ő a mennyországban a helyén van, abban az örök lakásban, amit az Úr neki készített. Hanem a földön élő Egyház, mi úgy tekinthetünk rá ezek után, hogy követhető példa és közbenjáró, aki érti a gondjainkat, amiről néha az az érzésünk, hogy mit tudják az első századoknak a vértanúi, milyen gondjai vannak egy családnak vagy egy embernek itt a 3. évezred elején?

Balga gondolat, mert ők ugyanazt az emberi életet élték, mint mi, de mégis, a kortársak, ha a mennyországban vannak, közelebb állóknak érezzük őket magunkhoz. Mert ez a János Pál pápa a mi pápánk volt 28 éven át, ez egy emberöltő. És kapott az Úrtól 85 évet a földön, ebből 60 évet papként, 50 évet püspökként, 28-at pápaként szolgált végig.

Ez azt jelenti, feléje az Úr részéről 3-szor hangzott el az a kérdés, amelyet Ő minden hívőjének föltesz legalább egyszer, de rendszerint többször. Ezt a kérdést nem mi agyaltuk ki, hanem Szent János leírta, hogy amikor az Úr a Tibériás-tenger partján megjelent az apostoloknak, Péterrel zajlott egy nagyon fontos tárgyalás, aminek az alapkérdése ez volt, hogy: Simon szeretsz-e engem? – először. Szeretsz-e engem jobban, mint a többiek, második kérdés. Ha igen, akkor legeltesd a juhaimat és a bárányaimat. Minden papi hivatásban ez a kérdés hangzik el: mondd szeret-e engem annyira, hogy család nélkül, cölebsz étellel nekem szenteled magad és szolgálod a

²A Szentatya 2000-ben rendelte el, hogy Húsvét második vasárnapja, amit addig Fehérvasárnapnak nevezünk, az *Isteni Irgalmasság vasárnapja* legyen. Magyarországon először 2003-ban ünnepeltük.

testvéreidet? Egy püspökszentelés előtt másodszor hangzik el ugyanez a kérdés: szeretsz-e engem jobban, mint a többiek, hogy rád bízhattak egy egyházmegyét? És egy pápaválasztáskor ugyanez a kérdés hangzik el harmadszor a megválasztott felé, Krisztus kérdezi tőle: szeretsz-e engem annyira, hogy rád bízhatom az egész egyházat?

Súlyos pillanat a megválasztott életében, a hitnek a pillanata, hogy eltudja-e hinni ez a megválasztott, hogy ha igent mond, eszköze lesz az Úrnak, Ő tudja meddig, Ő tudja hogyan. De nemcsak fizikai eszköze, hanem reprezentánsa, képviselője lesz itt, ebben a világban. János Pál pápa az lett.

Mi is ismerhettük azt a hivatalból ateista világot, ahonnan az Úr Krisztus meghívta őt, és jött, amit mi a saját bőrünkön tapasztaltunk, hogy milyen is. Egy hivatalosan ateista ideológiának a még reményteljes világa. És ő ekkor, amikor még az Egyház sorsa teljesen reménytelen volt és megvolt a program, hogy 15–20 éve van az Egyháznak és kiradírozzuk a történelemből. És akkor ő merete mondani az igent a püspökségre, 78-ban pedig a pápaságra. Ezután következett az a 28 év, amit vele együtt éltünk végig.

És amit benne igazán meg lehet csodálni, hogy szigorúan ragaszkodott a katolikus hagyományhoz, ugyanakkor zseniálisan fölismerte azokat az új lehetőségeket, amelyeket ez a globalizálódó világ tálcán hoz elénk, de a többségünk nem ismeri föl, vagy fölismerjük és nem merünk velük élni, mert a testvéreink lehetetlenné teszik, hogy az adott lehetőség megvalósuljon.

János Pál pápa sok dolgot világos helyzetfölismeréssel és okosan az evangelizálás szolgálatába állított. A legszembetűnőbb a légi közlekedés által kicsivé zsugorodott Föld nyújtotta lehetőség. A korábbi pápák, ha valamit közölni akartak az Egyházzal – ez még 100 évvel ezelőtt is meg 80 évvel ezelőtt is így volt – enciklikákat írtak, amelyek a levélposta lassúságával megérkeztek a püspökökhöz, de annak csak az Úr Krisztus a tudója, hogy a hívekhez egyáltalán eljutott-e, amit a pápa mondani akart. Mert hatályban volt a jogszokás, hogy az uralkodók, ha nem tetszett a pápa tanítása, elzárhatták népük elől.

János Pál pápánk pedig fölismerte, hogy néhány óra leforgása alatt személy szerint ellátogathat akár a Fülöp-szigetekre, akár San Franciscoba, bármely világrészre, és elindult. A munkatársai féltették is, ellenkeztek is. A világsajtó hányszor, de hányszor föltekintte a kérdést, hogy mibe kerülnek ezek az utazások? Ő pedig ment, és akik találkoztak vele, azokban ott maradt az Úr Krisztus képe, meg a vele való találkozás. Hogy az Egyház ma ott tart, ahol tartunk, nagyon köszönhető ennek, hogy Péter ment és néha tűzfészekben megerősítette a hívőket a hitben.

Ugyanakkor a kérdést, hogy Simon szeretsz-e engem? prófécia követi: Ha szeretsz engem és legeltetni fogod a bárányaimat meg a juhaimat, akkor én megosztom veled a sorsomat, te is keresztben fogsz meghalni, mint én. Szeretsz engem annyira, hogy elhiszed, hogy ezzel én nem vermet árok neked, hanem utat nyitok a tisztelet, a dicsőség és az örökélet felé? Elhiszed?

Az öreg János Pál pápa ennek lett látható jele a maga megtörtségével, minden emberi nyomorúsággal. Hálát adunk érte és jó lenne mindegyikünknek úgy visszatekinteni az életünkre és azt észrevenni, hogy amikor nagy kérdések eldőlték az életünkben, párválasztás, gyermekvállalás, hivatás elfogadása vagy más sorsdöntő pillanatok, hogy mindig ez a kérdés hangzott felénk el a megváltó Krisztus részéről.

Nevünkön szólított és kérdezte: szeretsz-e engem annyira, hogy hiszel nekem és ami ezután következik azt az én törvényeim szerint fogod végig élni az Egyház hagyományához ragaszkodva? Szeretsz-e ennyire engem? Jó végig gondolni az életünket ebből a szempontból. Aztán kérni, kérni az Urat, és mostantól kérni II. János Pál pápát, hogy segítsenek nekünk emlékezni rá, hogy mi történt velünk, amikor megkeresztelték? Kinek a részéről hangzott el ez a kérdés, hogy: szeretsz-e engem? Hogy merjünk bízni abban, aki az életét adta értünk a kereszten, hogyha hív és meg akarja velünk osztani a keresztyét, nekünk se vermet ás, hanem ajtót nyit. Amen

Az Isteni Irgalmasság vasárnapja „B” évben 2012. április 15.

Olvasmány: *ApCsel 4, 32–35.*

Szentlecke: *1Jn 5, 1–6.*

Evangélium: *Jn 20,19–31.*

Testvéreim! Az elmúlt évszázadban volt alkalmunk megtapasztalni az Egyház életének bontakozását. Sokan éltünk már akkor, amikor 1950-ben XII. Pius pápa kihirdette Mária mennybevételének dogmáját. A század végén egyre többet hallottunk Fatimáról, a fatimai titkokról, meg a Szűzanya Szeplőtelen Szívének a tiszteletéről. És most, az utóbbi évtizedben, itt van az Isteni Irgalmasság ünnepe.

Az Egyház életének kibontakozása úgy látható, hogy a Szűzanya-dogmában az Egyház tudományos életének, sok kutatónak, sok szentnek a munkája, meg kérése nyomán az Egyház egy újabb dogmát fogalmaz meg. Fatimában és ebben a mai ünnepben a magánkinyilatkoztatások és az Egyház életének az összefüggése válik láthatóvá.

1993-ban mi szinte meg sem hallottuk, hogy II. János Pál pápa Boldoggá avatott egy kis apácát, Faustina nővért. Aki számunkra ismeretlen volt, azt se tudtuk, hogy a rend, amelynek ő a tagja volt, mi fán terem, nem is érdekelt minket.

Faustina nővérnek az Úr Krisztus 1930 és 1938 között kinyilatkoztatta – újra – az ő Irgalmas Szívének a titkát, és megbízást adott neki: „Leányom, mondd el a többieknek, hogy én irgalmas szeretettel vagyok mindenki iránt. Szenteljétek külön ünnepet az Isteni Irgalmasságnak és mondd el az illetékeseknek, hogy itt építsenek templomot az Isteni Irgalmasság tiszteletére.”

1938-ban ez a kis Faustina nővér 33 éves korában meghalt. 60 évvel később, 1993-ban, amikor II. János Pál pápa Boldoggá avatta ezt a Faustina nővért, már tudta, hogy el fogja rendelni azt az ünnepet, amit az Úr Krisztus kért. A krakkói érseket pedig kérte, hogy a templomot építsék föl.

2000-ben János Pál pápa szentté avatta Faustina nővért és elrendelte, hogy Fehérvasárnap, ami közel 1700 éven keresztül a megkeresztelték fehér ruhájáról viselte a nevét és emlékeztetett a Húsvét egyik nagy szentségére, a keresztségre, ezek után az Isteni Irgalmasság vasárnapja legyen.

Két évvel később, 2002-ben, amikor a Szentatya már tudta, hogy utoljára látogat haza, Lengyelországba, Krakkóban fölszentelte az Isteni Irgalmasság templomát, amit a kis Faustina nővér sírja fölé építettek.

Az Úr Krisztus Faustina nővérnek átadott egy külön ájtatosságot, az irgalmasság rózsafüzérét. És azt kérte, hogy ez a vasárnap legyen az ünnepe az Isteni irgalmasságnak és előtte nagypéntektől kilenceddel készüljön az Egyház erre az ünnepre, hogy egyre szélesebb körökben föl tudjuk fogni, hogy a Húsvét – mindenestül – a szenvedéseivel, a szentségeivel, a föltámadás csodájával az isteni irgalmasság műve és ajándéka az emberiségnek. A mindenkori embereknek.

A templomszentelési beszédben a Szentatya elmagyarázta, hogy az Irgalmasság rózsafüzére igazában egy nagy fohász, amellyel az imádkozó az Úr Krisztus kínjait és áldozatát ajánlja föl újra az Atyának, hogy a Megváltóra, a Fiúra, a mi Krisztusunkra való tekintettel irgalmazzon nekünk a Mindenható. Mert erre az irgalomra mindegyikünknek mennyire szükségünk van!

De az irgalomról jó tudnunk, hogy a szeretetnek egyik alapformája. A szeretetnek, ami személyek közötti kapcsolat és a másik alapforma a szerelem. Csak a szerelemben a szerelmes fél a másikat úgy tekinti: nagyobb nálam. És méltó arra, hogy ha elfogad, odaajándékozzam magamat neki, mindenestől. Akarom, hogy éljen, mert benne én is élhetek. Neki adom mindenemet. Mert nagyobb nálam. Az Isten iránti szeretetben ez valósul meg.

A szeretetnek a másik formája, amikor a Nagy – a végtelen Isten – odahajol a kicsihez, aki még tudatlan, gyöngé, sebezhető, és azt mondja neki: „Azt akarom, hogy élj, ezért amim van, neked adom. Kifosztom magamat érted, hogy élni tudj és átvedd tőlem a szeretetet mind a két formájában.” A megváltás ez, hogy a Mindenható lehajolt értünk, halandó emberekért. Akarja, hogy éljünk, hogy fölfedezzük Őt, Akibe szerelmesek lehetünk, mert nagyobb nálunk és méltó arra, hogy Neki ajándékozzuk magunkat. Ugyanakkor itt a földön járva az Úr Krisztus mondta: legyetek irgalmasok, hogy irgalmasságot találjatok. A Nyolc boldogságban is ott van: Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. Hát, ennek az ünnepe van ma.

De más lenne ez a világ, ha ezt mi, emberek – mindegyikünk – , katolikus módon elhinnénk. Mennyire másként viselkednénk egymással! Mennyire más lehetne a hitelrendszer, ha egy bankár lehetne irgalmas azzal szemben, akit olyan adósságokba vert, hogy bele fog pusztulni! – Ja, de a pénzügyi világ nem engedi az irgalmasságot. A banknak virulnia kell! Adós fizess! A mi Megváltónk pedig eljött és azt mondta: Ti börtönben lévő adósok, jöjjetek ki! Legyetek szabadok, mert én – helyettetek és értetek – lefizetem az adósságotokat! Szent Pál írja, hogy az Úr Jézus adóslevelünket megfogta, fölvitte a keresztre és megsemmisítette. Nem erőszakkal, hanem – leróttá. Minden adósságunkat. – És irgalmas.

De Ő, minden irgalom forrása, erősítse meg a szívünket, hogy amikor olyan helyzetekbe kerülünk, hogy irgalomra szorulunk, merjünk bocsánatot kérni. Merjük kérni az irgalmasságot a mi Istenunktől! Amikor pedig egy nálunk gyengébbel találkozunk, akkor jusson eszünkbe, hogy ha irgalmasságot kaptam és akarok kapni az én Uramtól, akkor most le kell hajolnom és segítenem kell a nálam nyomorultabbakat. Ámen.

Az Isteni Irgalmasság vasárnapja „C” évben

Olvasmány: *ApCsel 5,12–16.*

Szentlecke: *Jel 1,9–11a.12–18.*

Evangélium: *Jn 20,19–29.*

Testvéreim! Szentatyánk, II. János Pál pápa a azzal rendelkezésével, hogy a Húsvétvasárnapot követő vasárnap, Fehérvasárnap³ ezután az *Isteni Irgalmasság vasárnapja* legyen, rátette a koronát egy hetvenéves folyamatra, s rányitja az Egyház szemét arra az isteni tulajdonságra, amely az egész megváltás művének a forrása. Pontosabban válasz arra a kérdésre, hogy „miért törődik ennyire a végtelenül szent Isten azzal az emberrel, akik mi vagyunk?” – És a válasz: azért, mert irgalmas.

A következő években majd esztendőről esztendőre halljuk, mi mindent foglal magában ez a misztérium, hogy *irgalmas a mi Istenünk*. Most, hogy első alkalommal üljük ezt az ünnepet így, nyilvánosan. Csodálkozzunk rá arra, hogy micsoda szeretettel gondoskodik az Úr Krisztus az ő Egyházáról. Micsoda irgalommal szeret minket ma is! Ez válik láthatóvá abban is, hogy *éppen most*, és éppen az irgalmasság misztériuma ragyog föl az Egyházban.

Ez az „éppen most” 70 évvel ezelőtt kezdődött el egy magánkinyilatkoztatással, Krakkóban, egy kis kolostorban. Itt az Irgalmas Szűzanya Leányai – tizenketten, tizenöten – árvaházat tartottak fenn, s kicsi, elemi iskolás gyermekekkel foglalkoztak. A kolostor lakója volt Mária Fausztina nővér is, törekeny egészséggel – szinte többet beteg, mint amennyit dolgozni tud –, de egészen Istennek adott lélekkel. Az Úr Krisztus neki nyilatkoztatta ki istenségének ezt a titkát: irgalmas az Isten.

Ami persze nem volt újdonság. Ez a misztérium a Szentírásban lépten-nyomon, már Ószövetségben is megtalálható. De hányszor nem értették az emberek! Az Egyház tanította, hogy a kegyelem forrása az isteni irgalom, de mi többet beszéltünk a kegyelemről és a szeretetről, mint az irgalmasságról.

Az irgalmasság az az isteni tulajdonság, mellyel Isten, aki teljesen független a teremtésétől, a maga végtelen gazdagságában lehajol a bűnös emberhez. Ahhoz a teremtményhez, akit bűnei miatt az igazságosság törvényei szerint mint egy szúnyogot agyon kellett volna csapnia, mondván: ha te ilyen értetlen vagy és ti ennyire bűnösök vagytok, akkor – mint a Vízözönben történt – a jog szerint el kellett volna törölni az emberiséget. Problémátlanná vált volna tőle a teremtett univerzum.

De nem ezt történt, hanem az Atya elküldte egyszülött Fiát, pedig tudta, hogy az ember gonosz szőlőműves, meg fogják ölni őt, és mégis elküldte.

A Szűzanya amikor Erzsébettel találkozik, a Magnificatban prófétál és azt mondja: „Nagyot cselekedett énvelem a Hatalmas és szent az ő neve. Szent az Isten. És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre azokon, kik Őt félik.”

³Amikor az Egyház még Húsvét vigíliáján keresztelte a felnőtteket, a megkereszteltek egy teljes hétig az újjászületésükre utaló fehér ruhában jártak. Ezen a napon még utoljára fehérben vettek részt a szentmisén, innen a vasárnap neve.

Nagy prófécia ez., mert ez a „nemzetségről nemzetségre” áradó irgalom azt jelenti, hogy amint az idő halad előre, egyik generáció jön a másik után, az irgalmasság forrása nem fog elapadni, akármennyi lesz az ember, és akármilyen történik a Földön. Mert ez az irgalom Istentől való, isteni irgalmasság. – Ugyanakkor a Szűzanya szavai, ez a „nemzetségről nemzetségre” azt is jelenti, hogy az irgalom nem csak Izraelé lesz, hanem az összes népeké, nemzetről nemzetre, ahányan csak lesznek. Északtól Délig, Keletről Nyugatig. Mindenkié lesz az irgalom – prófétálta a Szűzanya.

A kis Mária Fausztina nővérnek az Úr Jézus erről kezdett beszélni. Megbízta: „Leányom, én ezt a titkot rád bízom, és te leszel az eszköz, akin keresztül ez a titok egyre szélesebb körökben világítani fog. De sokat kell érte szenvedned. Vállalod?” – Fausztina nővér vállalta. 1930 és '38 között kapta azokat a kinyilatkoztatásokat, amelyekből ez a mai ünnep megszületett. Majd 1938-ban, 33 évesen meghalt.

Akkor azonban már 18 éves egy fiatalember, aki a környéken jár, ott él, és hall azokról a rendkívüli dologról, amik ebben a kis kolostorban történnek. Amikor ez a fiatalember, Karol Wojtila Krakkó érseke lett, hivatalból elkezdett foglalkozni a kérdéssel; amikor pedig ez a krakkói érsek pápa lett, II. János Pál, második enciklikáját az isteni irgalomról írta. Arról, hogy micsoda gazdag Isten az irgalmában. Most pedig, pápaságának végén megajándékozta az Egyházat ezzel az ünneppel. Éppen most.

Ebben láthatóvá válik, hogy az Úr Krisztus, aki Ura az időnek és fölötte áll, tudja, hogy mikor mire van szüksége a világban élő Egyháznak. Ő tudta, hogy amikor elkezd beszélni ennek a kis Fausztinának az irgalmasságról, a II. világháború tervei már készülődnek. Mint ahogy ő azt is tudja – és tudta –, hogy most, amikor ez az új ünnep elindul, a világban mennyi erőszak mutatkozik az irgalom ellentétéként. Így az Egyház mindig arról tanúskodik, amire a világnak a leginkább szüksége van. Mert ha valaha, akkor *most* az ember világának éppen az irgalomra volna szüksége.

Ez nekünk kettőt jelent. Az első, hogy örömet tud fakasztani a szívünkben, hogy nem vagyunk elveszett nemzedék. Rettenetes terheket hordozunk, a tudományt iszonyatos bűnök elkövetésére használtuk és készülünk fölhasználni. De az irgalom nem apad el. A lehetőség minden jóakarátú ember előtt nyitva áll, hogy elforduljon a gonoszától és leboruljon a megfeszített Krisztus előtt: „Uram, irgalmazz nekem!” Ő senkit nem kerget el, aki bűnbánattal Hozzá megy. Ez az első, amit ez az ünnep nekünk ajándékoz.

A második: amikor Jézust megkérdezte a farizeus: ki az én felebarátom, Ő elmondta az irgalmas szamaritánus példabeszédét, s megkérdezte: „a három közül ki volt a felebarátja a bajba jutottnak?” A farizeus mondja: „az, aki irgalmasságot cselekedett vele!” Ekkor hangzik el a parancs: „Menj és tégy hasonlóképpen!” Ez a második, amit ez az ünnep nekünk mond.

Ezért, ha részesültünk és részesülünk az isteni irgalmában, akkor nekünk hasonlóképpen kell cselekednünk egymással, és pedig *katolikus* módon. Nem válogatva: veled irgalmas vagyok, te meg pusztulj el. Hanem mindenki felé nyitott szívvel, az isteni irgalomtól tanulva az egyetemes szeretetet, a katolicitást. Mert akiben egy csöppnyi jóakarát van, ezáltal megtalálhatja az utat egy irgalmas emberi szívhez, és rajta keresztül az Úr Krisztus irgalmas Szívéhez, az isteni irgalomhoz.

Áldja meg tehát az Úr a Szentatyát a bátorságáért, hogy ezt az ünnepet merte elrendelni az ősi Fehérvásárnap helyett, pont a mai világban. Köszönjük meg ezt az ünnepet az

Úrnak azzal, hogy mindazt, amit adni akart és adni akar folyamatosan, azt mi örömmel fogadjuk mint az ő irgalmosságának az ajándékát. Amen.

Hétfő Húsvét második hetében

Napi könyörgés

Mindenható, örök Isten, ki gyermekeiddé fogadtál minket és már most Atyánknak szólíthatunk, kérünk, add, hogy a szívünk egyre jobban ragaszkodjék Hozzád, és elnyerhessük mindazt, amit örökségül ígértél nekünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 4,23–31.*

Evangelium: *Jn 3,1–8.*

Testvéreim! Most elkezdődnek a Húsvéti idő hétköznapijai, s ahogyan 40 napig készülődtünk a Húsvétra, most 40, illetve 50 napig a Húsvét fényében újra halljuk az Egyház életének, a kegyelmi életnek legfontosabb témáit, a szentségeket. Mégpedig a keresztséget, az Oltáriszentséget meg a bérnialást. Ezt a három alapvető szentséget, amelyekből az Egyházban élünk. Ma fölfedezhetnénk, hogy az Úr Krisztus micsoda isteni bölcsességgel, mindentudással és előrelátással építette és építi az Egyházat!

Sokszor halljuk, hogy a megváltás műve valósul meg az Egyházban, s aki katolikus keresztényként él, az a megváltás művének lesz a részese. Ez nagyon komoly dolog, mert itt tényleg egy műről van szó, egy alkotásról, aminek képe, modellje a templom, ugyanakkor ez a mű élő, eleven valóság, amit Krisztus alkotott.

Hogy mennyire előre látott Ő mindent: ennek egyik nagy megnyilvánulása ez az éjszakai beszélgetése Nikodémussal. Azzal a vezető emberrel, aki tagja a főtanácsnak, aki majd amikor Jézus pere zajlik, Arimateai Józseffel együtt nem fog egyetérteni a főtanács határozatával, és ő lesz az, aki a Józseffel együtt eltemeti Jézust. Ez az ember most éjszaka fölkeresi Jézust.

Nikodémus gondolkodó és tárgyilagos ember, aki tudja, hogy a Názáreti Jézusról szóló hírek egy Istentől jött tanítóra vallanak. De egyelőre még fél, ezért éjszaka megy Jézushoz, hogy senki meg ne lássa. Jézus pedig elkezd tanítani, elkezd beszélni neki a keresztségről, az újjászületés szentségéről. Elmondja Nikodémusnak, hogy ez a szentség lesz az élet kapuja: aki hisz és megkeresztelkedik, az beléphet a mennyek országába, üdvözülni. Aki nem hisz, aki el fogja kerülni a keresztséget, nem megy be az Isten országába – akármire hivatkozik, nem mehet be.

Elmondja neki azt is, hogy ennek a műnek, az Egyháznak, Isten országának ára van: az Ő emberi élete. Ezért mondja már most Nikodémusnak: ti majd a keresztségben vízből és Szentlélekből újjászülettek, engem pedig meg fognak feszíteni. Miként Mózes magasba emelte a kígyót a pusztában, úgy fog az Emberfia is a keresztre kerülni. Jézus

tudja. De szeret bennünket és nem méltatlankodik, egy csöpp szemrehányás sincs a szavában, pedig lehetne. Mérhetetlen türelemmel tanít. És hív. Nikodémus pedig meghallotta ezt a hívó hangot.

Nikodémusnak azonban volt egy csöndes éjszakája, amikor elmehetett Jézushoz; a szegény, mai, modern embertől viszont éppen ezeket a csöndes éjszakákat lopja el a világ, amikor mulatni viszi, tévézni viszi, rákötí az internetre, kábítószerrel. Megfosztja az embert attól az éjszakai csöndtől, amelyben a lélek találkozhatna az isteni valósággal.

Ezért buzdít mindegyikünket az Egyház, hogy a csöndet, a magányt, az éjszakáidat őrizd! És figyelj. Amikor az a kísértés ér, hogy kezd magadat sajnálni, mert te szegény, íme, itt maradtál egyedül, és micsoda iszonyatos dolog a magány! –, amikor ez a gondolat megkísért, jusson eszedbe, hogy most lehetne odafutnom a Megváltó Krisztushoz! Leülöm vagy letérdelnem előtte; vagy magamba szállni és elkezdni kérdegetni Őt: „Jézusom, miután a keresztségben már újjászülehettem, és ennyi meg ennyi évtized a hátam mögött van, hogyan is vagyok én a Te üdvözítő művedben? Az Egyházban? Mondd, kérlek, hallgatlak.”

Merjünk élni a csönd meg a magány lehetőségeivel. Csak ne felejtsük el, nem magunkba kell temetkezni, nem magunkat kell sajnálni, hanem a csöndes óráinkban oda kell mennünk Jézushoz. Mert Ő mindegyikünket vár, fogad és tanít. Amen.

KEDD HÚSVÉT MÁSODIK HETÉBEN

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, kérünk, engedd, hogy hirdessük feltámadt Urunk erejét, és részünk lehessen abban a dicsőségben, amelynek zálogával már megajándékoztál minket. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 4,32–37.*

Evangelium: *Jn 3,7–15.*

Testvéreim! Nikodémus, aki hallotta a jeleket, amelyeket Jézus tett, fontosnak tartotta hogy fölkeresse és megkérdezze: Mit csinálsz és mit tanítasz? – Nem tudjuk, hányszor járt Nikodémus Jézusnál. De a hallott szó megfogant a szívében. Ezért amikor a főtanács tagjaként ott van a bíróságban mint szavazó bíró és ott áll közepén a vádlott Jézus, Nikodémus nem ért egyet a bíróság eljárásával. Nem tudja megmenteni Jézust, de nagypénteken, a Húsvét előtti napon közösséget vállal a kivégzett Názárettel.

Ekkor mutatkozott meg, micsoda hatással volt rá az a találkozás, amikor ő Jézussal ott az éjszakában elbeszélgetett. Hozta az illatszereket és Arimateai Józseffel együtt eltemette Jézust, ami azzal a következménnyel járt, hogy ő a zsidó Húsvétot nem ülhette meg, mert a mózesi törvény szerint tisztátalan lett.

De Nikodémus már tudta, hogy akit eltemetnek, több mint Mózes, több mint az összes próféták, Istentől jött Tanító, hiszen már az első találkozáskor megvallotta: „senki nem tehet olyan jeleket, mint amelyeket Te, ha nem az Istentől jöttél volna”.

Ez a találkozás két nagyon fontos dolgot tanít:

Az első, hogy Nikodémus nem tudta, hogy azzal a Jézussal beszélget, aki a Megváltó lesz és majd föltámad. Jézus ellenben tudta, hogy ez a Nikodémus, aki most itt jön, érdeklődik és nyitott szívvel kérdez, ő lesz az, aki engem majd eltemet. Mert Jézus az Isten Fia és a maga isteni tudásával látja az ember teljes történetét. Ő tudja, hogy egy 5 éves gyerekből mi lesz. Ő tudja, hogy egy megfogamzott magzatból mi lesz. Amikor bennünket lát és mi imádkozunk Hozzá, Ő tudja, hogy belőlünk mi lesz. Ebből istenfélelem fakad. Hogy amikor mi az Úr Krisztushoz közeledünk, a mi Istenünkhöz közeledünk, aki múltat és jövőt, a teljes örökkévalóságot ismeri. És amikor Ő valamit mond, vagy valamit ad, az mindig az örökkévalóság összefüggésében van.

A másik jelentéktelen apróságnak tűnik, de nagyon fontos: Nikodémus rászánt egy éjszakát – legalább egyet – arra, hogy elment és meghallgatta Jézust. – Érdemes egy kicsit visszamenőleg megnézni az életünket, hogy az éjszakáink mivel telnek? Hol és kivel? Mert amíg nappal van, addig az ember tevékenykedik, információkat gyűjt, ismereteket gyűjt, esetleg rohan, esetleg vétkezik, azután eljön az éjszaka, amikor az ember elcsendesedik. És nem mindegy, hogy az éjszaka kivel telik. Ezért az esti ima rendkívül fontos, mert annak a jele, hogy Istenem, én most a napot leteszem a kezembe és elalszom, a testem alszik, de ha a lelkem él, akkor a lelkem és a szívem igazában Veled van.

És mi történik az álmatlan éjszakákon? Nikodémustól megtanulhatjuk, hogy az éjszakákban jó odafordulni az Úr Krisztushoz és kérdezgetni Őt. Akár Karácsony éjszaka van, akár a munkás élet éjszakái vannak, akár az ember nagycsütörtöki éjszakája van. Jó az Úrral tölteni.

A televízió ezért rendkívüli veszedelem, mert ebbe a szférába tör bele, ezt tudja úgy lefoglalni, hogy azok a csendes órák, amikor az Úr jönne, tanítana, és sok dolgot meg tudna velünk értetni, nem tud bejönni hozzánk, mert mással vagyunk elfoglalva.

Imádkozzon értünk Nikodémus, akit az Egyház a szentek között tart számon, imádkozzon értünk, hogy az éjszakáink olyanok legyenek, hogy legalább néha... kérdéseket teszünk föl az Úrnak, Ő tanít... vagy ha nem is ilyen nyilvánvalóan, de az éjszakáink olyanok legyenek, hogy el tudjanak bennünk rendeződni a dolgok. És a fölismerés, hogy amikor az Úr Krisztushoz közeledünk, Istenünkhöz közeledünk, át tudjon hatni minket. Amen.

Szerda Húsvét második hetében

Napi könyörgés

Istenünk, évről évre megünnepeljük a misztériumokat, melyekkel emberségünk méltóságát helyreállítottad és megajándékoztál minket a feltámadás reményével. Kérve kérjük irgalmasságodat, hogy amit hittel ünneplünk, azt örök szeretettel birtokolhassuk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 5,1–11.*

Evangélium: *Jn 3,14–21.*

Testvéreim! Nikodémus nem volt ott a Színeváltozás hegyén, ahol a tanítványok hallották az égből hangzó szót: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, Őt hallgassátok!” – Nikodémus ezt nem hallotta, mégis megkereste és hallgatta Jézust. Nem mint egy kíváncsi ember. Nem is kihallgatta az Urat, mint egy vizsgálóbíró, hanem hallgatta, mint tanítvány.

János nem jegyezte föl, de szinte rekonstruálni lehet az Úr Jézus mondatai előtt Nikodémus kérdéseit, amelyekre válaszul az Úr neki, ennek a képzett, az Írásokat ismerő és a teológiában jártas embernek elmondja az Ő nagy titkait. Elmondja, hogy föl kell majd magasztaltatnia; és Nikodémus érti, hogy ez a kereszthalált jelenti. Azután kérdez: De miért? – Jön a válasz: Mert Isten úgy szerette a világot, hogy odaadta – és odaadja – egyszülött Fiát.

Az Úr Krisztus a Hegyi beszédben mondta: „Keressetek és találtok, zörgessetek és megnyittatik nektek.” Ebben benne foglalják a biztatás, hogy ha tanítványként kérdeztek, választ kaptok. A Hiszekegynek azzal az ágazatával kapcsolatban, hogy Jézus Krisztus fogantatott a Szentlélektől és született Szűz Máriától, a Katekizmus első kérdése így hangzik: Miért lett testté az Ige? Nikodémus is ezt kérdezte: De miért? A válasz pedig ez: Mert szeret bennünket az Isten.

Nikodémus kérdéseinek vége felé az Úr azt mondja: aki fölfogja ezt, az a jót teszi, nem a bűn útját járja, nem elbújik, mint Ádám, hanem elkezd járni az igazság útján, és Hozzám jön. Hozzám, aki a világ világossága vagyok. Azután kérdezni fog.

A lelki élet ez: az ember kezdi fölfogni, hogy amikor én Jézus Krisztushoz közeledem, vagy ha áldozó ember vagyok, amikor Vele találkozom, akkor a Mesterrel és az Úrral találkozom, akihez képest én tanítvány vagyok és szolgál.

Ha az ember ezt a tanítvány-voltát fölfogja, és elkezd élni, akkor kezdődik el az a folyamat, amelyben az Úr valamit mondott, én megcsináltam, s mert megcsináltam, kezdem érteni, hogy mit is mondott. Azután fölmerülnek új kérdések és én kérdezek. De nem úgy, hogy „igazold magad, igazold, hogy miért csináltatod velem?!”, hanem a cselekedeteim végzése közben mutatkoznak kérdések és további teendők, ezekről kérdezek: „Mester, hogyan és mit tegyek? Nem igazoltatlak, hanem segítséget kérek Tőled!” S a válasz jön, és elindul a megértésnek a folyamata, melyben a hívő lélek, mert teszi az igazságot, elkezd érteni a nagybetűs Igazságot. Krisztust.

Az örök élet kezdete, amikor létrejön az a kapcsolat, amelyben mi az Ő tanítványai lehetünk. Csoda dolog ez! A Mester Krisztus és az ember között az életnek olyan távlatait nyitja meg, amiről annak, aki nem teszi azt, amit az Úrtól hallott, még csak sejtelve sem lehet. Nem is sejtheti, micsoda lehetőségeket nyit meg a Krisztussal való tanítványi kapcsolat.

Adja meg nekünk az Úr a hitet, hogy el merjük fogadni ezt: Krisztus nekem nem partnerem, nem egyenrangú társam, nem is bánhatok Vele úgy, ahogy az nekem tetszik, hanem Ő a Mester, mi meg a tanítványai vagyunk. Ekkor kapunk olyan éjszakákat, talán nappalokat is, mint Nikodémus, aki hallotta az Urat, és elkezdte tapasztalni, hogy amit ez a Jézus mond, az élet, és ahogyan Ő tanít, nem tanít senki más. Amen.

Csütörtök Húsvét második hetében

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, kérünk, engedd, hogy a megváltás misztériuma, melyet a Húsvétban ünneplünk, mindig megteremje bennük a gyümölcsét. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 5,17–33.*

Evangelium: *Jn 3,31–36.*

Testvéreim! Lelkünk szellemi természetének egyik megnyilvánulása, hogy tudunk kérdezni. Föl tudjuk tenni a kérdést: „Miért?” Ha igaz választ kapunk, a szívünk megnyugszik és általában cselekedni kezdünk. Mert ezzel a „miért?” kérdéssel a szellem azt kérdezi, hogy *honnan fakad az*, amit látok és *mire jó az*, amit látok. Vagy ha éppen egy parancs hangzik el felém, akkor a kérdésben ez van: Mire jó az, amit nekem parancsolnak?

Ha az ember igaz választ kap, és jónak ítéli a választ, cselekszik. Mert ha valaki egy kérdésre őszintén válaszol, föltárja a szívét, azt, amit kívülről nem lehet látni. Föltárja, hogy cselekedetének mi volt az indítéka és a célja. És ha az jó, akkor a másik megmozdul.

Amikor Nikodémustól kezdve a hívő lélek kérdezi az Úr Krisztust, Istent vagy az Egyházat, hogy mindaz, amit az Úr Krisztusban látunk, miért van, akkor az Egyház a Katekizmusban olyan választ ad, amelynek négy összetevője van.

Az első: minden, amit az Úr Krisztusban látunk, a megtestesülésétől a mennybemenetelig és második eljövételéig bezárólag, minden azért van, mert Jézus ki akarja engesztelni Istent, és össze akarja békíteni az embert Istennel.

A második: meg akarja ismertetni a teremtmény emberrel Isten szeretetét.

A harmadik: példát akar adni, milyennek gondolta el Isten az emberi életet? Hogyan él egy ember, aki tetszik Istennek?

És a negyedik: Ő mindent azért tesz, azért tanít, azért halt meg és azért adja magát a szentségekben, hogy az ember részese lehessen az isteni természetnek.

Tehát meg akar békíteni, meg akar ismertetni az Isten szeretetével, példát akar adni és részesíteni akar a maga isteni természetében.

Egy érzékeny ember, ha ezt hallja, elcsodálkozik, elcsöndesedik és figyelni kezd, hogy ez a négytényezős válasz hogyan mutatkozik meg egy-egy történésben, amit az Úr Krisztusról hallok vagy amit az Evangélium:ot olvasva Önála látok.

Elkezdjük látni, hogy nekünk feltétlenül szükségünk volt arra, hogy Istentől kapjunk gyógyítást, mert mi süketek lettünk, vakok lettünk, bénák lettünk, leprások lettünk – mi belehalunk a bűneinkbe. De az Úr Krisztus jön, és megmutatja, hogy a vakot látóvá, a süketet hallóvá tudja tenni, a 38 éve béna embert talpra tudja állítani, a lepráshoz hozzáér és az meggyógyul, a halottnak – a negyednaposnak – azt mondja: Jöjj ki a sírból, az kijön és él. Jézusnak van hatalma ahhoz, hogy a mi összes bűn okozta sebeinket meggyógyítsa és a halálunkat megoldja.

Jó dolog kérdezni az Urat és meghallani a válaszait. Mert a lélek akkor kezdi élni, amikor elkezd megérteni; ha kérdez és az igaz választ befogadja, és az igazság megszabadítja. Ezt a szabadságot mi az Úr Krisztustól kapjuk. Merjük Őt kérdezni és ha válaszol, a válaszait fogadjuk be a szívünkbe! Amen.

Péntek Húsvét második hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki úgy akartad, hogy Fiad vállára vegye a keresztet és így szabadítson meg minket a gonosz hatalmától, kérünk, engedd a te szolgálóidnak, hogy a feltámadás kegyelmét elnyerhessük. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 5,34–42.*

Evangélium: *Jn 6,1–15.*

Testvéreim! A Szentleckét hallva föl kell figyelnünk arra, hogy Nikodémus és Arimateai József már nincsenek a főtanácsban. A bírói testület egyébként változatlan, és ugyanaz a Kaifás elnököl most is, aki megszaggatta a ruháját, és ordítva mondott ítéletet Jézus fölött. De ők ketten már nincsenek itt, őket már kiközösítették.

Újabb észreveendő mozzanat, hogy gondolkodó ember, a nagyra becsült Gamaliel menti meg az apostolokat azzal józan fölismeréssel, hogy ha egy mozgalom emberektől való, fölbomlik, mert meghal, aki kitalálta, s a követői szétszóródnak. Ha pedig valami

Istentől való az megmarad. Éppen ezért hagyjátok őket, hagyjátok az apostolokat elmenni – mondta Gamaliel.

Fölfigyelhetünk arra is, hogy a főtanácsban már nem ejtik ki Jézus nevét. Amikor számon kérik az apostolokat, azt mondják nekik: ránk akarjátok háritani „annak az embernek” a vérét. Meg: az „ő nevével” betöltöttétek egész Jeruzsálemet. Ki nem mondják Jézus nevét.

Ez a keleti gondolkodás sajátsága, hogy a név rettenetesen fontos, és ha valaki felé gyűlöletet akarnak kifejezni, vagy a megsemmisítését akarják kifejezni, törlik a nevét. Ez történt Jézus nevével. Annak a Jézusnak a nevével, akiről Nikodémus, az öreg írástudó kezdte fölismerni: Mester, ha Te nem az Istentől jöttél, akkor nem tudsz olyan dolgokat csinálni, amiket művelsz. Te Istentől jött tanító vagy.

Jézus neki kezdte tanítani az üdvösség szentségi természetét. Őt kezdi tanítani először a keresetségről. Neki kezdi magyarázni, hogy majd ha megfeszítik, az szentségi természetű jel lesz. És Nikodémus hitt.

Az apostolok a föltámadás és a Mennybemenetel közötti napokban értették meg, hogy amit az Úr Krisztus tett, annak szentségi természete és szentségi következményei vannak.

Szentségi természet az, hogy valami történik, jelez valamit és megvalósítja azt, amit jelez. Az Ószövetségnek ilyen jelei nem voltak. Vannak benne előképek, vannak halvány árnyékok az eljövendő valóságról, de ilyen, hogy valami történik, jelez valamit és az a jelzett valóság is megtörténik – ez az Úr Krisztus szentségeinek a sajátja.

Mind a hét szentségben – főként az Oltáriszentségben, aminek a kenyérszaporítás még mindig csak előjele és előképe volt – az Úr Krisztus jelét adta annak, hogy Neki teremtő hatalma van. Kezébe veszi azt az emberek által süttött kenyeret és ha akarja, megszaporítja. Ha 5 kenyérral ötezer embert kell jóllakatni, akarja és megtörténik. Vagy ha hétezret kell jóllakatni két kenyérral, Ő ezt akarja, s megtörténik. És amikor Ő azt akarja, hogy a kezébe vett kenyér az Ő teste legyen, megtörténik. A szentmisében ennek vagyunk újra meg újra tanúi és részesei.

Olyan jó lenne, ha az üdvösségünk és az Egyház szentségi természetét érzékelnénk és igazán tudnánk becsülni! Mert a Katolikus Egyházat ez különbözteti meg az összes többi vallásos közösségektől, ez a szentségi természet. Hogy jelen van benne Isten üdvözítő hatalma, jeleket ad, szent cselekményei természetfeletti valóságokat jeleznek, és amit jeleznek, az konkrét emberekben, konkrét történelmi helyzetekben megvalósul. Megtörténnek olyan dolgok, amiről a többiek csak álmodoznak, ami után a többiek csak vágyakoznak, vagy reklámozzák, de nem történik meg.

A Katolikus Egyházban pedig az újjászületéstől az Istennel való egyesülésig, és a testvéri közösségben való egyesülésig minden, ami az üdvösséghez kell – megtörténik. Mert az Úr akarja. És amikor mi tanuljuk Őt hinni, tanuljuk Őt szeretni, akkor kitarjuk a szívünket, hogy amit Ő akar, az bennünk megvalósulhasson. Amen.

Szombat Húsvét második hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki megváltottad és újra gyermekeddé fogadtad az embert, kérünk, tekints jószágon hűveidre: ajándékozd meg őket az igazi szabadsággal és add meg nekik a mennyei örökséget. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 6,1–7.*

Evangélium: *Jn 6,16–21.*

Testvéreim! A főtanácsban, amikor a két apostol, Péter és János, meg a többiek sorsáról folyik a tárgyalás, Gamaliel egy óriási fölismerést fogalmaz meg: Ha emberi találmány, amit ezek csinálnak, akkor nem kell vele foglalkozni. Sorsukra kell őket hagyni és az idő szét fogja őket morzsolni, mert aki az egészséget kitalálta, meghalt, ők pedig szét fogják szedni, amit kitalált. De ha Istentől való az, amit ezek csinálnak, akkor vigyázatok magatokra, mert ez a dolog maradandó lesz, és ha harcolni kezdtek ellene, Istennel fogtok tusakodni. Az pedig az ember számára a kárhozat.

Óriási fölismerés ez! És amikor az Egyház azt mondja, hogy a Názáreti Jézus a Krisztus, az Isten Fia és a mi Urunk, akkor azt vallja, hogy az Egyház, amelyet Jézus Krisztus alapított itt a földön, isteni eredetű. A fennmaradása a bizonyíték.

Ebből pedig két dolog következik:

Az egyik az öröm amiatt, amit az Úr mondott: „Aki hisz bennem, annak örök élete van, már átment az ítéleten és megmarad. Aki bennem marad, megmarad.” Az Egyház ennek a jele. Aki az Egyházban él, ezt tapasztalja: mert a kormányok jönnek és mennek, birodalmak összedőlnek és keletkeznek, híreket mondanak és elhallgatnak; az élet pedig, amit a szentségekből merítünk, változatlanul van, sőt, múlik az idő, én öregszem, megöregszem és halni készülök, de hordozok egy életet, amiről tapasztalom, hogy nem múlik el. És ezért – legalább néha – igen nagy hála ébred a lélekben: „Uram, Istenem, nagy vagy, és áldalak érte, hogy az Egyházban ez az élet jelen van, itt van a földön, s nekem is, meg a szeretteimnek is részünk lehet benne. Élünk és megmaradunk!”

A másik – amit az Egyházban mindenkinek tudnia kell, a pápától a legutolsó kis hitoktatóig –, hogy amit én tovább adok, nem az én találmányom, hanem Isten Fiának kezéből való. Ez alázatra nevel. Mert gondoljuk csak meg: ott van ötezer ember. Ha nem Isten Fia van velük, akkor a Tizenkettő először hosszas vitába kezd, hogyan kell megetetni ezt az ötezer embert. Közben az ötezer ember éhezik, s vagy egymásnak esnek az öt kenyérért és a két halért, vagy szétszélednek, mondván, én éhes vagyok, és itt senki sem tud megetetni.

Az Úr pedig ott van közöttük és a Tizenkettőnek látnia kell, hogy az öt kenyér nem fogy el; a két hal az Úr kezéből számlálatlanul jön. Nem kezdik árusítani a kenyeret, nem kezdték fölverni a hálnak az árát, mondván, neked még két dénárért adom, de neked már háromért. Hanem ajándékozták: ingyen, ahogyan kapták.

Az Egyház így él. S ez igen nagy felelőssége mindenkinek, bármilyen picike tisztséget tölt be az Egyházban. Nem a saját árunkat reklámozzuk és adjuk el, hanem magát az Úr Krisztust hisszük és szeretjük és amikor és ahogyan Ő mondja, adjuk tovább a testvéreinknek. Mindegyikünk. Ez tart bennünket össze. Ezért nem zilálódik szét az Egyház mindaddig, amíg a tagjai ragaszkodnak Krisztushoz. Aki pedig ezt a kötést fölbontja, az abban a pillanatban leválik és elkezd osztódni. És fölbomlik.

Adjunk hálát az Úrnak, hogy a katolikus Egyházban élhetünk. És kérjük meg Őt, hogy a pápát, aki ezt mindegyikünkönél jobban tudja, mindegyikünkönél szélesebb körben teszi és éli, hogy az Úr ma és holnap külön vegye oltalmába a Szentatyát.⁴ Azért, hogy amire küldi, teljesíteni tudja; és akikkel találkozik, akár muszlimok, akár ortodoxok, akár római katolikusok, érezzék meg, hogy ez az ember nem önmagát árulja, hanem ő a földön járó Krisztus. Amen.

⁴A Szentatya (II. János Pál pápa) 1997. április 12–13-án Bosznia fővárosába, a délszláv háborútól meggyötört Sarajevóba látogatott.

Húsvét Harmadik Vasárnapja „A” évben 2011 május 8.

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, engedd, hogy a te néped szüntelenül hordozza a lelki újjászületés örömét, és akik most azért örvendhetnek, mert visszafogadtad őket atyai házába, az örömnép biztos reményében várják a feltámadás napját. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 2,14. 22–28.*

Szentlecke: *1Pét 1,17–21.*

Evangélium: *Lk 24,13–35.*

Testvéreim! Az Úr Krisztusnak a példabeszédei meg azok a történetek, amiket az evangélisták leírtak tükröt tartanak elénk és egyszer csak egy gondolkodva hívő lélek magára ismer, hogy hiszen rólam is szól az a példabeszéd, vagy abban a történetben én is ott vagyok. Ez minden példabeszédre, minden történetre érvényes, de különösen érvényes ezeknek az emmauszi tanítványoknak a történetére.

Ez ugyanis nem példabeszéd, hanem megtörtént tény és ez a mai vasárnap alkalmat ad arra, hogy észrevegyük magunkat: mi ugyanilyenek vagyunk és szükségünk van találkozásokra a föltámadott Krisztussal, kapjuk is, de nagy kérdés, hogy észrevesszük-e. Élünk-e egy-egy ilyen villanásszerű találkozás után azzal a világossággal, amit megláttunk. Mert ez a két tanítvány várt valamit, remélt.

Azt reméltük, hogy ez a Jézus fogja megváltani Izraelt. És mi történt? És te vagy az egyetlen idegen, aki ezt nem tudod? Hát akkor figyelj, ez történt: elfogták, megostorozták, tövissel koronázták, végighajtották Jeruzsálemén és megfeszítették, meghalt és eltemették. És a vezetőink árulták el, a vezetőink, akikre mi úgy nézünk föl, hogy Isten szava az, amit ők nekünk mondanak, ők adták át Pilátusnak és feszítették meg. És ennek immár harmadnapja, mi pedig azt reméltük, hogy... És Jézus elkezd megváltani a reményüket, kezdi fölnyitni a szemüket: Nézzétek csak, mindez meg volt írva és amiről ti azt mondjátok, hogy mi azt vártuk ettől a Jézustól, hogy... és eltiporták és a reményükből nem lett semmi. Nézzétek csak a Krisztusnak ezen az úton kellett bemennie a dicsőségébe.

De ez a két ember még mindig nem kapcsol. Még mindig nem villan föl nekik, hogy az volt megírva, hogy a Krisztust megölik, meg volt írva, hogy megfeszítik. És az is meg volt írva, hogy harmadnapon föltámad, és most van a harmadik nap és még mindig nem kapcsolnak, mert emberek. Meg, mert ez a tény ez annyira felülmúlja az emberi világot, hogy ide az isteni kinyilatkoztatás kell, hogy az emberi szem rá tudjon nyílni, hogy pontosan így és ekkor a reményünk elkezdett megvalósulni. Ide kinyilatkoztatás kell, de ez a kettő még nem kapja.

Haza érkeznek és marasztalják Jézust, mint egy tájékozatlan idegent, bár, ahogy az Írásokat értelmezte, ennek a kettőnek a szívébe valami láng meggyulladt, hogy mekkora tudósa ez az Írásoknak és bárcsak így lett volna. De még csak arra hívják Jézust, hogy

szállj meg nálunk, ne menj bele az éjszakába, nem tanácsos ezen a vidéken éjszaka vándorolni, bár még majdnem telehold van, de maradj velünk, adunk egy ágyat, éjszakázz itt.

De, amikor Jézus velük asztalhoz ül, kezébe veszi a kenyeret, megtöri, odaadja nekik és megnyitja a szemüket, hogy most ismerjétek föl. És ez tényleg fantasztikus, hogy Jézus órákon át ott van velük, látják az arcát és nem ismerik föl. De most, a kenyértörés gesztusában fölismerik: ez Jézus, Ő az! És Jézus eltűnik. Ez a kettő pedig rohan vissza a többiekhez megerősíteni az asszonyok által mondottakat, hogy az asszonyok nem egy üres sírt találtak, ahonnan ellopták a holttestet, hanem látták az üres sírt, ahonnan Jézus, –akit mi láttunk – föltámadott.

Velünk ez a történet úgy játszódik le, hogy nekünk is vannak reményeink, aztán életünk vége felé olyan állapotba kerülünk, mint ezek az emmausziak: én azt hittem, hogy..., meg az Egyház engem arra tanított, hogy az Isten jó, boldogságra teremtett meg boldog életre hívott, én reméltem is és tessék, itt vagyok betegen, öregen, halálra szántan, és mindaz, amit reméltem nincs sehol. De egy hívő lélek, egy szentségekkel élő lélek, aki szentmisére jár és áldozik, az kap olyan találkozásokat az Úrral, mint ezek az emmausziak, amikor egy-két alapvető igazság úgy fölvilágosul. Úgy tűnik, hogy csak egy pillanatra, mint amikor villámlott egyet és látni lehetett hirtelen az egész környezetet. Igen ám, csak ezek a megvilágosodások a lélekben történnek. A lélek pedig rendelkezik emlékezettel is, és nem csak belátni tudunk dolgokat, hanem meg is tudjuk jegyezni és ezeket a megvilágosult pillanatokot nem felejtjük el.

Adja meg nekünk a mi feltámadott Urunk, hogy a szentmisében ne csak itt legyünk körülötte, hanem amikor halljuk Őt tanítani, lángoljon a szívünk az örömtől, hogy legszentebb vágyaink beteljesedéséről hallunk. És amikor a pap kimondja az ő konzekráló szavait, és felmutatja az Úr szent testét és vérét, lássuk a hit fényében a Világ Világosságát, a szentáldozásban pedig adjuk oda Neki a szívünket a kéréssel: Maradj velem, maradj velünk! Amen.

Húsvét harmadik vasárnapja „B” évben 2012. április 22.

Olvasmány: *ApCsel 3,13–15. 17–19.*

Szentlecke: *1Jn 2,1–5a.*

Evangélium: *Lk 24,35–48.*

Testvéreim! Az Evangélium:okban vannak jelenetek, amiktől föllángol az ember szívében az öröm, meg a hála, meg a hit. S amit hallottunk, az egy ilyen pillanat.

A hét első napja van. Az Úr megjelenik övéinek, a tizenegynek, azok azt hiszik, hogy kísértetet látnak... Hogyan mosolyoghatott rajtuk Jézus! ... hogy: ó, ti balgák és késedelmes szívűek! Hogy higgyetek mindabban, ami meg volt írva!... miket gondoltok?! ... de – van valami ennivalótok? – Hadd bizonyítsam azt, hogy nekem... nekem igazán testem van! ... és nézzétek: itt vannak a stigmák. A kezemben, az

oldalamban, lábamban. Én vagyok az! ... van valami enivalótok? – Odanyújtanak egy darab sült halat s Jézus mosolyogva megeszi, – hogy elhiggyétek, hogy én vagyok. – Aztán mond valamit, ami igazában eget és földet megrengető igazság, az újjáteremtés kezdete. Mert amikor azt mondja, hogy: amiket láttatok, annak kellett történnie és nektek most mennetek kell, hogy hirdessétek a bűnök bocsánatát. Jeruzsálemen kezdve el. Ezen a gyilkos városon kezdve el. Hirdessétek mindenkinek, hogy aki megbánja, amit tett, akár az, aki átszúrta az oldalamat, akár Pilátus, akár Kaifás, aki bánja, amit tett, én megbocsátom neki. Mert ezért jöttem. Minden ezért történt.

És most jusson eszünkbe a Teremtéstörténet, az a hétnapos történet, amivel kezdődik a Szentírás és tegyük melléje a nagyhetet. Azt a hét napot, ami Virágvasárnaptól nagyszombatig történt. Csodálatos a párhuzam! Mert – ugye – az első nap elhangzik a Teremtő szava: Legyen világosság! – és fölragyog a fény. A nagyhét első napján Virágvasárnap van. Fölragyog Krisztus, mint Király. És a kicsinyek. A gyerekek! A gyerekek mondják: Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!

És végig, a teremtés napjaival párhuzamosan, nagyhétfő, nagykedd... nagysütőtörtök, nagypéntek... a hatodik nap, amikor a nagy Teremtésben Isten megteremti az embert a saját képére és hasonlatosságára. – Nagypénteken, a hatodik napon, a hét hatodik napján, a Golgotán – az Úr Krisztus a halálában a maga képére és hasonlatosságára megteremti az Egyházat.

A Teremtő a nagy teremtés hetének hetedik napján megpihent. Szombaton. A nagyhét hetedik napján az Úr a sírban pihen. – És jön a következő hét első napja és az Úr föltámad. Mint a fény! Fölragyog az a föltámadott élet, ami az újjáteremtett világnak a kezdete. – És akkor megkezdődik egy harmadik hét. A Jelenések könyvében olvassuk. János látja, hogy a Bárány megkapja a hét pecséttel lepecsételt könyvtekercset és elkezdi feltörni a pecsétet. Egyiket a másik után. Ez már az Egyház történelme, amiről nem tudhatjuk, hogy hányadik pecsétnél tartunk, azaz hogy ennek a harmadik hétnek hányadik napján vagyunk.

Azt azonban az Úr megmondta, hogy az utolsó napnak az egyik ismertetőjegye lesz, hogy az Evangélium:ot a földkerekség egészén hirdetni fogják. Globális lesz az evangelizáció. Szent Pál pedig hozzáteszi, hogy a végén, az utolsó nap nagy eseménye lesz az, hogy Izrael megtér. Az az Izrael, amelynek az apostolok elsőként hirdették az újjászületést, a bűnbocsánatot.

A bűnbocsánat az olyan, mint a sötétséghez képest a fény. A látószemű és hallófülű ember látja és hallja, hogy az Isten nélküli világ mit kezd a bűnnel: Vagy halálosan gyűlöli és nem számít senki és semmi, sem a hely, sem az életkor, semmi nem számít, üldözi és meg akarja semmisíteni a bűnöst; vagy cinkosává teszi a bűnöst. Mindkét változat sötétséget jelent, és mindkettőben a félelem az, ami nagyon sűrű sötétséget tud teremteni. Egyrészt a gyűlölt menekül, és újabb és újabb rejtekhelyek kellenek, hogy meg ne találják. Ha pedig cinkosává váltam az üldözömnek, örökké attól kell rettegnem: mikor tárja föl a bűnömet a nagy nyilvánosság előtt ha nem vagyok elég képlékeny eszköze.

Ezekkel szemben az Úr Krisztusnál bűnbocsánat van. Ami persze nem azt jelenti, hogy töröljük le a táblát és tegyünk úgy, mintha nem történt volna semmi. Hanem ahhoz, hogy bocsánatot nyerj, be kell ismerned, meg kell bánnod és amennyire képes vagy rá, jóvá kell tenned, amit vétettél. De ha ez a három feltétel megvan, ha beismered, bánod

és jóváteszed – mondja az Úr – megbocsátom. Mert meghaltam érted. Nekem jogom van, isteni jogom van megbocsátani a bűnöket.

De ránk néz az Úr és elmondhatja: Ó, ti késedelmes szívűek, hogy elhiggyétek ezt! De ha elhiszitek, akkor egyrészt kivilágosodik – előbb a lelketek, aztán körülöttetek minden. Aztán megszülethet a szívetekben az öröm, hogy az újjáteremtés már elkezdődött! – Mert hajlandók vagyunk azt gondolni, hogy amikor Jézus azt mondja, hogy: én újjá alkotok mindent, majd jön egy nap és akkor egy nagy shaw lesz! Egy nagy látványosság, amikor mindent újjáteremt.

Az újjáteremtés folyamat, amely Húsvét vasárnapján elkezdődött, és zajlik.

Amikor ebben a szentmisében könyörgünk: „Istenünk! Az újjászületés örömét lobbantsd föl híveidben, hogy el merjük hinni, hogy a keresztségben bocsánatot nyert az eredeti bűn, a szentgyónásban pedig a feloldozáskor a beismert, megbánt és jóvá tenni akart bűneink mind bocsánatot nyernek” világosság támad bennünk és körülöttünk is. De ez csak a kezdet.

Istenünk! Az újjászületés örömét őrizd meg tieidben, hogy boldog reménnyel tudják várni a boldog föltámadás napját! Aminek a dátumát egyedül Te ismered. Mi pedig csak számlálni tudjuk az előttünk álló időnek a fogyását. – De az idő fogy! És ezt mi tudjuk. Hát, áldjon meg minket az Úr Krisztus! Erősítse bennünk a hitet, hogy a feloldozott bűneink tényleg bocsánatot nyertek. Nem a félelemnek a sötétjében kell élnünk, hanem a szeretetnek az isteni világosságában! Ámen.

Húsvét harmadik vasárnapja „C” évben

Olvasmány: *ApCsel 5,17–33.*

Szentlecke: *Jel 5,11–14.*

Evangélium: *Jn 21,1–14.*

Testvéreim! Izraelt az Ószövetség idején nem kis probléma elé állította a Szentírás, Mózes könyvei, a Próféták, meg a bölcsességi irodalom, a Zsoltárok. Amint ugyanis teltek-múltak az évszázadok, s ezek a könyvek egymást követően megszülettek, Izrael megdöbbenve hallotta, amikor olvasták az Írásokat, hogy ellentmondó adatok hangzanak el. És amire minden ószövetségi könyv készen lett, addigra ott álltak a probléma előtt: hogyan lehet, és hogyan kell mindezt elképzelni, amiről a jövődölések szólnak?

Mert Mózes arról beszélt, hogy majd küld az Úr egy prófétát, őhöz hasonló, aki megteszi a törvényt. És aki nem hallgat rá, az elvész. Később a próféták egymás után jövődöltek róla. De az egyik arról beszélt, hogy Király lesz a Megváltó, ha eljön, országa lesz, országának nem lesz vége és nem lesznek határai. Ugyanakkor szabadító lesz és szenvedni fog. – Azután a zsoltárok elmondták, hogy nem egyszerűen szenvedni fog, hanem kereszten fog meghalni; ugyanakkor az Isten Fia lesz, aki Dávidnak fia is, Ura is, és meghal ugyan a kereszten, de föl fog támadni. És Izrael el fogja Őt vetni.

A nehézséget az okozta, hogy ezeknek a jövendöléseknek a beteljesedését egy személyben nem tudták elképzelni, ezért Izrael tanítói két megoldást dolgoztak ki.

Az első megoldás szerint az Írás több személyről beszél. Jön majd egy Próféta, akiről Mózes beszélt, jön majd egy Főpap, akiről a próféták beszéltek, aki majd áldozat is lesz, végül jön egy Király, aki átveszi az uralmat és megszabadítja Izraelt. Azt a kérdést, hogy ezek hárman egyszerre jelennek-e meg, vagy egymás után, nem tudták eldönteni.

A másik elgondolás szerint ezek a próféciák nem konkrét személyről szólnak, akinek születési helye, születési dátuma, neve és konkrét élete van, hanem közösségről van szó. Izrael egész népére vonatkozik mindaz, amit Mózes, a próféták és a zsoltárok elmondtak. Azt azonban nem értették, mit jelent, hogy a Megváltó, majd ha jön, Isten Fia lesz.

Arról az ószövetségi Izraelnek nem volt fogalma, hogy Isten Szentháromság, és a három isteni Személy közül az egyik emberré lesz és mindent beteljesít. Erről nekik nem volt fogalmuk. Erről ugyanis nekünk embereknek mindaddig nem lehetett fogalmunk, amíg az Atya a saját Fiáról ki nem nyilatkoztatta, amíg az Úr Krisztus ezt önmagáról el nem mondta.

De amikor az Úr Krisztus – amint az Evangélium:ban hallottuk – a föltámadása napján először az emmauszi tanítványoknak, azután az apostoloknak föltárta az Írások értelmét, ezt magyarázta el: „Figyeljétek csak! Amit Mózes mondott, az így teljesedett be bennem, amit a próféták mondtak, az szóról-szóra így teljesedett be énbennem; amit a zsoltárok mondtak, beteljesedett énbennem, a konkrét személyemben. És azért tudott minden beteljesedni – mondja a Föltámadott Úr –, mert én Isten Fia vagyok. Nem emberi hanem isteni kategóriákban gondolkodom és élek.”

Amikor megmutatja a kezén a sebhelyeket, lábán a szögek helyét és az oldalát, azt mondja az apostoloknak: „Látjátok? Erről jövendöltek a próféták. És itt vagyok, mert az isteni életet nem lehet megölni. Az én halálomban megtörtént minden, ami szabadításról a próféták beszéltek, de nem úgy, ahogyan ti erről álmodoztatok, hanem ahogyan ezt Isten adja általatok az egész emberiségnek.”

A legnagyobb kinyilatkoztatás a Húsvétban az volt, hogy az a szabadulás, amit Jézus hozott, a bűntől szabadít meg, és az ország, amit Ő épít, a bűntől megszabadított emberek közössége Istennel és egymással. Leomlanak az idő és tér, a földrajz és a politika határai, mert itt az ember és az Isten, az ember és ember közötti életről van szó.

Óriási megvilágosodás volt ez az apostoloknak, hogy az a három év, amit együtt töltöttek az Úrral, erről beszélt, ezt készítette elő! És most hallják a parancsot: „Menjétek és hirdessétek az embereknek a bűnbánatot és a bűnbocsánatot, Jeruzsálemen kezdve el.”

Amikor mi a Hitvallásban azt mondjuk, hogy „hiszünk a katolikus apostoli Anyaszentegyházban”, arról teszünk vallomást, hogy mi abban a közösségben élünk, amelyet az Úr Krisztus Isten és az ember, illetve ember és az ember között a bűnbocsánat révén teremt és tart életben. Ennek a hírnöke az Egyház, ennek a hírnöke mindenki, aki az Egyházban papként vagy tanítóként dolgozik. És ennek a rendkívüli megtestesítője a pápa. Aki most, épp ezekben az órákban Szarajevóban ennek a tanúja, és el is mondja: „Emberek, ha békét akartok, tartsatok bűnbánatot, kérjétek bocsánatot és bocsássatok meg egymásnak. És higgyetek Krisztusban.” Ennek egészen rendkívüli súlya van abban a muszlim világban, ahol a Szentatya éppen most jelen van.

Ezt a szentmisét őerte ajánljuk fel, a pápáért. Meg mindazokért, akik ott most látják és hallják őt, hogy értsék meg az Úr Krisztus szavát. A pápára pedig vigyázzon az Úr – hiszen folyamatosan az életére törnek –, hogy a tanúságot, amit tennie kell, meg tudja tenni. Mi pedig örüljünk annak, hogy az *apostoli* Egyházban élhetünk. Mert azt mi nem is tudjuk elképzelni, hogy az apostoli Egyházon kívül mennyire másként értik az Írásokat, akár Izraelben, akár más vallási közösségekben. Nekünk pedig személy szerint is az apostoli Egyházban maga az Úr Krisztus folyamatosan föltárja az Írások értelmét, s ezáltal nemcsak Krisztus életét érti meg az ember, hanem a tulajdon életét is.

Erősítse bennünk az Úr a hitet! És amikor a tanító apostoli Egyházat hallgatjuk, halljuk meg, hogy érteni tudjuk az Úr Krisztus misztériumát és benne a saját életünket. Amen.

Hétfő Húsvét harmadik Hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki megmutatod igazságod fényét az eltévedteknek, hogy visszataláljanak az egyenes útra, add meg mindazoknak, akik a keresztény hitet vallják, hogy elutasítsák, ami e hittal ellenkezik és kövessék, ami a keresztséghez méltó. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 6,8–15; 7,51–60.*

Evangélium: *Jn 6,22–29.*

Testvéreim! Mai szentmiséjében a Szentatya is nyilván örömmel ad hálát a tegnapi és a tegnapelőtti napért. Legyünk egyek vele ebben a hálaadásban. Mert két dolgot meg kell csodálnunk: az egyik a Szentatya bátorsága és ereje, hogy végig tudta csinálni ezt nem mindennapi lelkipásztori utat, a boszniai látogatást.

A másik, és nem kisebb dolog, a boszniai testvéreink hite, meg az az életerő, ami a boszniai katolikusokban megmutatkozott. És ez két részből tevődik össze. Az egyik, hogy meg tudták védeni a pápát. Meg tudták szervezni ezt a látogatást úgy, hogy a pápa – aki ellen, tudjuk, gyakran szerveznek merényletet – sértetlen maradt. Ez életjel. – A másik, hogy aki a TV-ben látta, megdöbbenhetett azon, hogy havazott és a testvéreink reggel 4-től, vagy legkésőbb reggel 8-tól déli 1 óráig állták a hideget, és nem törődtek vele. Tudták, hogy ott a stadionban is bármi megtörténhet, de nekik fontosabb volt Krisztus, akinek a képviselőjében ott látták a Szentatyát.

Úr Krisztus és az Egyház életének micsoda jele az, hogy a muszlimok is, az ortodoxok is, az izraeliták is fontosnak tartották, hogy a szentmisén nem, de utána találkozzanak a pápával. Ő pedig együtt is, egyenként is találkozott velük és át tudta adni nekik az Evangéliumot, ami ott, nekik úgy szólt, hogy bocsássatok meg és kérjétek bocsánatot! És akinek van füle, az meghallhatta.

Adjunk hálát az Úrnak ezért, hogy ez megtörténhetett. Azután kérjük, hogy óvja a Szentatyát, mert fizikailag is nem közönséges próbatét volt neki is, meg mindenki másnak is ez az út. De az Úr – a jó Pásztor – vigyáz azokra, akik szeretik Őt. És a Szentatyának nyilván nemcsak eszébe jutott, hanem meg is élhette, mit jelent az Úrnak ez a szava: „Más juhaim is vannak, akik nem az én saját aklomból valók, s azokat is ide kell vezetnem, az Atyához. Haza.”

Legyen az Úr áldása a Szentatyának ezen a látogatásán, hogy a testvéreink, a boszniai katolikusok, meg az ortodoxok is, meg a muszlimok is, meg az izraeliták is – meghallják az Evangélium:ot! És megélik. Amen.

Kedd Húsvét harmadik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, aki föltárod a mennyek országának kapuját azok előtt, akik újjászülettek vízből és Szentlélekből, kérünk, gyarapítsd híveidben a kegyelmet, amellyel megajándékozta őket, hogy összes vétkeiktől megszabaduljanak és részük lehessen mindabban, amit jóságosan megígértél. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 7,51–8,1*

Evangélium: *Jn 6,30–35.*

Testvéreim! A 2000. év nagy Jubileumára való lelki fölkészülésben ez az év – 1997 – az Úr Krisztusé volt,⁵ azért, hogy akinek van füle, és hall, van szíve és befogadja az igét, jobban el tudjon mélyedni Krisztus misztériumában. Furcsa dolog, hogy sokáig kell az embernek hallania ezt a szót, *misztérium*, amíg egyszer csak meghallja, hogy miről is van szó.

A *Krisztus-misztérium* azt jelenti, hogy ha hittel és nyitott szívvel közeledik valaki Krisztushoz, Ő föltárja életének azt a titkát, hogy miért teszi mindazt, amit tesz? Elmondja, hogy honnan van az erő meg a lehetőség mindarra, amit Ő csinál, és megmondja, mi a célja mindannak, amit megél, amit tanít, amit csinál, amit elszenved, beleértve a halálát, beleértve a föltámadását is.

Jó elgondolkodni azon, hogy a világban semmi sem véletlen. Nem történik semmi véletlenül és értelmetlenül. De ezzel lehet nem törődni, mondván, hogy nem érdekel; legyen meg a betevő falatom, a magam kis bora, az én kis dolgaim – a többi nem érdekel. De a mellettem élő emberre, főleg akivel valamilyen összeköttetésben vagyok, már nem mondhatom, hogy nem érdekel; csinálja meg, amire szükségem van és pont.

⁵A *Tertio millennio kezdetű* apostoli levelével II. János Pál pápa a Nagy Jubileum – Jézus születésének 2000. évfordulója – közvetlen előkészületül az 1997–2000 éveket a Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek misztériumának szentelte. Az 1997-es év Jézus Krisztus, 1998 a Szentlélek, 1999 Atyaisten éve volt.

Ha így teszek, ez annak a jele, hogy nem tekintem embernek. Mert ha embernek tekintem, akkor oda kell rá figyelnem, miért is történik mindaz, amit tesz? A szeretet jele, ha valaki feltárja a másik előtt indítékait, erőforrásait és céljait.

Egy ember akkor válik érthetővé, amikor megtudom róla, hogy a lehetőségei honnan valók és amit tesz, miért csinálja? Ez az ember misztériuma. Nem magától értetődő, hanem azt neki el kell mondania és csak akkor válik érthetővé, amikor elmondta, hogy honnan és miért. Persze előfordul az is, hogy az embernek magának sincs fogalma a dolgairól. Szinte állati szinten végig él egy életet, és soha nem eszmél rá arra, hogy a dolgai valahonnan adattak, valamire az egész jó. Csak úgy elfolyik az élete.

A házasság csodája az, hogy találkozik két ember, akik egymásnak föltárják a maguk misztériumát, és a természet rendjében majdnem boldoggá tudják tenni egymást. Csak ez elvész, idővel elmúlik. A Krisztus-misztérium nem múlik el. És itt nem akármiről van szó, hanem a legnagyobb misztériumról, amit az Atya öröktől fogva elgondolt, a legapróbb részletekig, a Szentháromság megtervezte, azután mikor elérkezik az idő, akkor elkezdi róla fölhangzani a prófécia a Paradicsom-kertben, azután Ábrahámától kezdődően. Nem tudjuk az időt, hogy mekkora, de Ábrahámától Krisztusig körülbelül kétezer évről van szó. Azután mikor az Úr Krisztus megszólal, elkezdi föltárni ezt a misztériumot, de csak azok hallják meg, akik hisznek Benne.

Ennek nagy esete a kenyérszaporítás és az utána következő kafarnaumi beszéd, amelyben az Úr szinte mindent elmond és a Tizenkettő kivételével szinte alig értik meg, hogy miket is mond ez az ember. Mert kimond egy nagy titkot: én vagyok az élet kenyere.

Mi, akik esetleg évtizedek óta áldozó emberek vagyunk, mi sem értjük ezt a mondatot: Én vagyok az élet kenyere. Mert az Úr itt valami olyat mond, hogy minden, amit csinálok, amit mondok, egyáltalán az, hogy itt vagyok köztetek, azért van, hogy nektek életetek legyen. Mint ahogy a kenyér azért van, hogy az ember megegye és éljen belőle. Én ezért vagyok itt.

Nem közönséges pillanat az, amikor ettől az embernek megdobban a szíve: Uram, Istenem, az, hogy *Szeretet az Isten*, meg hogy *Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda*, nekem is szól, személy szerint, és mindegyikünknek szól! Ami leginkább ott válik foghatóvá és láthatóvá – ehetővé –, amikor az ember magához veszi az Eucharisziát, amikor megáldozom.

Ezért nagyon jó, ha szentáldozás után elmondunk egy hálaimát, amellyel megköszönjük az Úrnak, hogy megint eljött, azután engedjük Őt beszélni.

Jézus mindent azért tesz, hogy megmutassa az Atyát, hogy kinyilatkoztassa az Isten szeretetét, hogy megváltsa az embert és összegyűjtse, s mint Fő a testét, fölépítse az Egyházat. Minden ezért történik.

Ahogy egy házaspár nem mindenkinek fecsegi ki a titkait, csak egymásnak, mert a másik szeret; az Úr Krisztus is a titkait, a misztériumát nem fecsegi ki. Nem TV-műsort csinál belőle, nem újságírók témája, hanem egy emberi szív, meg az Ő titka. Azoké, akik hiszik Őt és szeretik Őt, akik jól áldoznak. Amen.

Szerda Húsvét harmadik hetében

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, állj mellettünk, és viseld jószágon gondunkat, hogy akiket a hit kegyelmével már megajándékoztál, azoknak Egyszülötted feltámadásában is része lehessen. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 8,1–8.*

Evangélium: *Jn 6,35–40.*

Testvéreim! A kenyér a Teremtő Isten ajándéka az embernek, amiért meg kell dolgozni, meg kell küszködni, de az anyagvilágnak olyan termése és az emberi munkának olyan gyümölcse, amely csillapítja az éhséget és táplálja az életet.

Az Úr Krisztus a legnagyobb Szentség számára éppen a kenyeret és a bort választotta jelül. Már a Hegyi beszédben mondta: boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert ők jól fognak lakni. Az Igazság pedig Ő!

Azokat az embereket, akik az előző nap ettek a csodálatosan megsaporított kenyérből, lélekben még nem hatotta át annyira a csoda, mint a Szűzanyát, aki a hallott és a látott dolgok fölött el-elgondolkodott; valahogy úgy, mint a Színeváltozás után a három tanítvány, akiknek az Úr megparancsolta, hogy amit láttak, azt addig senkinek el ne mondják, amíg az Emberfia föl nem támad a halálból; s ők töprengeni kezdtek azon, mit jelenthet az, hogy föltámadni a halálból.

Az élő és érett lélek, amikor a hit dolgait hallja, ugyanezt a kérdést teszi föl először: „Mit jelenthet ez?!” Ez egy nagyon fontos kérdés, mert az ember oldaláról jelzi a hívő készséget és az alázatot: Uram, Istenem, ezt én még nem értem, de szeretném megérteni!

Akik ott a kafarnaumi zsinagógában elkezdnek vitatkozni Jézussal, még nem tartanak itt. Egyszerűen elfelejtik azt, ami tegnap történt, és provokálnak: „Miféle jelet mutatsz, hogy higgyünk Neked?” De hiszen tegnap ott volt a jel! És mintha meg se történt volna! De Jézus nem mondja azt, hogy ne haragudjatok, ha ilyen értetlenek vagytok, akkor nincs értelme a további szónak és elmegy. Nem ment el! Hanem elmondja a mennyek országának a titkait. Beszél az Eucharisziáról, s egyelőre senki nem érti meg, amit mond. Csak az apostolok, akik – majd fogjuk hallani – már érzik: mi nem akarunk sehova menni, mert az örök élet igéi, Uram, nálad vannak! De nyilván nekik is ott maradt a lelkükben a kérdés, mit jelenthet ez: „Én vagyok az Élet Kenyere?!”

Amíg mi a földön élünk, bár ebből a kenyérből élünk, mi, katolikus keresztények, igazában mi sem értjük. De nagyon jó dolog a szentáldozás után – esetleg napközben is – vissza-visszatérni erre és kérdezgetni: Jézusom! Mit jelenthet ez, hogy Te vagy az Élet Kenyere? Mert egyszer csak elkezd derengeni, hogy ez valami olyasmit jelent, hogy Benned élet van, és aki veled kapcsolatban van, aki beenged Téged a szívébe, abban te fönntartod azt az életet, ami a Tiéd. Mint ahogy a kenyér fönntartja bennünk ezt a földi, biológiai életet. És az Úr Jézusnak örömet okoz az, amikor egy lélekben azt látja, hogy

keresi Őt, és a kérdést hallja: Jézusom! Mit jelenthet ez? Mert a hit szólal meg ebben a kérdésben, nem a kételkedés, hanem érdeklődő hit.

S most megkérhetjük a Szűzanyát: Mária! Te Boldogságos! Aki úgy élted végig ezt a földi életet, hogy ott volt a szívedben állandóan a kérdés: mit jelenthet ez?! – és lépésről lépésre kaptad a választ, és mindig szolgáltad a fölismert igazságot, a Fiadat, segíts nekünk ebben! Segíts kérdezni, segíts meghallani a választ, meglátni a választ! És élni az igazságból! Amen.

Csütörtök Húsvét harmadik hetében

Napi könyörgés

Mindenható, örök Isten, kérünk, segíts, hogy ezekben a napokban, amikor annyi jelét adad irgalmasságodnak, jobban megértsük atyai szeretetedet és a tévelygés homályából kiszabadulva egyre hűségesebben ragaszkodjunk igazságod bizonyosságaihoz. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 8,26–40.*

Evangélium: *Jn 6,41–51.*

Testvéreim! Az Egyház érti, hogy ott, Kafarnaumban Jézus már az Eucharisziáról és a maga misztériumáról beszélt. Arról, hogy honnan való a hatalom, amivel Ő cselekszik, és miért teszi mindazt, amit tesz; miért szállt le az Atyától, az égből. Jött, hogy kinyilatkoztassa az Atyát, jött, hogy megváltsa az ördög fogságában lévő embert, és összegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit az Egyházba.

Azoknak, akik látták, hogy megszaporodik a kenyér a pusztában, eszébe juthatott Mózes és a manna. És ahogyan az Úr Isten rendezni szokta a dolgokat, nagyon valószínű, hogy a kafarnaumi zsinagógában épp a pusztai vándorlás manna-csodáját olvasták, s Jézus ezután szólalt meg és kezdett tanítani.

A szavaiból kiviláglik, hogy nagyobb valaki van itt, mint Mózes, mert Jézust az Atya küldte. Ezért most nemcsak arról van szó, hogy mint Mózessel, a barátjával beszélget Isten, Mózes pedig továbbadja szavait az embereknek; hanem maga Isten Fia az, aki mindazt, amit az Atyánál lát és hall, elmondja, továbbadja, s elkezd építeni azt az országot, amely időfölötti, térfölötti, nem ebből a világból való.

Jézus világosan megmondja, hogy amiről beszél, nem az ő találmánya, de nem értették. Mondja, hogy hozzám az jön, és az tartozik hozzám, s én azt tudom táplálni, akit az Atya vonz. S hogy az Atya kiket vonz, azt abból lehet látni, hogy fölismerik Jézusban az Isten Fiát. Mert nemcsak Péterre érvényes az, amit – miután Péter megvallotta: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia – az Úr mondott neki, nemcsak neki szól, hogy Simon, boldog vagy, mert ezt nem a test és a vér ismertette föl veled, hanem Atyám vonz téged,

és Ő ajándékozta neked ezt a fölismerést; hanem minden lélek, aki hisz, aki a Názáreti Jézusban, a megfeszített Krisztusban fölismeri az Isten Fiát, mind Isten-vonzotta lélek.

De van itt egy misztérium, az, hogy az Atya mindenkit vonz. Ő senkinek a vesztét nem akarja. Minden embert üdvözíteni akar, azt akarja, hogy mindenki eljusson Jézus Krisztus megismerésére. És úgy látszik, ezt a vonzást hatástalanítani lehet. Ennek a vonzásnak ellen lehet állni, sőt, el lehet indulni az ellenkező irányba. S ami a legszomorúbb, úgy tűnik, lehet olyan körülményeket teremteni egy másik ember számára, hogy az én tagadásom miatt az Atya vonzása hosszú ideig őrá nem tud hatni. Félelmetes dolog ez. Mert akit az Atya vonz, és odatalál Jézushoz, annak örök élete van, akit az Atya vonz, és nem talál oda Jézushoz, az elkárhozik.

Éppen ezért az Egyház – kicsit megremegve – szent félelemmel ad hálát a hitért. Hálát ad a fölismerésért, hogy a megfeszített Jézus, a Krisztus, az Isten Fia. És veszi boldogan a hívő lélek az Úr testét, amit Ő kenyérmint ad a mi életünkért. Aki jól áldozik, azt az Úr a Testébe építi be és élteni.

Adjunk hálát az Atyának a vonzásért; a Fiúnak, hogy megismerhetjük Őt, a Szentléleknek, hogy szerethetjük Istent; és segítsen nekünk, hogy azt a vonzást, ami minket elhoz Istenhez, tovább tudjuk adni. Illetve, ha valaki mást ez a vonzás megérint, tudjuk bátorítani: „Indulj, merj indulni; sőt röpülj! Hiszen az életedről van szó!” Amen.

Péntek Húsvét harmadik hetében

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, hittel valljuk hogy Egyszülötted feltámadt a halálból. Kérünk, add, hogy a Szeretet Lelkének erejéből mi is új életet éljünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel9,1–22.*

Evangélium: *Jn 6,53–60*

Testvéreim! A kafarnaumi zsinagógában az emberek még nem értették, hogy Jézus az Eucharisztiairól beszél, de értetlenségükben vitatkoztak egymás között és megbotrántkoztak Jézusban. Magatartásuk figyelmeztet, hogy amiket az Úr mond, azt nekünk nem egymással kell megvitatnunk, hanem nagyon oda kell figyelni Jézusra, és ha valamit nem értünk, azt magától az Úrtól kell megkérdezni; vagy időt hagyni rá, hogy megvilágosodjék, mit is mondott.

Mert akik a zsinagógában hallották Jézustól, hogy „én vagyok az élet kenyere, az én testem étel, az én vérem ital”, egymás közt kezdtek botrántkozva vitatkozni, hogy mit mond ez?! Hogyan adhatja ez a testét eledelül nekünk? És nem Jézust kérdezik, ahogyan a Szűzanya tette, amikor Gábrieltől hallotta a szűz anyaság titkát. Ő nem a barátnőihez ment elfecsegni, hogy mit mondott neki az angyal, hanem az angyalt

kérdezte, miként lehetséges ez? Ott, a kafarnaumi zsinagógában viszont egymás között kezdenek vitatkozni.

Ez a veszedelem kíséri az Egyház életét, hogy teológiai iskolák, teológusok, hívő emberek egymás között megvitatnak dolgokat, olykor egymásnak esnek, és nem veszik észre, hogy az Úr Jézus elmegy közülük. Mert Ő nem azért jött, hogy vitatéma legyen, hanem azért, hogy életet adjon. Ez az áldozó ember számára nagyon fontos tudnivaló. Hogy ha valamit az ember nehéznek tart, megoldhatatlannak tart, az Urat kell kérdezni.

Az Egyház történelmében vannak nagy tanúk arra, hogy kolostorok csöndjében, esetleg teljes némaságban élő lelkek mélyebben megismerték Krisztus misztériumát, mint a nagy vitatkozók. Az egymás közötti vitatkozásban ugyanis – még ha a legszentebb témáról van is szó –, gyakran az a kérdés, hogy melyikünknek van igaza, és nem az a kérdés, hogy mi az igazság. Ha pedig az Úr Krisztussal van az ember, akkor az Igazsággal van együtt. Őt kérdezi, s jóllehet nem biztos, hogy azonnal válaszol, de Tőle az ember megismeri az igazságot. Illetve Ő azt mondta, hogy „aki Bennem marad és én őbenne, annak van élete”, s ez nem az elméleti tudásnak a szintje, hanem fölötte van. Ez az életnek, a szeretetnek, meg a megismerésnek a szintje.

Ezért jó, ha a szentáldozás után a lélek elbeszélget az Úrral, s ha valami kérdés kínozza, Neki tárja föl, és Őt kéri: „Jézusom, nem akarsz erről valamit mondani?” És ha Ő nem is mond semmit, a jelenléte segít. Mert Vele lenni, Benne maradni, közösségben lenni Ővele, a léleknek azt jelenti, mint a testnek a kenyér meg a víz, az étel és az ital. Jézussal lenni azt jelenti, hogy az ember az örök élet forrásánál van, és mint táplálékot kapja az örök életet. Szeressünk Nála lenni és engedjük, hogy tanítson minket. Amen.

Szombat Húsvét harmadik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki a keresztség vizében új életet adtál a benned hívőknek, kérünk, oltalmazd újjászületett gyermekeidet, hogy minden tévelygést elkerülve hűségesen őrizzék kegyelmed ajándékát. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 9,31–42.*

Evangélium: *Jn 6,57–70*

Testvéreim! Az igaz Isten elvárja az embertől, hogy igaz legyen. Ezért a kicsinyek jutnak el az Istenhez, mert ők könnyebben tudnak igazak lenni, mint az erősek, a bölcssek, meg a hatalmasok. Aki átéli, hogy törekeny vagyok, gyarló vagyok, vannak korlátaim, amikor elmondják neki az élet ígét, érti, hogy itt arról beszélnek, aminek én nem vagyok birtokában. Az ilyen lélek engedi magát vonzani. Nem bírálja fölül Isten terveit, hanem engedi, hogy az Úr, a nála erősebb, a nála hatalmasabb, akiről érzi, hogy szereti, vezesse, ahogyan jónak látja.

Amikor Isten hitet kér, egy ilyen kicsi lélek könnyebben tud őszintén hinni, mint a nagyok. A nagyoknak ugyanis érdekeik vannak, terveik vannak, összeköttetések vannak, és könnyen beleesnek abba a csapdába, hogy mindennek ura vagyok! Amikor találkoznak Krisztussal, rajta is uralkodni akarnak. Rajta, Isten Fián, és nem lehet.

Júdásnak az lett a veszte, hogy hazudott. Nem hitt Jézusban, de ott maradt mellette és a végén elárulta. Péter pedig és a másik tíz egy halom dolgot nem értettek, de hittek. Az Atya adta Péternek a hitvallást: Te vagy az Isten Szentje!

Emlékezzünk rá, Gábrriel ezt mondta Máriának: „a Szentlélek száll tereád, a Magasságbeli ereje árnyékoz be téged, és azt is, aki születik, Isten Fiának, Szentnek fogják hívni.” Péter most ugyanazt mondja: „Te vagy az Isten Szentje, Nálad vannak az örök élet igéi!” – Honnan veszi ezt Péter? Onnan, hogy hisz és követi Jézust. Ő is, meg a másik tíz is. Őszintén. Hittel. Nem igazoltatják állandóan Jézust, hanem amerre az Úr megy, ők lépnek a nyomába.

Az igaz ember ilyen: hisz, amilyen szinten az Úr adja neki, fölfakad a szívéből a hitvallás, és engedelmes. Amerre az Úr előtte jár, arra megy. Amikor azt hallja, hogy ha eszed az Emberfia testét és iszod az Ő vérét, örök életed lesz, egy hívő lélek nem sokat spekulál, csak annyit kérdez: hol és mikor? Amikor hallja, hogy a katolikus templomban, a szentmisében, megy, leborul és áldozik. Eszi az élet kenyerét. Eszi és issza azt az életet, amit az Úr Krisztus ad.

Adjunk hálát az Úrnak a hitünkért és az Eucharisziáért. Köszönjük meg Neki, hogy amit Kafarnaumban megígért – és először az Utolsó vacsorán, abban az első szentmisében Ő maga megtett –, azt ráhagyta az Egyházra. Hogy mindazok, akik őszintén hisznek és törekszenek arra, hogy a maguk kicsiségében igazak legyenek, vehetik az élet kenyerét az Eucharisziában. Amen.

Húsvét negyedik vasárnapja „A” évben 2011 május 15.

A hivatások vasárnapja

Napi könyörgés

Mindenható, örökkévaló Isten, kérünk, vezess el minket a boldog mennyországba, hogy a gyöngye nyáj is eljuthasson oda, ahová előre ment az erős Pásztor, a mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 2,14a. 36–41.*

Szentlecke: *1Pét 2,20b–25.*

Evangélium: *Jn 10,1–10.*

Testvéreim! Ezen a Húsvét utáni 3. vasárnapon nagyon régóta a jó Pásztor Evangélium: a hangzik, hogy az Egyház tudatosítsa magában, hogy pásztora a föltámadott Krisztus, aki ajtó is, pásztor is. A katolikus Egyház elmondhatja, hogy az Úr Krisztus küldi a pásztorokat, hogy összegyűjtsék a szétszóródott bárányokat, és az Őtőle tanulta jó pásztorként őrizték a nyáját.

Vannak időszakok, amikor ettől illik megsértődni: „Én nem vagyok birka! Nem nyáj akarok lenni, én egy modern, felvilágosult ember vagyok!”

Nagyon helyes, de mit is jelent egy nyáj? – A nyáj egy meghatározott állatfajtának, mégpedig egy szelíd állatfajtának ember által összetartott és vezetett csoportja. Óriási különbség van a pásztor és a nyáj között, mert a pásztor ember, a nyáj egy meghatározott állatfajtának az egyedei. Más és más jellege van a disznókból álló kondának, a juhokból álló nyájnak, a marhákból álló gulyának, a lovakból álló ménesnek, de közös bennük az, hogy ember őrzi, tartja össze és vezeti őket.

Az ószövetség népének a juhokból álló nyáj volt a képe, mert az ősatyák Ábrahámától kezdve hosszú-hosszú időn át nomád pásztorok voltak, és a családfő nem csak a nyáját, hanem a családot is összetartotta.

Izrael legnagyobb királya, Dávid, ugye tudjuk, pásztor volt. A juhok mellől szólította el az Úr és tette a népe pásztorává. Az utána következő századokban a nép megtapasztalhatta, hogy sorsa a királyától függ, mint ahogy egy nyájnak a sorsa a pásztortól függ. Mert, ha a királya istenfélő, tisztességes ember, a népe él. Ha viszont olyan mint egy béres, akinek csak a személyes haszna a fontos, a király gazdag, a népe tönkremegy. Sőt, nemcsak elszegényedik, hanem fogságba ment, mert a királyok nem hallgattak az Úrra.

A babiloni fogságban vigasztalja a Mindenható a népét, hogy majd meglátogatlak benneteket és pásztorot támasztok nektek, aki majd összegyűjt benneteket és jó Pásztorotok lesz. És amikor az Úr Krisztus elkezd mondani ezt a példázatot a jó pásztorról, sőt föllállítja az egyenletet, hogy ti várjátok a jó Pásztorot, mint isteni ajándékot, én vagyok az. Én nem rabszolgaként vagyok mellétek kényszerítve, nem

béres vagyok, én a ti jó Pásztorotok vagyok, a gazdátok vagyok. Mert köztetek és köztem, mivel ti emberek vagytok én meg az égből jöttem és Isten vagyok, köztünk valami olyan különbség van, mint a pásztor, mint ember és a nyája, mint állatok között. A pásztor tudja, hol van a forrás, ahol a nyáj inni tud. Az év melyik szakában hol van friss legelő. Tudja, hogy az éjszaka melyik órájában kell különösen ébernek lenni, mert járnak a sakálok, a farkasok, meg az oroszlánok a nyáj körül. A pásztor tudja, a nyáj nem. A nyáj csak azt érzékeli, hogy a pásztor előttünk megy, és amikor szomjazunk, forráshoz visz, ha éhesek vagyunk legelőre visz, éjszaka pedig biztonságban lehet pihenni. Az Úr Krisztus erről beszél, hogy: én eljöttem hozzátok és értetek, hogy ha szomjasak vagytok tudjatok inni, adom az életvizét, sőt a véretem, ha éhesek vagytok találjatok táplálékot, adom a testemet. Életemet adom értetek, csak hallgassatok rám és azokra, akik a nevemben őriznek és vezetnek titeket.

Ezen a napon szerte a földkerekségen a papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk, de azt mindenekelőtt tudatosítani kell, hogy az Egyház olyan nyáj, amelynek minden tagját személy szerint szólítja meg az élő Isten, hívja. Nem ostorral veri össze, nem ilyen-olyan-amolyan villanypásztorokkal kényszeríti egybe a nyáját, hanem hív személy szerint mindenkit.

Sőt az Úr Krisztus, mint legfőbb Pásztor a maga pásztori teendőit megosztja nemcsak a pápával, a püspökökkel meg a lelkipásztorokkal, hanem a családfőkkel is, igazában mindenkivel, aki idősebb, mint a következő nemzedék. Mert ezt, hogy hol van az emberi szív szomjúságát csillapító forrás, mindig az idősebbek mutatják meg a kicsinyeknek. Hol van az a táplálék, amelyik az igazságra éhező embert jól tudja lakatni? Ezt is az idősebbek mutatják a kicsinyeknek. És a veszedelmekkel szembeni védelem megint az idősebbeknek a dolga, az erőseké, hogy a kicsinyeket védjék.

Az Egyház kezdettől fogva a meghívással határozta meg önmagát. Tehát nem akármilyen gyülekezet, hanem a meghívottak közössége, kicsinyeké, nagyoké, férfiaké, nőké, papoké, szerzeteseké, mindenféle fajta emberé, de a meghívottak közössége, akiket az Úr Krisztus, a föltámadott Krisztus hív, gyűjt össze, őriz, vezet és táplál.

Áldott legyen az Isten, aki nem hagy magára bennünket, mai embereket sem, és kérjük, hogy az Ő hívó szava jusson el mindenkihez. Aztán próbáljunk meg úgy élni, hogy akinek a fülében fölhangzik a hívó szó a katolikus Egyház felé, az bennünk távolról is megláthassa, milyen jó az Úr Krisztus nyájában élni. Amen

Húsvét negyedik vasárnapja „B” évben 2009. május 3.,

Olvasmány: *ApCsel 4,8–12.*

Szentlecke: *1Jn 3,1–2.*

Evangélium: *Jn 10,11–18.*

Testvéreim! A liturgiában van három ünnepnapunk, amelyek a hivatások napjai. Az első a karácsony utáni első vasárnap, a Szent Család vasárnapja, amikor a családra meghívottakért, a családi élet szereplőieért imádkozunk: férjekért, feleségekért, nagypapákért, nagymamákért, gyerekekért, unokákért.

A másik ilyen nap legújabban február 2-a, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe, ami a szerzeteseknek lett a hivatásuk napja. Mondván, hogy a szerzeteseknek, férfiaknak és nőknek egyformán a Krisztusnak szolgáló Szűzanyát kell követniük, erre kapják a meghívást.

S akkor itt van ez a mai nap, a lelkipásztori papságra meghívottaknak a hivatásnapja. Mert az Úr Krisztus úgy akarta, hogy az ő pásztori hivatala emberekben váljon láthatóvá. Azokban, akikre rábízta a bűnbocsátás és a konszekrálás hatalmát.

Az ószövetség idején az Isten népéhez tartozás, azon belül papság test és vér dolga volt: a népet Ábrahám leszármazottai alkották, a papságot Lévi törzse adta, azon belül Áron családja a főpapokat. A származás határozta meg, hogy kik szolgálnak a templomban. Az ószövetségi történelem különleges része ennek a törzsi papságnak a működése.

Az Úr Krisztus elhozta az új szövetséget, amelyben a nép nem test és vér leszármazása alapján tartozik Őhozzá, hanem meghívásos alapon. Akik válaszolnak az Ő hívó szavára a hitben, azokból alakul Isten népe mint egyetlen nagy család, amelynek a földrajzi határai globálisak, mert az egész földön élő emberiségnek szól a meghívás.

A papság is hivatásos. Nem azért lesz valakiből pap, mert az apja, nagyapja, dédapja az volt, hanem mert az Úr meghívja. De nem úgy, ahogyan ezt általában képzeljük, mert az embernek az első reflexe az, hogy úgy látszik, a jó Isten vagy maga az Úr Krisztus időnként végigpásztázza a földet, aztán akit alkalmasnak lát, annak szól, hogy: na, fiam, te – úgy tűnik – jó leszel papnak, gyere! Te meg jó leszel szerzetesnek, te meg menj szerzetbe.

A dolog nem így történik. Isten részéről a meghívás a teremtéssel hangzik el, amikor egy élet megfogán. Mikor személy szerint megteremt Isten egy lelket, határozott céllal teremt és a hívó szó a megteremtésben elhangzott. Hogy: te a családi szerelemre vagy teremtve, te szerzetesnek vagy teremtve, te meg papnak, lelkipásztornak vagy teremtve. Miközben ez az élet kibontakozik, egyszer csak egy gyerek elkezd érezni, hogy nekem pedig ahhoz van kedvem, hogy olyan legyek, mint az édesapám... Sok gyerekem lesz – mondja egy 3 éves gyerek. Mondja. – Vagy el kezd benne motoszkálni, hogy nekem olyan kedvem volna papnak lenni! Vagy szerzetesnek lenni!

Amikor ez a kedv elkezd valakiben mocorogni, ez olyan, mint amikor egy elvetett mag éppen kibújt a földből. De ha nem kap meleget, fényt, nedvességet, meg nincs körülötte táptalaj, a mag elkezdett csírázni, de nem hoz termést, ahogyan az Úr Krisztus a

magvető példabeszédében elmondta: lehet, hogy pazar gyorsasággal kivirul, de nincs földje, el fog száradni, v Vagy tövisek között van, meg fogják fojtani.

A hivatásokat meg lehet fojtani. Ebből fakad, hogy egyszer csak egy nép vagy Európa vagy a világ arra eszmél, hogy nincsenek papjaink. Kevesen vannak és ha ez így folytatódik, akkor záros határidőn belül nem lesznek a templomainkban papjaink. De nem azért, mert a mi Istenünk nem teremt ilyen hivatásokat, hanem vagy azért, mert fagyos a környezet, amiben a gyerekeknek talán még kedve támadna, de megölik, illetve nem hagyjuk megszületni a megteremtett hivatásokat. És ezt a demográfusok mondják, meg a józan statisztikákban látható, hogy baj van – és baj lesz! Persze a statisztikák nem azt regisztrálják, hogy egyre kevesebb a papi meg a szerzetesi hivatás, hanem a családi hivatások fogyatkozását. És ez a három sajnos egy. Mert ha a családokban baj van és fogynak a családok, természetes következményként fogynak a szerzetesek is és elfogynak a papok. Márpedig a családok fogynak.

Érthetetlen, hogy mi, emberek hogy tudunk ilyen oktalanok és balgák lenni, hogy mindent megteszünk azért, hogy a család ne az legyen, aminek lennie kell. A Teremtés könyvének első fejezeteiben a kinyilatkoztató Isten elmondja, hogy az embert férfinak és nőnek teremtette, azért, hogy egy férfi és egy nő halálig tartó szeretet-szövetségben éljen. – És ez nekünk nem kell. Minden más variációt megtapsolunk, örültségeket is, égbe kiáltó bűnöket is, csak az a modell, amely a kezdetek kezdetén az Isten kezéből kikerült, az nem kell. És ezzel magunk alatt vágjuk a fát. Meg az ágat, amin a fészünk ott van. És egyszer csak az az ág lehasad.

Éppen ezért egy ilyen hivatás-napon, akár Szent Család ünnepe van, akár Gyertyaszentelő, akár ez a mai nap, az első, amit kérünk kell, nem az, hogy Istenünk el ne felejtse, hogy hivatásokat kell adnod, hanem az első, amit mondanunk kell, az hogy „Teremtő Istenünk irgalmazz nekünk! Nekünk, bűnös embereknek. Akik halomra gyilkoljuk azokat a magzatokat, akiket Te határozott hivatásra megteremtettél! Mi meg nem hagyjuk őket megszületni. Meg ész nélkül bontjuk azt, amit Te összekötöttél. És akkor halljuk, hogy Magyarországon itt, meg ott, meg amott egy esztendőben megkötnék ezer házasságot, a következő évben ebből ötszáz fölbomlik. A fele, minden második fölbomlik. Mi lesz ebből? Mert az az ébredő kedv, hogy mi is szeretnék én lenni, igényli azt a fészket, ahol testileg is, lelkiileg is a gyerekekből fiatal emberek tudnak válni. Ahol megtanulják, hogy mi az, hogy hinni a másoknak, megbocsátani a másoknak, szolgálni számla nélkül, meg elviselni egymást türelemmel, reménykedve, hogy holnap majd jobb lesz! Más lesz! Az első tehát ez: Uram, irgalmazz nekünk!

A második: Istenünk, világosítsd meg azoknak a szívét és az eszét, akik a törvényhozásban, a közigazgatásban hatalom birtokában vannak és eldöntenek olyan kérdéseket, amelyektől a családok élete függ. Mert bennünk hiába van ott az egyéni jó szándék, hogyha a törvényes keretek bontják és rombolják a családot és ölik az életet.

Persze az Egyház tudja, hogy ezek olyan dolgok, amelyek nem tegnap kezdődtek el, hanem 30 éve, 50 éve, 100 éve. És ha változás történik, az nem holnap történik, hanem minimum 30 év múlva. De a mi Istenünk irgalmas és mindenható. És ha mi őszintén kérjük az Ő bocsánatát, – megbocsát. Ha őszintén kérjük az erőt és a világosságot, akkor adja. Még a törvényhozóinknak is! De köszönje meg mindegyikünk azt az állapotot, amiben él. Nem a mi leleményünk, hanem a Teremtő Isten ránk vonatkozó terve, hívása, amire nekünk a halálunk pillanatáig válaszolnunk kell. Ámen.

Húsvét negyedik vasárnapja C évben

Olvasmány: *ApCsel 13,14.43–52.*

Szentlecke: *Jel 7,9.14b–17.*

Evangélium: *Jn 10,27–30.*

Testvéreim! Ma, a hivatások vasárnapján, amikor a katolikus Egyház az egész világon – napkelettől napnyugatig, északról délig, mindenütt – könyörög az Úrhoz, hogy hívjon embereket szerzeteseknek és papoknak, a mi Istenünk jóságát és hatalmát is megcsodáljuk. Nevezetesen azt, hogy a föltámadott Krisztus emberekre bízta a szeme fényét, az Egyházat, és mindazt a kincset, amit Isten az Egyháznak és az Egyház által a világnak adni akar. Úgy, ahogyan a példabeszédében az Úr mondta, hogy hasonlít a mennyek országa a királyi emberhez, aki messze földre indult, de mielőtt elment, összehívta a szolgálait és rájuk bízta mindenét. Kire-kire a képességei szerint, azután elment.

Megcsodálhatjuk mindenható Istenünkben, hogy emberekre meri bízni a kincseit. Elsőként az életet a szülőkre. Néha egy-egy nagyszülő elmondja, hogy végigfut a hátamon a hideg, amikor látom az unokámat, mint szülőt, hogy micsoda éretlen még hozzá, milyen ügyetlen, Uram, Istenem, összetöri azt a kicsi gyereket – de nem töri össze.

Amint a szülőkre bízta Isten az új nemzedékek életét, úgy a papokra bízta azt, hogy az Úr Krisztus pásztori szeretetét, odaadását mutassák meg a testvéreiknek. Ne sokat beszéljenek róla, hanem éljék!

A szerzetesekre pedig azt bízta, hogy az Egyház a menyasszony voltát mutassák meg az Úrnak. Ne beszéljenek róla, hanem éljék meg, és tegyék láthatóvá, hogy az Egyház fölfogja a megváltást, befogadja a szentségekben az isteni életet és elfogadja azt a szeretetben létrejövő egyesülést, amire az Isten az embert teremtette. Ezzel a szerzetesek a többieknek, a papoknak is, a többi hívőnek is megmutatják: látod, erre tart az életed, a mennyország ehhez hasonló lesz.

E tanúság mögött a mindenható Isten áll a maga gondviselésével, szeretetével, mindenhatóságával, ezért ez az egész ügy, Krisztus titokzatos teste immár kétezzer éve él és bontakozik. A csoda nem az, hogy külső ellenség nem tudta tönkretenni, hanem az igazi csoda az, hogy belülről nem bomlott szét az Egyház.

A csoda az, hogy nemzedékről-nemzedékre vannak férfiak, fiúk, akik meghallják a szót: te pedig légy az én apostolom, légy pap, diakonus vagy püspök. Vannak férfiak, akik azt hallják, hogy azt akarom, hogy a szerzetesem légy, szegényen, engedelmesen, szüzi tisztaságban, s vagy remeteként tűnj el a többiek szeme elől, vagy szolgálj a többieket valamiben.

Az a csoda, hogy kezdettől fogva vannak nők, leányok, akik meghallják a hívó szót: te pedig ne menj férjhez; Én téged arra szántalak, hogy az egészen az enyém légy – mondja a föltámadott Krisztus –, s a többiek felé tégy valami szolgálatot, amiben megízlelhetik, hogy milyen az, amikor az Istenért szeretnek egy embert.

Hála az Úrnak, nekünk megint van arra módunk, hogy rádöbbenjünk, micsoda különbség van két óvoda között, ha az egyiket világiak vezetik, állami intézmény, a

másikat meg vezet két, esetleg hatvan év fölötti apáca. Vagy milyen különbség van a világi és szerzetesi iskolák között; illetve egy betegápoló apáca és egy nyolcórás nővér között; egy olyan kórház, amit az Egyház vezet, és egy olyan kórház között, amelyik csak gazdasági egység. Ég és föld a különbség.

Ezt megcsodáljuk. Ugyanakkor kérnünk kell az Urat – ahogy ő mondta: kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába, hogy hívjon embereket. Kérjük az Urat és imádkozzunk ma azért, hogy hívjon férfiakat, nőket, fiúkat, leányokat, hogy láthatóvá válják, mi az az élet, amit az Egyház hordoz.

Aki pedig erre úgy gondolja: Én mit csináljak? Már megöregedtem, már családom van... mit tudok én tenni?... – Tudjuk szeretni az Urat, aki meghív és azokat, akiket meghívott. Milyen fontos, hogy a meghívottak megértést, bátorítást kapjanak. Nem csak a szülőktől, a tágabb rokoni körtől is. A család tud önzéssel és haraggal a meghívásra. Főleg az apák tudnak megsértődni azon, hogy elrabolták tőlem a gyerekeket!

Ha egy felnőtt nem simogatja meg a meghívottat biztatva: „Légy bátor és adjunk együtt hálát az Úrnak, hogy neked szólt, és vigyázz magadra!” – elveheti a kedvét a papságtól vagy a szerzetességtől.

Miközben megcsodáljuk a mi Istenünk hatalmát, ne feledkezzünk meg a felelőségünkről sem. Imádságunkban legyen ott a kérés, hogy Uram, Istenem, ha egy meghívott kerül a közelembbe, legyen az kicsi vagy nagy, fiú vagy lány, add meg, hogy tudjam bátorítani, tudjam megcsodálni benne a meghívásod csodáját.

Adja meg az Úr, hogy a mennyországban együtt tudjuk áldani az összes meghívott szerzetessel, pappal az Urat! Aki nemcsak azért jött, hogy jó pásztorként összegyűjtse egy nemzedék szétszóródott gyermekeit, és meghaljon értük, hanem azért halt meg és azért támadt föl, hogy az idők végezetéig minden embernek módja legyen meghallani – épp a meghívottak által, meglátni a szerzetességre és papságra hívottak által, hogy szeret bennünket az Isten. És nem ítélni akar fölöttünk, hanem Atyaként magához akar minket ölelni, mint jó gyermekeit. Amen.

Hétfő Húsvét negyedik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki Fiad megaláztatásával talpra állítottad az elesett világot, adj híveidnek szent vidámságot, hogy akiket a bűn szolgaságából kiragadtál, jóvoltodból örökkévaló örömeiket élvezhessenek. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 11,1–18.*

Evangélium: *Jn 10,11–18.*

Testvéreim! Aki az Egyházban él, az idő múlásával egyszer csak elkezd fölfedezni az Eucharisziát. Mert mi, templomba járó emberek, hallunk róla, találkozunk vele, esetleg naponta áldozik valaki, de idő kell hozzá, amíg elkezdd derengeni, hogy micsoda ajándék birtokában vagyunk, mi, akiknek van Eucharisziánk, és elmondhatjuk, hogy papjaink az Úrtól kapott hatalommal konszekrálni tudnak, és az átváltoztatás pillanatától fogva, a kenyérünk és a borunk, amit följánlottunk, többé már nem kenyér és bor, hanem a föltámadott Krisztus teste és a vére. Amiben minden benne van, amit az Úr a mi üdvösségünkért adhat.

Az Úr Krisztusnak nem kis fájdalmat okozott, hogy elkezdett beszélni erről a csodáról, és megosztottak körülötte az emberek. Van aki oda se figyel, nem érdeklí. Vannak akik hallják, de a test és az örökölt értelmezés módján fogadják; és megbotráncóznak. Azt mondják: „Kemény beszéd ez!” magyarul: micsoda örültségeket mond? – és otthagyták. Többet már nem jártak Vele, mondván, ha ilyen örültségeket mond, én nem vállalom Vele közösséget.

Az Úr tudja, hogy még a tanítványaiban is megvillan: „Úristen, miket beszél ez a Jézus?!” Ezért teszi föl a kérdést: Csak nem akartok ti is elmenni? Annyi csoda után, amiket láttatok, a hónapok után, amiket a közvetlen közelemben töltöttetek, most, amikor a jövőről kezdek beszélni, csak nem akartok ti is elmenni?!”

Az Úr megadja a lehetőséget, hogy „Ha akarjátok, elmehettek, én nem fogom visszavonni azt, amit mondtam. Nem fogom azt mondani: jó, akkor ezt most felejtsetek el, vegyütek olybá, hogy nem is mondtam. Ha ennyire nem tetszik nektek, akkor revideálok a dolgot. Szó se róla! El akartok menni?”

Péter, akiben már dereng, hogy Jézusnál az élet igéi vannak, másként beszél, mint az írástudók és a farizeusok; amit mond, az úgy van. Ha ez eddig így volt, akkor nyilvánvaló, hogy amiket a jövőre nézve mond, az is úgy lesz, amint mondja. Ezért kérdezi Jézustól: „Uram, kihez menjünk? Neked örök életet adó igéd van, sőt, az örök életet adó igék Tenálad vannak, és *csak* Tenálad vannak! Hova menjünk?”

Sokáig tarthat, amíg ez kivilágosodik bennünk, és sajnos nem végleg. Kivilágosodik, aztán elfelejtjük. Újra kivilágosodik, hogy hiszen az örök élet igéi annak az életnek az igéi, amire éheznek és szomjaznak az emberek! Ez az élet a föltámadott Krisztusnál van, és nekünk megadatott, hogy közünk legyen Hozzá, közösségben legyek Övele, akinél az örök élet van!

Ennek a közösségnek a szentsége az Oltáriszentség. A szentáldozás az a pillanat, amikor ezt a közösséget – fogható módon, ízlelhető módon – megtapasztalhatjuk.

Előfordul, hogy áldozunk és egészen máson jár az eszünk, mert úgy gondoljuk, hogy a gondjaink fontosabbak, mint az élet Igéje, akivel találkozunk. Ekkor is áll, amit az Úr mondott: „aki hozzám jön, azt én nem dobom ki”, hanem ha engedi kézen fogom, és lépésről-lépésre tanítgatom és mutatom neki a csodáimat.

Néha tőlünk is megkérdezi az Úr: „Nem akarsz te is elmenni?” Mert vannak pillanataink, amikor minden összeomlani látszik. Amikor – esetleg évtizedek után – föl villan a kérdés: hátha ez az egész nem is igaz?! Ekkor hangzik föl a kérdés: „El akarsz menni?” De az Úr őriz. És aki nem a Júdás gonoszságával van az Ő közelében, azt Ő megtartja; és megadja azt a kegyelmet, hogy amikor minden összeomlani látszik, a lélek akkor is tudja mondani: „Uram, kihez menjek? Én tudom, hogy az örök élet igéi Nálad vannak akkor is, ha most nem látok semmit.” És esetleg már a következő szentáldozásban az Úr megint adja magát.

Köszönjük meg Neki, hogy ezt a jelet adta és adja. És éljünk vele, hogy a hitünk, meg a Vele való közösségünk erősödjön. Amen.

KEDD HÚSVÉT NEGYEDIK HETÉBEN

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, kérünk, add, hogy akik megismerhetjük Urunk föltámadásának misztériumát, a megváltott élet örömeiben éljünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 11,19–26.*

Evangélium: *Jn 10,22–30.*

Testvéreim! A szentek sokszor hasonlítják Istent a tengerhez, ami nekünk, akik nem élünk tenger mellett, nem azonnal szólal meg. Azt mondják, Isten olyan, mint a tenger, s aki szereti Őt és egyesül Vele, az elmerül Benne, mint a hal a tengerben és már nem is lehet tudni, hogy a hal van-e a tengerben, vagy a tenger van-e a halban, kölcsönösen áthatják egymást.

Ebben az évben (1997-ben) a Szentatya azt szeretné, ha a 2000. év nagy Jubileumára készülve katolikus Egyház hívei elmerülnének Krisztus misztériumában; abban a kapcsolatban, ami az Úr Krisztust az Atyához fűzi, és hozzánk fűzi. Krisztus és az Atya kapcsolata ugyanis tükröződik az ember és Krisztus kapcsolatában. Ennek egyik képe a pásztor és a bárányai.

Keresztelő Szent János úgy mutatta be nekünk Krisztust, hogy Ő az Isten Báránya. Közte és az Atya között olyan kapcsolat van, mint egy bárány és a pásztora között. Ugyanakkor – tegnap is, tegnapelőtt is, most is – azt halljuk, hogy Krisztus a Jó Pásztor.

Közte és köztünk ismétlődik a bárány-pásztor kapcsolat: mi az Ő bárányai vagyunk, Ő pedig a mi Pásztorunk.

A lélek akkor kezd elmerülni Krisztus misztériumában, amikor kezd megélni a maga bárány-voltát a Pásztorral, és akkor kezd fogalma támadni arról, hogy milyen is lehet Krisztus és az Atya kapcsolata? A kép nem rossz, nem megalázó, hanem mélységeket tár föl.

Krisztus és az Atya kapcsolatának nem csupán egyik mozzanata, hanem a lényege mutatkozik meg, amikor Krisztus elindul és mondja: én most megyek, és mint áldozati bárány odaadom az életemet, mert az Atya ezt parancsolta nekem. Hatalmam van letenni az életemet és újra fölvenni azt, azaz föl fogok támadni.

Mi is, az Ő bárányai néha kapunk alkalmat arra, hogy valamit elveszítsünk az Úrért; azaz egy kicsit meghaljunk érte. Még nem temetésről van szó, hanem valami apróságról, amit kívülről észre sem lehet venni, de én tudom, hogy ha megteszem amit Ő mondott; úgy érzem, belehalok; de most mint egy kezes bárány odasimulok az Úrhoz és megteszem. És kiderül, hogy ezt föltámadás követi. Kiderül, hogy én valami apróságot elveszítettem, és valami sokkal többet kaptam. Azt hittem, belehalok, és az életem gazdagodott.

Ez maga is misztérium, hogy aki meri elveszíteni az életét, megtalálja, ahogy Jézus mondta. Az elveszített élet él igazán. A Szentatya ugyanezt az *Élet Evangélium*:ában úgy mondta, hogy az életnek alapvető törvénye, hogy el kell ajándékozni; és aki elajándékozta, az megtalálja.

Most ebben a szentmisében kérjük a mi Jó Pásztorunkat, nyitogassa a szemünket, hogy észrevegyük a pillanatot, hogy na most!... Most tehetek valamit, ami egy kicsit hasonlít ahhoz, amit Krisztus, az Isten Báránya tett. És akkor elmerülünk Krisztus misztériumában. Amen.

Szerda Húsvét negyedik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki híveid élete, az alázatosak dicsősége és az igazak boldogsága vagy, tekints jóságosan néped könyörgésére, hogy akik arra szomjaznak, amit bőkezűen megígértél, azok mindig ihassanak kimeríthetetlen forrásaiddból. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 12,24–13,5.*

Evangélium: *Jn 12,44–50.*

Testvéreim! A Szentatya ma Málta szigetén van.⁶ Dél előtt lesz egy ünnepélyes szentmise, ahol boldoggáavatások is történnek, azután, ha az Úr engedi, ma este a Szentatya hazatér, vissza a Vatikánba.

Ez a látogatás fölvet néhány kérdést. Az egyik: Hallottuk, hogy a szentleckében is szerepelt Antióchia, s útja közben a Szentatya is sokszor emlegette, hogy ez a föld, Szíria és Antióchia milyen fontos volt az ősegyház történelmében. Az emberben tehát felötlik a kérdés: Ha annyira fontos hely, akkor miért nem ment a Szentatya Antióchiába?

Azért, mert Antióchia már nem Szíria, hanem Törökország. Ez a látogatás pedig nem Törökországnak szól, hanem Szíriának. Antióchia ezért maradt ki.

Tegnapelőtt a Szentatya Quneitrában volt.⁷ A hírek mindössze annyit mondtak, hogy „ott egy görög ortodox templomban a békéért fog imádkozni.” A híradások nem tették hozzá, hogy ez a Quneitra a maga fizikai valóságában a fatimai látomás megtestesülése.

Emlékezzünk rá, Fatimában a kis látnokok azt látták, hogy egy rommá lőtt városon keresztül körmenet vonul fel hegyre, amelyen ott van a feszület. Aki TV-n láthatta a Szentatya quneitrai látogatását, látott egy rommá lőtt várost. 25 éve lőtték rommá, és meghagyták mementónak. Erről beszélt a Szűzanya, ezt mutatta meg azoknak a fatimai kicsinyeknek, hogy ha nem halljátok meg a szót és nem tértek meg, ez lesz a sorsotok. Ezt a Szentatya tudja. És ennek a quneitrai látogatásának nem politikai tartalma volt, hanem a pápa jelezte a Szűzanyának és a mennyországnak, hogy érti a szót.

Újabb kérdés: Vajon fölfogjuk-e, amit az Úr Krisztus mondott az apostoloknak, hogy miként engem küldött az Atya, én is úgy küldelek titeket. Mit is jelent ez? Ez a kis Evangélium:i részlet, amit hallottunk, erre világít rá. Mert az Úr Jézus elmondta: én nem magamtól beszélek, hanem az Atyától jövök, Istentől jövök, és én tudom, hogy Ő

⁶ II. János Pál pápa 2001. május 4–9 között Görögországban, Szíriában és Málta szigetén Szent Pál nyomában járt.

⁷Quneitra a Golán fennsík egykor legnagyobb, 37.000 lakosú városa volt. Izrael az 1973-as háborúban elfoglalta és lerombolta, majd az 1970-es évek végén a csapatsétválasztási tárgyalások eredményeként visszakérült Szíriához, közvetlenül a tűzszüneti vonalon fekszik. Szíria a háború emlékműveként meghagyta romos állapotban.

kicsoda, én ismerem Őt. Tudom, hogy örök életet akar nektek adni, s aki engem hallgat, az nem engem hallgat, hanem Őt, az Atyát, aki engem küldött.

Ha pedig Krisztus küldi az Egyházat, az apostolokat és a pápát – akiről az Egyház azt meri mondani, hogy ő a földön járó Krisztus –, akkor a pápára nagyon magas szinten érvényes Krisztus szavának igazsága: aki engem hallgat, nem engem hallgat, hanem azt, aki engem küldött. Aki a pápát hallgatja, az a föltámadott Krisztust hallgatja. Halljátok meg a szót! Halljuk-e?

A tanító Egyházban, a szentmisékben, a katekézisben, a szentgyónásban nem emberi bölcsességeket hallunk, hanem küldötteket hallunk, akik elmondják azt, amit nekik az Úr Krisztus mondott. Ezért fontos az apostoli Anyaszentegyház, ahol nemzedékről nemzedékre nagyon gondosan vigyáznak arra, hogy azt vegyék át és azt mondják tovább, amiket az Úr Krisztus mondott. Olyan parancsokat adjanak tovább, amelyek az Úr Krisztustól származnak. Erre a pápa személye a garancia. Mert ő a Péter. Bárcsak meghallaná a világ az Élet Igéjét, az élet Evangélium:át!

Adjunk hálát az Úrnak, hogy nekünk módunk van hallani Őt, a föltámadott Krisztust. És adjon erőt a Szentatyának, hogy ezt az utat be tudja fejezni, s mindazoknak a szívében, akik találkoztak vele, maradjon nyoma annak, hogy láttak valakit, hallottak valakit, aki nem önmagáról beszélt, hanem az élő Istenről, az élő Krisztusról. Amen.

Csütörtök Húsvét 4. hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki a megváltásban nagyobb méltóságot adsz az embernek, mint amit Ádám bűnével elveszített, kérünk, tekints a kegyelem csodálatos misztériumára és akiknek életét a keresztségben megújítottad azokban szüntelenül őrizd kegyelmed ajándékait. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 13,13–25.*

Evangélium: *Jn 13,13–20.*

Testvéreim! Most ebben a szentmisében hálát adunk az Úr Krisztusnak azért, hogy a Szentatya épségben hazaérkezett. Tegnap este 9-kor visszatért a Vatikánba. Délelőtt Málta szigetén, volt egy nagy, ünnepélyes szentmise, melyen egy papot, egy klerikust és egy apácát boldoggá avatott.⁸ A három boldog közül a pap arról volt nevezetes, hogy

⁸*Falzon Ignazio*, a máltaiak nyelvén Nazju, 1813. július 1-jén született. A kisebb rendeket fölvette, de alázatból nem szenteltette magát pappá. Jogból doktorált. Egész életét az imádságnak és a hitoktatásnak szentelte. Különösen sokat apostolkodott a Vallettában állomásozó brit katonák között. 1865. július 1-jén halt meg Vallettában. – *Preca Giorgio*, máltai nevén Gorg, 1880. február 12-én Vallettában született. 1906. december 22-én szentelték pappá. 1907-ben megalapította a Keresztény Tanítás Társasága férfi és női ágát. Vallettában halt meg 1962. július 26-án. Málta Néri Szent Fülöpjének nevezték. – *Pisani Maria*

ott, ebben a kicsi világban megérezte, mennyire fontos a hitoktatás, és alapított egy harmadrend-féle hitoktató egyesületet.

Málta mint ország Magyarországnak kb. egyharmada, s nincs félmillió lakosa.⁹ Málta szigete Szent Pál fontos stációja volt, a Szentatya ezért úgy látta, hogy zarándokútján neki is föl kell keresnie ezt a helyet. Tudjuk, hogy az Úr azt mondta az utolsó vacsorán: „Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Most tehát azok, akik a pápát fogadták, akik szeretettel köszöntötték őt és hallgatták, nem Karol Wojtylát hallgatták, hanem a föltámadott Krisztust, aki őt küldte. Aki pedig Krisztust hallgatja, az az élő Istent hallgatja. Ezért nem mindegy, hogy az ember kire hallgat oda.

Nekünk, akik a katolikus Egyházban élhetünk, néha tudatosítanunk kell, és nagyon nagy hálával meg kell köszönnünk a mi Istenünknek, hogy nekünk megadatott, nem tudjuk miért, hogy katolikusok vagyunk! Miért nem vagyunk muszlimok? Vagy mondjuk sintoisták? – És amíg közösségben vagyunk a püspökünkön keresztül a pápával, addig az élő, igaz Istennel vagyunk közösségben Jézus Krisztus által.

Amíg itt a földön élünk, addig föl se tudjuk fogni, hogy mit jelent ez. Hanem majd, ha meghalunk, a halálunkban megéljük, hogy egy ilyen léleknek, aki már itt a földön közösségben van Krisztussal és az élő Istennel, a halál nem megrázkódtatás – nem egy szakadék, amibe belezuhan és senki nem tudja, hogy fölfogja-e valami megmentő kéz, hanem az Istennel közösségben élő ember számára a halál *átmenet*. A bűnbánat könnyei után egy aránylag sima átmenet, egy küszöb átlépése.

Megköszönjük a Szentatyát az Úrnak. Megköszönjük, hogy erőt adott neki, s hazavitte épségben. Kérjük, erősítse szívünkben a pápával való közösséget, hogy mind jobban halljuk és meghalljuk a szavát, tudván, hogy amíg hozzá ragaszkodunk, ahhoz tartozunk, aki őt küldte! És aki őt küldte, az az élő, föltámadott Krisztus. Amen.

Adeodata Nápolyban született 1806. december 29-én. 1825-ben került Málta szigetére, 1828-ban lépett be a vallettai bencés apácák Szent Péter monostorába. 1847-ben noviciamesternő, 1851 apátnő lett. 1855. február 25-én halt meg.

⁹Területe 315, 6 km² Málta, Gozo és Comino szigeteken. Fővárosa Valletta. Lakóinak száma 1997: 375.000; 97% r.k.

Péntek Húsvét negyedik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki szabadulásunk és üdvösségünk szerzője vagy, kérünk, hallgasd meg könyörgő híveid szavát és segíts minket hogy akiket Fiad kiontott vérével megváltottál, általad éljenek és megtalálják Benned az örök üdvösséget. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 13,26–33.*

Evangélium: *Jn 14,1–6.*

Testvéreim! Amit az Úr Jézus az emmauszi tanítványoknak mondott: „Ó, ti oktalanok és késedelmes szívűek, hát nem meg volt minden írva?” – ránk is érvényes. Mert hiába van minden megírva, mi tényleg oktalanok és késedelmes szívűek vagyunk. Nem fogjuk föl, hogy miket mond nekünk az élő Isten, s ha föl is fogjuk, nem kapcsolunk azonnal, hogyan kellene az Ő szavaihoz igazodni és aszerint cselekedni. Nem. Bennünket az érdekeink vagy a szomorúságunk – a gyöngeségeink fölötti szomorkodásunk – meg tudnak bénítani. Bele tudunk temetkezni önmagunkba.

Sokunk élménye lehet az, hogy az ember eltemette a szüleit, és évekkel később egyszer csak fölvetődik a kérdés: mit is mondott édesapám utoljára? Miket is mondott, amikor – én még nem is sejtettem, ő meg alighanem már tudta – utoljára találkozottunk, mit is mondott? S akkor az ember emlékezetéből először talán mondatfoszlányok merülnek föl, vagy egy-egy szó – mit is jelent? Az apostolok valahogy így lehettek, az emmauszi tanítványok is, és az Egyház volt így. Az Úr Jézus pontosan tudott mindent, ők meg – mint magunkfajta emberek – mással voltak elfoglalva.

Most az igeliturgiában aránylag hosszú időn át az Úr Jézus utolsó vacsorán elhangzott szavait, mondatait, imáit fogjuk hallani. A mindenkori Egyház, mi magunk is, úgy reflektálunk rájuk: „Mit is mondott Jézus? Mit jelent, amit mondott?” Mert késedelmes és magunkba temetkezett értelmünk lassan fogja föl, hogy mit is mondott Ő, aki búcsúzott, de akik hallgatták, azzal voltak elfoglalva, hogy ki a nagyobb köztük? Természetszerűen nem foghatták föl, ami elhangzott.

Az Egyház kapja az időt, hogy hallgassuk Szent Jánost, aki – és ezt jó meggondolni – közel 60 év távlatából látja mindazt, ami ott történt az utolsó vacsorán. És ő, aki ott nyugodott az Úr keblén, s valamit már akkor fölfogott az üdvösség misztériumából, 60 év után szóról-szóra le tudja írni, hogy mit mondott Jézus! Ő már kezdi érteni, és ezt a megértett szöveget adta át az Egyháznak. Ott, a halála előtti órákban, Jézus elmondta, amennyire egyáltalán elmondható, hogy kicsoda Ő, milyen művet hajt végre, mit akar rábízni az apostolaira, s rajtuk keresztül az Egyházra.

Nem azonnal érti meg az ember Jézusnak ezt a mondatát: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.” Lehet, hogy csak az öregek érthetik meg, akik már végigjárták az életet, és tudják, hogy ez a földi élet valóban valahonnan valahová vezető út. Fiatalon ezt az ember nem érzi. Rohan, mással van elfoglalva. Pedig egy úton rohan. És boldog ember az, aki már fiatalon azt az utat járja, amelyről Jézus azt mondta: Én vagyok!

Aki később kapcsol – később eszmél rá, kicsoda is a föltámadott Krisztus –, az sok-sok-kacsakaringó vagy sok-sok egyhelyben topogás után lép rá végre az Útra. És milyen jó az, amikor a talpunk alatt érezzük az utat, amelyről még nem is tudhatjuk, hova fogunk rajta megérkezni, csak azt tudjuk, hogy ezt az utat nekünk is megépítették, ez valahova vezet.

Az Úr Jézus persze megmondta, hogy ez az út az Atyához vezet. De mit jelent ez? Ki tudja megmondani a földön élő emberek között? Csak Ő, aki ismeri az Atyát, és hív minket: Gyertek utánam! Én ezt az utat – mondja Jézus – végigjártam, én tudom, hogy tényleg haza vezet. Haza az Atyához.

Mi, akik hallgatjuk, elhisszük Neki, és fohászkodunk azért, hogy Jézusunk, segíts nekünk a hitet őrizni, követni Téged! Elhinni Neked, hogy ahogyan a Te utad a Golgotán és a sírodon keresztül vezetett a dicsőségedbe, úgy a mi életünknek az útja is ez, hiszen Te vagy az Út. Segíts nekünk Veled végigjárni. Amen.

Szombat Húsvét negyedik hetében

Napi könyörgés

Mindenható, örök Isten, kérünk, hassa át egész életünket a Húsvéti misztérium ereje, hogy akiknek a keresztségben megadtad az új életet, azok kegyelmed segítségével bő termést hozzanak. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 13,44–52.*

Evangélium: *Jn 14,7–14.*

Testvéreim! Ahogyan az adventi időben Názáretben, a karácsonyi időben Betlehemben jártunk, most megkérjük az Ur Jézust, engedje meg, hogy az apostolokkal meg a tanítványokkal együtt a Pünkösdig terjedő időre beköltözzünk az utolsó vacsora termébe. A mai naptól kezdve ugyanis az Úr Jézus búcsúbeszédét fogjuk hallgatni Evangélium:ként. A hallottak megértéshez hozzásegít, ha érzékeljük, hogy mindez az utolsó vacsora termében hangzik el.

Jó, ha tudjuk, hogy aki beszél, mindent tud. Azt is, ami eddig történt, azt is, ami a következő huszonnégy órában vár rá és tud mindent, ami a világ végezetéig történni fog. Tudja, mi lakik apostolaiban most, amikor az első szentmise készülődik; amikor először fogja adni a Testét és a Véréát eledelül és italul. Az Úr tudja, hogy a tanítványok szívében nyugalanság kezd ébredni. Nem tudják, de a szívük kezd érezni, hogy valami baj lesz. Ezért Jézus, amikor beszélni kezd hozzájuk, az első szava a bátorítás: „Ne nyugtalankodjék a szívetek.”

Az emberi szív – ha él – egyszer csak nyugtalanná válik. De jó tudni, hogy más egy istenhívő léleknek és szívnek a nyugalansága, és más egy istentagadó vagy Istent nem ismerő szívnek a nyugalansága. Az Isten nélküli szív ugyanis egyszer csak megérzi,

hogyan talajtalan, alatta víz, vagy homok, vagy mocsár van, amiben elsüllyedsz. Kezdi érezni az elmúlást és ettől nyugtalanná válik az emberi szív. Mi azonban kitaláltunk – vagy kitaláltak nekünk – egy kifejezést, ami a nyugtalanság elrejtésére szolgál, és ez így szól: „ideges vagyok”. Valójában nyugtalan vagyok, ami mást jelent az Isten nélküli ember, és mást az istenhívő esetében.

Az istenhívő ember, főleg ha katolikus keresztény, a keresztséggel elindult hazafelé. Az Úr maga indította útnak. Neki nem az az alapélménye, hogy én megpróbáltam magamat bebetonozni, de cseppfolyóssá válik alattam a fundamentum és elsüllyedsz, hanem egy krisztushívő léleknek alapélménye az, hogy úton vagyok, de jaj Istenem, nem fogom-e elvéteni? Nem fogok-e egyszer csak útélágazáshoz érni, s talán észre sem veszem és lekanyarodom a helyes útról? A külvilág, az istentelen, szekularizált világ is ordítja az ember körül, hogy nem vagy normális, hogy úton vagy! Le kell sátorozni, le kell tanyáznia, el kell kezdeni öröklakást építeni, és akkor boldog leszel. Nem vagy normális, hogy úton vagy.

Mindettől a szívünk nyugtalanná válik. És minél inkább az élet végéhez közeledik valaki, annál inkább elfogja ez a nyugtalanság. Ezért olyan jó hallani az Úrtól – aki tudja, hogy holnap, nagypénteken ilyenkor már túl lesz a halálon – a bátorítást: „Ne nyugtalankodjék a szívetek! Csak figyelj az útra, aki Én vagyok.”

Hogy elvétjük-e az utat vagy nem, ez alapján attól függ, hogy tartjuk-e magunkat az Úr törvényeihez? Ahhoz, amit a parancsolataiban mondott. Amíg az ember ehhez tartja magát – ami nem azt jelenti, hogy tévedhetetlen, mindig büntetlen vagyok, hanem a szívem ragaszkodik az Úrhoz és szereti az Ő törvényét, s ha elvétettem, megbánom, meggyónom, és bocsánatot kérek Tőle –, addig úton van, a jó úton van, és amikor megkísérte a félelem meg a nyugtalanság, akkor fölhangzik a szívében a szó: „Ne félj, csak higgy! És ha nem mered meglátni a következő lépést, akkor hunyd be a szemedet – és Én hazaviszlek.”

Engedje az Úr, hogy a Pünkösdig terjedő időt ott töltsük – legalábbis a szentmisék idejét – az utolsó vacsora termében. Hallgassuk az Úr szavát, igyuk a szót, amit mond, hogy a szívünk megvigasztalódjon, megnyugodjék és bátor legyen az igazság útján járni, ami Ő maga és haza vezet az Atyához. Amen.

Húsvét ötödik vasárnapja „A” évben 2011 május 22.

Napi könyörgés

Mindenható, örökkévaló Isten, ki egyszülött Fiad halálával és feltámadásával megváltottad és visszafogadtad elveszett fiaidat, kérünk, tekints reánk jóságosan, hogy az igazi szabadságot és a mennyei örökséget elnyerhessük. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 6,1–7.*

Szentlecke: *1Pét 2,4–9.*

Evangelium: *Jn 14,1–12.*

Testvéreim! Ahogyan karácsonykor halljuk, hogy most minden katolikus templom Betlehem, a betlehemi barlang, ahol látni lehet és találkozni lehet a megtestesült Igével, a Szűzanyával meg Szent Józseffel. Úgy, mint a pásztorok meg a háromkirályok találkoztak velük. És csuda pillanat az, amikor egy emberi szív erre úgy ráérez, hogy most Betlehemben vagyunk, és amikor áldozom, akkor a kicsi Jézust kapom a szívembe, a maga kiszolgáltatottságával meg a maga isteni szeretetével.

Most itt a Húsvét utáni hetekben, és főleg itt a Húsvéti idő vége felé ugyanígy az utolsó vacsora termében vagyunk, amikor szentmisére jövünk. Halljuk az Úr Krisztus szavát, és mint a tanítványok – főleg, mint a 12 – figyelünk és tanulunk, mert ott a mennybemenetel előtti 10 napban az apostolok újra ott vannak Jeruzsálemben, az utolsó vacsora termében és a Föltámadott újra meg újra jön és tanítja őket. És ők megtanulják, hogy ami ott nagycsütörtök este, azon a Húsvéti/utolsó vacsorán elhangzott parancsként, hogy: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, az az Eucharisziában újra megtörténik. És tanulnak, a Föltámadott ajkáról is újra hallják, hogy ne nyugtalankodjék a szívetek, mint, ahogyan ott nagycsütörtök este hallották. Ami furcsa, mert ez a harmadik Húsvéti vacsora, amit a 12 Jézussal ül meg. És a két előzőben megtapasztalták, hogy micsoda fölszabadultságot jelent ez a Húsvéti vacsora Jézussal. Még nem értik, de a szívük érzi, hogy itt valami más történik, mint eddig. És akkor jön ez a harmadik Húsvét és Jézus belelátva a szívükbe látja, hogy ez a vacsora nem zavartalan, a 11 valami nyugtalanságot érzi, a 12. már eladott, már megkapta a pénzét, amiért el fog árulni engem. A másik 11 ezt érzi, nem tudják, de érzik és nyugtalanok, hogy mi lesz most. És vigasztalja őket, hogy ne nyugtalankodjék a szívetek, higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek, mert én az Atya akaratát fogom teljesíteni, megváltalak benneteket, ne féljétek.

És a föltámadás után a tanítványok megértik, hogy: hiszen, mi emberek olyan állapotban vagyunk, mint a tékozló fiú, akit megvadítottak, föllázítottak azzal, hogy: csak nem hajolsz meg az apád zsarnoksága előtt? Te, aki erős vagy okos vagy, fiatal vagy, légy szabad apádtól. És elment, aztán eltékozolva a vagyonát, a mai világ szemével nézve a történetét, föltételezhető, hogy egy ideig hitelezők raja vette körül. Mondván, hogy: én kölcsönzök neked, hogy folytathasd tovább is a tékozló életedet, én

hitelezek neked, csak írja alá nekem egy hitelszerződést. És egyszer csak ez a fiú rádöbben, hogy nemcsak a magammal hozott vagyont tékoztam el, hanem adósságba vertem magamat, mégpedig olyan mértékben, amit én soha az életben letörleszteni nem tudok. De amikor hazamegy, az apja magához öleli és visszaadja a gyermeki jogait, és visszaadja az örökségét.

Mi emberek ebben az állapotban vagyunk, bennünket is nemzedékről nemzedékre vadítanak, hogy csak nem fogsz engedelmeskedni az Egyháznak? Mert hogy az Istennel kapcsolatban, akit nem látsz, mit csinálsz, a te dolgod. Dehogy a katolikus Egyháznak engedelmeskedjél, hát normális vagy te? Hát... és akkor jön a szöveg, hogy erős vagy, fiatal vagy, gazdag vagy, okos vagy, bölcs vagy, tudós leszel, ura leszel a világnak, ha föllázadsz az Egyház ellen. Aztán eltékozolójuk mindazt, amink van. És akkor jönnek a hitelezők és adósságba vernek.

Az Úr Krisztus a föltámadása után, ott az utolsó vacsora termében ezt tárja föl a Tizenkettő előtt, mert most már Júdás helye be van töltve, már ott van a Mátyás, és isszák a szót és Jézus tanítja őket, hogy én az adósságokat letörlesztettem, szabadok vagytok. Nem kell félnetek, hogy jön a végrehajtó és nemcsak, hogy kiűz a lakásokból, hanem meg is bilincsel és visz az adósok börtönébe. Szabadok vagytok és örökségeitek van a mennyben, név szerint számon tartanak titeket. Emlékeztek rá?

És a tanítványoknak nyilván eszébe jutott, hogy, amikor elküldte őket és ők ámulva látták, hogy tudnak gyógyítani, ördögöket tudnak űzni, visszajönnek és boldogan újságolják Jézusnak: „Mester, képzeld még az ördögök is engedelmeskednek nekünk!” Akkor mondja nekik Jézus: ne ennek örüljétek, hanem annak, hogy a nevetek föl van jegyezve a mennyben, lakásokot van a mennyben, mert én előre megyek és elkészítem a számotokra a helyet. Most mondta az előbb, az utolsó vacsorán. Ne nyugtalankodjatok, csak higgyetek az Istenben, az Atyában és bennem is higgyetek, a Fiúban és tanuljatok meg szeretni a Szentlélekben és akkor erősek tudtok lenni a vadító lázításokkal szemben, hogy: csak nem hajolsz meg? Én megtanítottalak titeket engedelmeskedni, higgyetek és örüljétek, mert a nevetek föl van jegyezve a mennyben és ha majd nagyobb csodákat műveltek, mint én, azaz, mikor elmentek majd szerte a világba és hinni fognak szavatokra az emberek, akkor majd dicsőítétek meg a ti Atyátokat, aki a mennyekben van. És mondjátok el az embereknek, hogy még a lázadás bűne is bocsánatot nyer és az az áldozat, amit a Golgotán Én bemutattam – mondja a föltámadott Krisztus – minden ember, minden bűn adósságát letörlesztette. És aki hittel és bűnbánattal hozzám jön, azt Én fölszabadítom, szabaddá teszem igazán. A szeretet szolgálatának a szabadságával.

Segítsen minket az Úr, hogy amikor itt a Húsvéti idő végén itt vagyunk az utolsó vacsora termében, a szentmisén, a szívünk el tudjon csendesedni, és azoktól a nyugtalanságoktól, amik úgy meg tudják kínozni az embert, félelmekkel, szorongatásokkal. Segítsen nekünk, hogy Őbenne nyugalmat találjon a szívünk, aztán tudjuk szeretni a testvéreinket ezzel a nyugalommal, amely nem üzletel és nem kamatokat számol, és nem hitelszerződéseket írat alá a másikkal, hanem az önzetlen szeretet szolgálatában megmossa a másik lábát. Amen.

Húsvét ötödik vasárnapja „B” évben 2012. május 6.

Olvasmány: *ApCsel 14,20b–26.*

Szentlecke: *Jel 21,1–5a.*

Evangélium: *Jn 13,31–35.*

Testvéreim! Az ószövetségben képtilalom volt: Faragott képet ne készíts magadnak sem állatokról, sem emberekről. De növényekről lehetett faragni is. És a növényi képek között a szőlő kiváltságos helyet kapott. Mint ahogyan a mezőgazdaságban a szőlőnek kiváltságos helye van. Mégpedig két esetben. Az egyik a szőlőhegy és a szőlőskert, ahol a tőkék sokasága, katonás sorokba rendezve a gazda szeme-fénye. És büszke rá. És a legünnepélyesebb pillanatokban a saját borával vendégeli meg a vendégeit. A másik változata a szőlőnek az egy tőke képe, mint az élet forrása.

A zsoltároknak az egyik változat, amikor a zsoltáros arról beszél, hogy boldog az a férfi, aki féli az Urat és az Ő ösvényein jár, mert áldott lesz. A felesége olyan lesz, mint a bőven termő szőlőtő – a házában belsejében. Nem kell idegen gyümölcsök után futnia, koslatnia. A családban az édesanya – mint a szőlő esetében a szőlőtő – életforrás. És Isten áldása az, hogy terem. És a termése a gyermekek meg a család élete a maga egészében.

De van a szőlőtőnek, ennek az egy személyben nézett szőlőtőnek egy globálisabb esete is, amikor az egész választott nép úgy tekinti magát, hogy mi egy szőlőtőnek tizenkét ágában élünk. Ábrahám, Izsák és Jákob alkotja a tőkét. Belőlük ágazott szét Jákob 12 fia, a tizenkét törzs, és Izrael fiai az Úr Krisztus korában is, ma is pontosan tudják, hogy: a mi családunk a 12 törzs között melyikhez tartozik.

Ugye néha Evangélium:ként halljuk az Úr Jézus családfáját. A többieknek is megvolt a családfája és számon tartották számon, hogy a leszármazás vonalán a 12 pátriárka közül melyiktől származik az adott család. És ennek nagyon komoly következményei voltak. Mert a Honfoglaláskor a 12 törzs kapta az Ígéret földjének a megfelelő részét s a törzsi területeken belül a családok a megfelelő területet.

Izrael népében élt a meggyőződés, mégpedig a próféciaik eredményeként, hogy ha majd eljön a Krisztus, az Ő országa az Ígéret földjén lesz és boldog az a család és boldog az az ember, akinek birtoka lesz az Ő országában. Az Úr Krisztus eljövetele előtti évtizedekben ez a meggyőződés olyanná formálódott, hogy a küszöbön áll a Krisztus eljövetele, de ahhoz, hogy közünk lehessen Hozzá, nekünk tisztáknak kell lennünk. – Mit jelent ez? – Minél tökéletesebben el kell határolódnunk a pogányoktól. És ennek az elhatárolódásnak és ennek a tisztulásnak a fürdő lett az eszköze. Meg a különféle lemosások.

Ugye, a Kánai menyegző történetében halljuk, hogy volt ott hat köedény a zsidóknál szokásos mosakodás és lemosás céljából. Hát ezért, hogy a pogányoknak még a nyoma se maradjon az edényeinken, az élelmiszereinken, meg rajtunk.

Ebben a légkörben hangzik el Jézus ajkáról, hogy ez képnek jó, de ez csak modell. Hanem én vagyok az igaz szőlőtő. Én, akit az Atya küldött. És ugye, ti a zsoltároknak imádkoztatok, hogy Istenünk, látogasd meg ezt a szőlőt... és gondozd. – Hát én vagyok

a szőlőtő és az én Atyám a szőlőműves. A gazda, aki törődik a szőlejével és megtisztítja. Megtisztít, de nem úgy, ahogy ti gondoljátok. Nem a pogányoktól való elhatárolódással, hanem a tanítással. Azzal, hogy elmondom nektek, ki az Atya, mert ezt nem tudja senki, csak én, s hogy ki vagyok én, azt se tudja senki, csak az Atya, és az, akinek én kinyilatkoztatom ezeket a titkokat.

A Tizenkettőnek mondja: maradjatok meg bennem. Mert ha nem maradtok bennem, akkor úgy jártok, mint a szőlővessző, amit levágtak a szőlőtőről. Elszárad. Menthetetlenül elszárad. És tűzre kerül, mert nem lehet vele semmi mást kezdeni, csak elégetni. De ha bennem maradtok, akkor teremni fogtok.

Aki látott már szőlőt, akár szőlőhegy formájában, akár lugas formájában, láthatta, hogy a szőlőt – tényleg – nagyon gondozni kell és vannak pillanatok, amikor vissza kell metszeni. Mindjárt tavasszal, a rügyfakadáskor, aztán később is. Mert ha a szőlőt magára hagyják, a szőlő – fut. Föl lehet futtatni fára. Öt-tíz méter magas fákra, egy-egy tőkét föl lehet futtatni. De ha a szőlőt magára hagyják, akkor minden energiája elmegy az indákba, a kacsokba és a levelekbe. A visszametszett szőlő terem.

Egy kezdő szőlősgazda el tudja véteni a metszést: lemetszi azt a részt, amelyik termett volna és meghagyja azt, amelyik majd csak burjánzik. – Az Atya nem véti el! És ebben dicsőül meg az Isten! Hogy mi, emberek hittal hallgatjuk a tanító Krisztust, befogadjuk a tanítását, megőrizzük, és ezáltal maradunk Benne és az életünk terem. A belső életünk. A külső is, mert egy-egy életnek a végén el lehet sorolni, hogy mit alkotott valaki itt, a földi életben. Még akkor is, ha valaki csak takarított és főzött. Semmi mást nem csinált, de alkotott. Hanem ami bennünk zajlik! A gondolkodásunk! A döntéseink! A vágyaink! Hogy mit akarunk tulajdonképpen az életünkkel elérni... Meg a tetteink, amiket egymásnak teszünk. Ez az, ami az Úr Krisztusban tud teremni. És ha Benne terem, akkor valami olyasmi történik, mint a mezőgazdaságban, amikor szőlője van valakinek.

De ahogyan az Úr Krisztusnak bennünket buzdítania kell, hogy maradjatok bennem! – úgy nekünk kérni kell, hogy Jézusunk! Vigyázz ránk! Hogy Benned tudjunk maradni! És segíts! Segíts, hogy a gondolkodásunk lassan-lassan olyanná alakuljon, mint a Tiéd. A vágyainknak a tárgya – legalább az életünk végére – az legyen, amit Te ígértél! És amikor cselekszünk, akkor tudjunk türelmes, szelíd szeretettel cselekedni! Jót tenni! Hogy a végén bennünket ne mint elszáradt szőlővesszőt tűzre vessenek, hanem az Atya meg tudja köszönni, hogy gyermekem, mert megmaradtál az igaz szőlőtőn, megdicsőítettél. Köszönöm. Gyere és légy örökre boldog nálam. Ámen.

Húsvét ötödik vasárnapja „C” évben

Olvasmány: *ApCsel 14,21b–27.*

Szentlecke: *Jel 21,1–5a.*

Evangélium: *Jn 13,31–35.*

Testvéreim! Amikor a kinyilatkoztató Isten meg akarta értetni Izraellel, mit jelent az, hogy ő a választott nép, a próféták által képeket mutatott neki. Az egyik ilyen nagy kép a múlt vasárnap hallott pásztor–nyáj kapcsolat. A másik nagy kép a szőlőtő és a szőlővessző, melyekről akkor is, ma is minden épeszű ember tudja, hogy a szőlő nem magától van. A szőlő nagyon gondos gazdát igényel, akinek minden egyes tőkét külön kell telepítenie, mindegyikre külön kell gondot viselnie, és mindvégig nagyon gondosnak kell lennie, hogy a szőlő meg hozza a föld minden gyümölcse között a legnemesebbet

Ezt a próféták úgy magyarázták Izraelnek, hogy Ábrahám, Izsák meg Jákob a nagy szőlőtő. A tizenkét fiú, Jákob tizenkét fia 12 vessző ezen a szőlőtőn, amit az Úr Egyiptomban nevelt magának, azután mikor már eléggé kifejlődött, ezt a szőlőt áttelepítette az Ígéret földjére Palesztínába. Emlékeztették az embereket – akik gondosan számon tartották a családfájukat, és minden izraelita tudta, hogy a 12 törzs melyikéhez tartozik – hogy ennek a szőlőnek termő vesszői. „Drágák vagytok az Úr szemében – mondták a próféták – . ezért ügyeljetek rá, hogy megtartsátok az Úr törvényét, mert a cselekedeteitekben mutatkozik meg, hogy mit terem ez a szőlő. Ha megtartjátok az Úr törvényét, a természetek édes, kedves az Úrnak és megáld benneteket. Ettől áldott lesz a föld, ahol éltek. Meglátjátok, hogy áldott lesz a teknő, amiben dagasztjátok a kenyeret, áldott lesz a sajtó, amiben préselitek a szőlőt, ütitek az olajat, áldott lesz a talpatok alatt a föld és fölöttetek az ég. Ha megtartjátok az Úrnak a törvényét, és azt termitek a cselekedeteitekben, amit az Úr tőletek elvár.

De ha nem, akkor az Úr kővé teszi a talpatok alatt a földet és nem fog teremni; acéllá teszi a fejetek fölött az eget és nem fog rátok hullani se harmat, se eső, és átkozott lesz, amihez hozzányúltok. A teknőtök, amiben dagasztotok, a sajtótok amiben ütitek az olajat vagy préselitek a szőlőt üres lesz; vetni fogtok és a föld nem terem, ültetni fogtok és nem ti fogtok szüretelni, építeni fogjátok a házaikat és nem ti fogjátok lakni. Mert az Úr nem túri, hogy ti szövetséget kötöttetek Vele és megszegitek a szövetséget. Ha tehát nem tartjátok meg a törvényt, ha nem azt teszitek, amit az Úr tőletek elvár, átok száll rátok – mondták az Ószövetség népének.

(Akinek van egy kis ideje, otthon üsse fel a Szentírásban a Második Törvénykönyv 28. fejezetét, ot olvasható mindez.)

Izrael büszke volt arra, hogy „mi az Úr szőlője vagyunk!” Drágák vagyunk az Úr szemében és hozzánk képest az összes többi ember csak olyan, mint az út mentén a fű vagy a gyomok Kérdés, hogy az Úr egyáltalán odafigyel-e rájuk, de ránk? Ránk igen, mint a szőlőjére!

Az Utolsó vacsorán az Úr Krisztus azt mondja: a kép igaz volt, de csak mint modell. Az igazi szőlőtő én vagyok. És ti, tizenketten, ti az én apostolaim, ti vagytok a szőlővesszők és mindazok, akik majd a szavatokra hinni fognak bennem, és belém oltódnak, befogadják azt az életet, ami belőlem, mint szőlőtőből árad. Ti vagytok az Úr szemében

az a drága ültetvény, melynek termése kedves az Úrnak és értékesebb, mint bármi a földön. De ehhez az kell, hogy maradjatok bennem – mondja az Úr az apostolainak.

Akkor egy a Tizenkettő közül már nincs ott: Júdás, aki nem maradt meg a szőlőtőn. Mondja is az Úr, hogy aki nem maradt meg bennem, az meghal. Elszárad, lemetszik, kivetik és tűzre kerül, mert nem azt tette, amit joggal várt tőle az Úr.

Amikor mi a Hiszekegyben hitvallást teszünk arról, hogy hiszünk az egy, szent, katolikus, apostoli Anyaszentegyházban, azt mondjuk: hiszem és vallom, hogy személy szerint én magam, ezen a szőlőtőn – aki az Úr Krisztus, nagy ágai a 12 apostol – én magam egy kis termő vessző vagyok. Éppen ezért nem mindegy, hogy mit terem az életem, mit csinálok.

Erre a mai világ fennhangon hirdeti, hogy ez nem téma, ez magánügy. Magadban csinálsz, amit akarsz, de tudnod kellene, hogy egy modern, fölvilágosult polgár vallásos kérdésekkel nem foglalkozik, legalábbis közügyként nem.

Ha erre azt mondjuk: De Jézus Krisztus elhozta az igaz vallást! – a világ azt mondja: nem érdekel, te ellenben tartsd tiszteletben a másságot, légy toleráns, ezt a kérdést ne vedd föl.

Amikor megjönnek rossz következményei, és akkor persze senki nem vállalja a felelősséget; és senki nem keresi az okát, hogy mitől van az, hogy együtt dolgozunk... te más vagy mint én... nekem tisztelnem kell a másságot... és a te másságod azt jelenti, hogy becsapsz engem, föl jogosítva érzed magad arra, hogy megcsalj a közös munkában, a közös üzletben, bármiben, amit együtt csinálunk, mert az életed termése mögött nincs ott az Isten.

Ma, Szent Márk napja utáni vasárnap búzaszentelést végzünk. Azért imádkozunk, hogy áldott legyen a föld! Áldott legyen a vetésünk, az ültetvényeink, minden, amit a föld teremni tud, de mindenek előtt áldott legyen az ember, akinek lehetősége van arra, hogy az igaz szőlőtőn éljen.

Kérjük az Urat, vigyázzon ránk, hogy a világban fújó szelek, amelyek néha nagyon viharosak, le ne törjék a szőlővesszőnket! A madarak le ne csipkedjék azokat a szőlőszemeket, amelyeket a tetteink jelentenek, hanem rajta tudjunk maradni a szőlőtőn. És ami bennünk érlelődik hitben, szeretetben, reményben, szelídségben, türelemben, megédesedjék bennünk, mire a szőlő gazdája jön és szüretel. Nem kis feladat ez, de az Úr Krisztusban megoldható. Hát segítsen nekünk az Úr és vigyázzon ránk, hogy a szőlője legyünk és bőven teremjünk. Amen.

Hétfő Húsvét ötödik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, kinek kegyelméből a hívek mind egyet akarnak, kérünk, add meg a te népednek, hogy azt szeresse, amit parancsolsz, arra vágyakozzék, amit ígérsz, és szívével már földi életében az igazi örömök hazájához ragaszkodjék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 14,1–17*

Evangélium: *Jn 14,21–26.*

Testvéreim! Amíg itt a földön élünk, csak néha és csak villanásszerűen látjuk meg, hogy micsoda kincset adott nekünk a mi Istenünk azzal, hogy hallgathatjuk a tanító Krisztust, akinek a szava maradandó, igaz, s a tanításában minden összefügg és kerek egészet alkot. Neki soha nem kellett azt mondania, hogy amit öt évvel ezelőtt mondtam, azt sajnós most revideálnom kell, az most valamiképpen mégis csak másként van. Vele soha nem fordul az elő, hogy az ember kér Tőle valamit, azután vár és vár és fohászkodik, s Jézus egyszer csak azt mondja, ne haragudj, én azt már régen elfelejtettem, te is felejtsd el! Nem. Amit Ő mondott, az úgy van. És amit az első mondataiban kimondott, az az utolsó mondataiban visszhangzik és megerősítést nyer.

Ezt a tanítványok az utolsó vacsora termében élték át. Most pedig mi, akik a Pünkösöd előtti napokat – legalább itt a szentmisén – lélekben megpróbáljuk az utolsó vacsora termében eltölteni, halljuk az Úr szavát: „Aki szeret engem, az megtartja az én parancsaimat és Isten fog benne lakni.”

Jézus a Hegyi beszédben mondta, hogy az az ember boldog, aki megtartja az Ő parancsait, aki lélekben szegény, szerény, tisztaszívű, irgalmas, éhezi és szomjazza az igazságot, elviseli érte az üldözést. Boldog ez az ember, mert Isten fiának fogják hívni és övé a mennyek országa. Később, amikor kortársai vélekedéseit helyesbítette azzal, Isten országa nem itt van vagy amott van, hanem bennetek van! És vagy bennetek van, vagy számotokra ez az ország nem létezik.

Az utolsó vacsorán ugyanezt mondja: aki engem szeret, aki megteszi az én parancsaimat, annak a szívében ott lesz a mennyek országa, mert Isten lakik benne. Ahol pedig Isten jelen van, ott az Isten országa. Ehhez Szent Pál még fontosnak tartotta hozzátenni azt, hogy emberek, meg ne tévedjétek és ne gondoljátok azt, hogy Isten országa eszem-iszom, gazdagság, jólét – földi értelemben. Nem. Isten országa igazság, béke és öröm a Szentlélekben.

És ez az, ami egy istenfélő lelket, aki lassan megismeri az Úr parancsait, arra készíteti, hogy kicsit félő, de nagyon szerető szívvel törekedni kezdjen arra, hogy meg nem bántsa Őt: Jaj, csak ne tegyek olyat, ami megbántja Őt... s megtegyem azt, amit a törvényeiben mond nekem. Az ilyen embernek a szívét elkezd betölteni az igazság, a béke Istennel, a felebarátokkal, meg önmagával és szavakkal le nem írható öröm Isten közelében.

Ennek a szentáldozás nagy pillanata. Ezért tanítjuk, hogy áldozni csak akkor szabad, ha nincs halálos bűnöm, azaz nem olyan állapotban vagyok, hogy megszegtem a törvényeket és nem érdekel az Isten. De ha a lélek szereti Istent és az Ő törvényeit, akkor a szentáldozásban eljön hozzá az Úr Krisztus, eljön az Atya és a Szentlélek és ezt a lakóhelyet Isten önmagának állandóan készíti, igazítja, szépíti.

Merjünk örülni ennek! Törekedjünk rá, hogy amikor az Úr Krisztus ránk néz, olyan szívet lásson bennünk, amelyik arra törekszik, hogy teljesítse az Ő parancsait, és ezzel mutatja meg, hogy én nemcsak mondom, hanem élem, hogy szeretném szeretni az Urat. Amen.

Kedd Húsvét ötödik hetében.

Napi könyörgés

Istenünk, aki Krisztus föltámadásában az örök életre teremtesz minket újjá, kérünk, szilárdítsd meg néped hitét és reménységét, hogy higgyünk mindannak beteljesedésében, amire ígéretet kaptunk Tőled. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiaid által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 14,18–27.*

Evangélium: *Jn 14, 27–31.*

Testvéreim! Az Úr Jézus Utolsó vacsorán elhangzott szavai hatalmas összefoglalás. Minden mondata mögött próféciák sorozata, misztériumok, kinyilatkoztatás, maga az isteni élet van. Mondatonként lehet csak közelíteni ehhez a búcsúbeszédhez. Mert amikor Jézus azt mondja, „Békességet hagyok rátok”, három dolgot mond: békességet adok, az enyémet adom és a magam isteni módján adom. Nem úgy adom, ahogy a világ. De hogy ez mit jelent, annak megértéséhez a Paradicsomtól kell elindulni, onnan, hogy ott elveszítettük a békét, azt a gyermeki ráhagyatkozást, gyermeki örömet és engedelmességet, amibe minket a Jóisten beleteremtett.

Vétettünk és háború lett. Hadakozunk – ezt minden ember tapasztalja a szíve mélyén – hol önmagunkkal, hol a mellettünk lévővel, hol mindenkivel. A próféták pedig kezdték mondani: majd ha eljön a Megváltó, békét hoz. Ádventben halljuk ezeket a nagy próféciákat, főleg Izaiástól és Mikeástól. Ők egybecsengően mondják: a Megváltó eljön, és összebékíti a bárányt és a párducot, a medvét és a borjút. Ő lesz a Jó Pásztor, áll majd és az Úr hatalmas nevében fogja legeltetni a népet. Ő maga lesz a béke.

Az angyalok is ezt hirdetik karácsony éjszakáján: a földön békesség a jóakarátú embereknek. Ők látták, hogy megszületett Az, aki az elveszett békességet visszahozza, Istentől hozza, újjáteremti ezt a békét, s azután – nem úgy, ahogy a világ adja – ajándékozni fogja az embereknek.

Jézus erről beszél. És amikor föltámadottan megjelent, ezért köszöntötte így az apostolokat: Békesség nektek! Beteljesedett!

Aki Jézushoz tartozik és tud küszködni a jó akaratért, meg a szíve tisztaságáért, annak ebben a békében már most része van. Mert kapcsolatban lenni a föltámadott Üdvözítővel, azt jelenti, hogy azt a békét, ami maga Jézus, az ember befogadja.

A gyónó embereknek van tapasztalata arról, hogy ez a béke létezik! S micsoda élet az, amikor tudom, hogy csetlek és botlok és koszolódom, de vannak pillanataim, amikor hallom, hogy megbocsátották a bűneimet és tudok ismét ártatlanul belesodálkozni az Isten világába! Tudunk hosszabb-rövidebb ideig ebben a békében élni.

Temetéskor pedig e szavakkal adjuk át a lelket Isten világának: Nyugodjál békében! Halljuk meg, amiket az Úr mond, ezeket a világokat megnyitó mondatait. Ma melengessük meg a szívünkben ezt az egy mondatát: „Én békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek; nem úgy adom, ahogy a világ adja.” És engedje, hogy meg is tapasztaljuk az Ő békéjét. Amen.

SZERDA HÚSVÉT ÖTÖDIK HETÉBEN

Napi könyörgés

Istenünk, ki visszaadod és szereted az ember ártatlanságát, kérünk, térítsd meg a szívünket, hogy soha el ne szakadjanak igazságod fényétől azok, akiket a hitetlenség sötétségéből kiszabadítottál. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 15,01–06.*

Evangélium: *Jn 15,01–08.*

Testvéreim! Most a Pünkösdig terjedő időben minden szentmisén az utolsó vacsora termében vagyunk és hallgatjuk az Úr búcsúbeszédét, amely azután hangzott el, hogy az Úr elmondott néhány alapvető dolgot: „Én most elmegyek – nektek hozzám kell tartoznotok.” Már meg is áldoztatta az apostolait, azaz hallották a szót: „Vegyétek, ez az én testem – és egyétek. Vegyétek a kelyhet, benne a bor már a vérem, igyátok. Ez az új szövetség áldozata.”

A hallott részletben a szőlőtőről, meg a szőlővesszőről szóló példázatban kinyilatkoztatást ad arról, hogy a prófétai kép Benne most megvalósul, és érthetővé teszi a tanítványok életét.

Izrael ugyanis annak tudatában élt, hogy Isten teremtett világában ő olyan, mint a szőlő. Nem a ház udvarában fára futtatva, hanem szőlőhegyként egy nagy gazdaságban, ahol sok minden van: növények, állatok, sok minden; de a gazda szemefénye a szőleje. Amiből bor lesz, és ünnepi alkalmakkor a gazda büszkén megkínálja vele a vendégeit. Sok munka volt vele de megérte. A vendégei is megünneplik: „Ez igen! Ilyen bort még sehol nem ittam, mint nálad!”

Izrael így élt: mi vagyunk Isten gazdaságában, a teremtett világban Isten választott szemefénye. A szőlőtők Ábrahám, Izsák, Jákob, mi vagyunk a szőlővesszők, egy-egy izraelita pedig olyan, mint a szőlőszemek.

Az Úr Krisztus most, az utolsó vacsorán azt mondja: „Ez a kép igaz. Most azonban történik valami, amittől lényeges változás áll be. Mert az igazi szőlőtő nem Jákob, nem Izsák, nem Ábrahám. Ők csak előképek. Az igaz szőlőtő Én vagyok. Aki bennem hisz, az a szőlővessző – és ti vagytok azok.”

Itt most nagyon fontos a szituáció: Jézus megáldoztatta apostolait, a Testét és a Véréát adta nekik enni és inni, s ezután mondja nekik: „Ti vagytok a szőlővesszők! Ti, akikben ugyanaz az élet van, mint bennem. Ahogyan a szőlővesszőnek teremnie kell, nektek is el kell mennetek és az egész világon teremnetek kell. A termés pedig az, hogy hirdítitek az élet Evangéliumát és átadjátok a szentségeket. Ugyanaz az élet, ami most belétek áradt, árad majd a világban napkelettől napnyugatig és északról délig. Ti vagytok a szőlővesszők, nem Jákob tizenkét fia, hanem ti.”

Ha ez így van, akkor mi vagyunk a szőlőnek a szemei. Mégcsak nem is fürtök vagyunk, annak egy-egy család felel meg; egy-egy személy pedig egy-egy szőlőszem.

Jó elgondolkodni, elelmélkedni, elszemlélődni: mi is történik a szőlővel? Mi minden történik vele – kapálják, kötözik metszik, szüret után pedig darálják, préselik, hordóban pincébe zárják mindaddig, amíg a mustból borra érik.

Ahogyan egy gazda joggal várja, hogy a szőleje, amikor eljön az érés ideje, édes szemeket teremjen, amiből bor lesz, úgy az Úr Krisztus joggal várja tőlünk, hogy bennünk a dolgok – az igazság – megérjenek és amikor megértek, íze legyen a dolgainknak, az életünknek. Nemes íze legyen. Nem keserűsége, meg ürömszerűsége, hanem íze, édessége.

A szentségekkel élni, áldozni azt jelenti, hogy szívom magamba azt az éltető nedvet, ami az Úr Krisztus élete. Ő bennünk élni akar. Engedjük.

Őrizzük a szívünkben ezt a képet. Ha valakinek van alkalma szőlőt látni, érdemes megállni a szőlő előtt, és elszemlélődni rajta: itt van előttem a kép, az Egyháznak a képe, meg a saját életemnek is a képe. Sok minden megvilágosodik tőle. Amen.

Csütörtök Húsvét ötödik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, kinek kegyelméből a bűnösök megigazulnak és a szegények boldogok lesznek, kérünk, állj mellettünk ajándékaiddal, hogy akik már eljutottak a hitből való megigazulásra, azoknak legyen ereje a mindvégig való kitartásra. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 15,7–21.*

Evangélium: *Jn 15,9–11.*

Testvéreim! Az Ószövetség népe abban a tudatban élt, hogy ők a választott nép. Az egész emberiség körében olyanok ők, mint egy szőlő egy gazdaságban, ahol sok minden van, gabona, széna, állatok, épületek, sok-sok minden. De a jó gazdának a nagy büszkesége a szőleje, aminek a borával a legünnepebb pillanatokban örvendeztette meg a családját, vendégeit, s önmagát is. Izrael úgy élt, hogy mi ilyenek vagyunk a mindenható Isten számára, aki Ábrahámot mint választott vesszőt elültette és szőlőtő lett, mi pedig, Ábrahám fiai, mi vagyunk ennek a szőlőnek a vesszői, meg a termése.

Az Úr Jézus ezt nem cáfolta. Ez igaz volt. De most beteljesíti. Az utolsó vacsorán mondja: „Az igaz szőlőtő én vagyok. Ábrahám, meg az egész szőlő-képlet, amit eddig hallottatok és vallottatok, képe annak, ami most elkezd megvalósulni. Az igazi szőlőtő én vagyok, és a szőlővessző ti vagytok – mondja apostolainak –, és mindazok, akik majd hinni fognak bennem. A gondolataitok és a vágyaitok, a szavaitok és a cselekedeteitek lesz az a gyümölcs, ami – ha bennem maradtok – édes gyümölcs lesz. Abból majd élni lehet és megdicsőíti az én Atyámat. Ha bennem maradtok, akkor az életetek, a konkrét, mindennapi életetek olyan lesz, mint egy jó gazdaságban a bor, a legnemesebb termés, mely a legünnepebb pillanatokban megörvendezteti a gazdát, a családját, meg a vendégeit. Ez úgy válik valóra, hogy megtartjátok az én parancsaimat, s ezzel bennem maradtok. Belül maradtok azon a világon, amit az Atya irántam való szeretete és az én irántatok való szeretetem teremt.”

Ez egy másik világ, nem a versengések, az érdekek és a bűn világa, hanem Istené. Ezt őrzi az Egyház. Ennek vagyunk mi a tanúi, amennyiben próbáljuk megtenni az Úr akaratát, és ha nem sikerült, akkor gyónunk. Bocsánatot kérünk Tőle, azután újra kezdjük. De alapjában meg akarunk maradni Őbenne és meg is maradunk.

A szenvedése előtti órában Jézus kinyilatkoztatja azt is, hogy ez a kapcsolat – amelyben a Fiú megmarad az Atyában és mi megmaradunk Őbenne – öröm forrása: „Ezeket elmondom nektek, hogy az én örömöm bennetek legyen”, mondta Jézus, és az Egyház ezt is őrzi. A szentmisék, meg az imádságos időszakaink ezért tudnak felüdíteni, erőt adni, elcsöndesíteni, éltetni, mert megízleltetik a lelkünkkel ezt az örömet. A békét az Istennel, meg azt a gyermeki odafeledkezést, amely így tud Istenhez szólni: „Istenem! Te akartad, hogy éljünk. És mi élni szeretnénk. Segíts, hogy élni tudjunk! Benned!” Amen.

Péntek Húsvét 5. hetében

Napi könyörgés

Istenünk, kérünk, segíts minket, hogy a Húsvéti misztériumhoz méltón éljünk és az áldozat, amelyet örömmel mutatunk be Neked oltalmazzon minket és érdemelje ki számunkra az üdvösséget. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 15,22–31.*

Evangélium: *Jn 15,12–16.*

Testvéreim! Szentatyánknak, II. János Pál pápának ma a születésnapja van.¹⁰ A nyolcvanegyedik. A katolikus liturgiában az Egyházzal és a pápával való közösség kifejezéséként minden szentmisében külön imádkozunk a Szentatyáért. Hogy az Úr őrizze meg és vezesse hitben és szeretetben itt a földön zarándokútját járó Egyházat a pápával, a püspökökkel, a papokkal és a hívekkel együtt.

Ma ez az ima az egész világon buzgóbb, mint máskor. Mert megköszönjük II. János Pál pápát az Úrnak, azután féltve őt, de tudva, hogy az időt nem lehet megállítani, imádkozunk érte: Tartsd meg Isten őt! Áldd meg! Adj neki erőt!

23 évvel ezelőtt, 1978-ban, szeptemberben senki nem tudhatta, hogy I. János Pál pápa a megválasztása után egy hónap múlva meghal. Amikor októberben a bíborosok megválasztották II. János Pál pápát, senki nem tudhatta, hogy neki az Úr ennyi időt ad. Pedig a világ őt a megválasztása után meg akarta ölni.¹¹ De a Szűzanya, akire ez a pápa egészen fiatalon rábízta az életét – Mária! Édesanyám! Én egészen a tied akarok lenni!¹² – megővta őt. És mi mindenben vezérelte ebben az elmúlt 23 esztendőben!

Azt mi nem fogjuk már megérni, valószínű egyikünk sem, de egyszer majd tanítani fogják, hogy a történelemben, a XX. század végén volt egy pápa, aki – bár csak erkölcsi hatalommal rendelkezett – fordított a világ sorsán. Jóra fordította. Főleg Európa, főleg Közép-Európa sorsát.

81 éves korában az ember az élete vége felé jár. Ezért van szüksége a szeretetünkre, imádságainkra, hogy mindaz a jó, amit az Úr megkezdett benne, jó véget érjen, és gyümölcsöt teremjen.

A Szentatyában jó észrevenni, hogy az Úr Krisztus parancsát meg lehet tartani. Azt a parancsot, amelyik így szól: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!”

Hallottuk már, hogy a krisztusi szeretetnek az a sajátossága, hogy önfeláldozó, katolikus és igényes. Ezt II. János Pál pápában nagyon lehet látni. Ez az, amit megéreznek,

¹⁰2001. május 18-án.

¹¹1981. V. 13: a Szent Péter-téren a szokásos szerdai általános kihallgatáson a török Mehmet Ali Agca 7 m távolságból rálőtt a pápára. A 6 órás műtét után 77 napig ápolták a Szentatyát a római Gemelli kórházban, majd VIII. 5-én újabb műtétre került sor. Négy nappal a műtét után, V. 17-én a kórházban, az Úrangyala közös imádkozásakor, a Szentatya kinyilvánította, hogy megbocsátott merénylőjének, és imádságra hívott érte. 1983. XII. 27-én börtönében is meglátogatta.

¹²A Szentatya jelmondata latinul: *Totus Tuus* ('egészen a tiéd').

bárhova megy – akkor is, ha nem katolikusok –, mohamedánok, eszkimók, négerek közé. Sugárzik belőle a szeretet: én mindenemet odaadom, a saját személyes életemet is beleértve, a kincseket, amiket az Úr rám bízott, oda akarom ajándékozni nektek. Mindenkinek. De tudom, hogy a gyöngyöket nem szabad disznók elé szórni. Tudom. S azt is tudom, hogy ez rám nézve milyen következményekkel jár.

Ezért nem könnyű az Úr Krisztus módján szeretni. Ezért kell hozzá a kegyelem. Ezért imádkozunk, hogy a Szentatya ezt a kegyelmet, amit szemmel láthatóan hordoz és él vele, utolsó pillanatáig kapja.

Legyen áldott a mi Istenünk azért, hogy olyan bölcs szeretettel szereti a világot, és mindig tudja, hogy mikor milyen pápára van szükségünk, nekünk, hívőknek, meg az egész világnak. A szentmisét a Szentatyáért imádkozzuk! Napközben pedig és a nap folyamán gondoljunk órá. Adjunk érte hálát és féltve szeressük őt! Amen.

Szombat Húsvét ötödik hetében

Napi könyörgés

Mindenható, örökkévaló Isten, ki minket arra méltattál, hogy a keresztségben újjászülettünk a mennyei életre, kérünk, add meg, hogy akiket a halhatatlanság várományosává tettél, azok rendelkezésed szerint el is nyerjék a teljes dicsőséget. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 16,01–10.*

Evangélium: *Jn 15,18–21.*

Testvéreim! Az utolsó vacsorán az Úr Krisztus összefoglalta egész földi életét és kinyilatkoztatott. A jövőről is beszélt tanítványainak. Ő látta a teljes jövőt. Látta, hogy ami Vele történt, az fog megismétlődni egyre tágabb körökben az Egyház történelmében. Ezért mondja övéinek, hogy gyűlölni fognak titeket. Ok nélkül. Illetve az ok az lesz, hogy hozzám tartoztok. Mert nem ismerik azt, aki engem küldött.

Nagy misztérium ez! Hogyan történhet, hogy az ember, akit Isten a maga képére és hasonlatosságára megteremt, a szívébe oltja az örök élet és az Isten utáni vágyat, amikor szemtől-szembe találkozik Megváltójával, nem ismeri föl. De megtörténhet.

Ezért kell megköszönnünk, hogy mi az Egyházon nem botránkozunk, hanem benne élhetünk; amikor találkozunk nagyon emberi megnyilatkozásokkal, akár egymásban is, tudunk megértők lenni; olykor talán még arra is képesek vagyunk, hogy a felénk irányuló gyűlöletre nem gyűlölettel válaszolunk, hanem megértéssel, türelemmel sőt, ellenségszeretettel.

Mint mindenben, a Szűzanya ebben is előttünk járt és ezt is olyan tökéletesen meg tudta oldani. Mert Názáretben is, Kafarnaumban is, Jeruzsálemben is találkozott meg nem

értéssel. Találkozott gyűlölettel is, talán nem neki szólt személy szerint, hanem Jézusnak szólt, de találva érezte magát.

Most, amikor lassan végére érünk a Húsvéti időnek, hiszen a következő csütörtökön már a 40. nap, áldozócsütörtök, a Mennybemenetel napja lesz, elgondolkodhatunk azon, hogy vajon a Szűzanya hogyan élte azt a Húsvét utáni 40 napot, amikor az Úr még megjelent. Még visszajött övéihez és tanította és bátorította őket. A Szűzanya ott van a tanítványok körében és látja, ugyanakkor tudja, hogy a Fia el fog menni. Fölmegy a mennybe. Ő tudta.

Segítsen nekünk ő, aki a hitben előttünk járt és oly tökéletes volt! Segítsen nekünk hinni, megérteni a még nem hívőket, és törekedni arra, hogy a szeretetnek azt az oldalát, ami az ellenségszeretet, ha kell, gyakorolni tudjuk. Amen.

Húsvét Hatodik Vasárnapja „A” évben 2011. május 29.

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, kérünk, engedd, hogy Urunk feltámadásának emlékezetét áhítattal ünnepeljük, és a misztérium, amelyben részesülünk, cselekedeteinkben hozza meg bőséges gyümölcsét. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 8,5–8. 14–17.*

Szentlecke: *1Pét 3,15–18.*

Evangélium: *Jn14,15–21.*

Testvéreim!

Az imént volt Húsvét és mindjárt vége a liturgiában a Húsvéti időnek, mert a héten, csütörtökön már áldozócsütörtök van. A mi Urunk mennybemenetelének ünnepe, a 40. nap Húsvét után.

Ez a vasárnap alkalmat ad arra, hogy fohászkodjunk a nyitott értelemért, hogy amikor halljuk a hit igazságait, akkor nem is annyira értelemmel, de az is kell, hanem nyitott szívvel tudjuk befogadni, aztán meg tudjuk érteni a mi Istenünk misztériumait, amennyire az embernek egyáltalán érthető. És az idősebbek ráismerjenek, a fiatalabbak pedig készüljenek arra, hogy a hívő élet itt a földön zaklatásnak, bántásoknak, háborgatásoknak van kitéve, azért mert a föltámadott Krisztus életét jeleníti meg itt a földön.

Nagybőjtben a harmadik vasárnapon hallottuk a samariai asszony találkozását Jézussal és hallottuk, hogy Jézus 2 napot ott töltött Szikar városában, a samaritánusoknál, akik hittek neki. Ők, akiket a Júdeában élő zsidók úgy megvetettek, hogy ha valakit nagyon gyalázni akartak, akkor azt mondták neki: „Te samaritánus vagy!” Ennél nagyobb gyalázat már csak az volt, ha valakire azt mondták, hogy téged ördög szállt meg.

Szamaria városát szamaritánusok lakták, nagyváros volt, Nagy Heródes nagyon kiépítette. Az akkori Palesztinának talán Jeruzsálemnél is nagyobb városa. És amikor a szamaritánusok között megjelenik a Fülöp és beszél nekik a föltámadott Krisztusról, és csodákat tesz, ezek a megvetett szamaritánusok kitárult szívvel hallgatják, és amikor a jeleket látják, hisznek és fölfogják azt, hogy a próféták által jövendölt Messiás eljött, itt volt, amikor zarándokként átvonult a földünkön nem fogadtuk be, de Jeruzsálembé megfeszítették és föltámadt. Ő az, akire valamennyien vártunk.

Amikor Jeruzsálemből jön Péter és János és látják, hogy ezek hisznek, a Szentlelket is tudják nekik adni, annak jeleként, hogy az üdvösség, amit nekik hirdetniük kell az egész világon, katolikus, azaz mindenkinek szól, akinek kitárul a szíve és befogadja az Isten küldöttét, Jézust.

Ekkor Péter meg János, meg a többi apostol már túl vannak a pünkösdön is. De amikor az utolsó vacsorán hallják Jézus szavait, vajon mit értettek belőle akkor? Ők, akik a harmadik Húsvéti vacsorát ülik Jézussal, és ezt jó meggondolni, hogy ők nem azt a parancsot kapták Jézustól – éppen Péter és János –, miután föltették a kérdést, hogy: Mester, hol készítsük el neked a Húsvéti vacsorát? Akkor Jézus mondta nekik: menjetek ehhez és ehhez az emberhez és készítsétek el. És nem azt mondta nekik, hogy az utolsó vacsorát, hanem a Húsvétit, ami azt jelenti, hogy ezt a vacsorát is a tizenkettő úgy üli, hogy megint itt vagyunk, Jeruzsálemben vagyunk, ünneplünk, aztán megyünk haza, aztán folytatódik az, ami most már két és fél 3 éve az életünk. Jézus pedig tudja, hogy nem, ez a vacsora az utolsó, mert én holnap, nagypénteken elmegyek, áldozat leszek értetek. Erről beszél.

Vajon a tizenkettő, aztán már csak a tizenegy mit ért ebből, amit Jézus mond? És mit értettek a hallottakból Jézus föltámadása után? A megértésben nagy változást hoz, amikor valaki felfogja, hogy a Jézus, a mi Megváltónk a föltámadásból beszél hozzánk.

És amikor itt, most ezen a szentmisén hallottuk ezt az Evangélium:i részletet, ezt, ha valaki nem a föltámadott Krisztus ajkáról hallja, akkor olyan állapotban van, mint a 11, ott az utolsó vacsorán, hogy hallom és nekem egész más elgondolásaim vannak, mint annak, akit mondja.

Ha őszinték vagyunk, akkor némi kis bűnbánattal kell megvallanunk, hogy mennyire így van ez, és ez még az igehirdetőre is érvényes, hogy olvasom, tanítom, ugyanakkor a terveim rettenetesen földhöz tapadtak, a holnapról, holnap utánról, a jövőről szólnak. Milyen ritka, amikor bevillan, hogy a Föltámadottat hallgatjuk, akinél a dolgok nem egyszerűen folytatódnak, hanem újjáteremtetten folytatódnak, ennek a tulajdon teste a bizonyossága.

Jézus azt mondja: Még egy kis idő és világ engem már nem fog látni. Ti látni fogtok, mert én élek és ti is élni fogtok, mert én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, a saját életemet adom nektek, és aki hisz, azt én megtanítom a föltámadott életre. Ettől lesz idegen a hívő ebben a világban. Ebből fog következni az, hogy a világ, amely Jézus szavát meg se hallgatja, aztán igazolja magát, hogy ezért, azért és amazért, és a kezében van a hatalom és a pénz, azokat, akik a föltámadott Krisztus életét élik, megpróbálja eltüntetni a pályáról, a képernyőről, mindenhol, mert a jelenlétük zavarja. Jelzik azt, hogy az élet nem az, amit pénzzel meg lehet venni. Az igazi élet a föltámadott Krisztustól való, és a betegekben is, a szegényekben is, a kizsároltakban is életképes és teremni tudja a jótettek gyümölcsét.

Ezt már az első keresztény nemzedék megtapasztalta, és nem véletlen, hogy Péter azt írja a kisázsiai hívőknek, hogy: ne botránkozzatok meg azon, ha a jótetteitekért háborgatnak, zaklatnak és bántanak titeket. Higgyetek a föltámadott Krisztusban és figyeljétek, hogy miközben ti küszködtök a kitartásért és jók maradtok, hogyan szégyenülnek meg azok, akik vádolnak titeket, mert újra meg újra kiderül, hogy hazudnak, hogy rágalmaznak. Ti pedig szeressétek a föltámadott Urat, aki példát adott nektek.

Hát most, a mennybemenetel előtti vasárnapon segítsen nekünk az Úr Krisztus, adja a kegyelmét, hogy a szívünk nyitott legyen Ő feléje. Aztán a Szentlélek világosítson meg bennünket, hogy amikor halljuk Jézust, halljuk a róla tanító Egyházat, akkor lassan tudatosodjon bennünk az, hogy a föltámadott Krisztust hallgatjuk. És ezért jó tudni a passiót meg tudni az Ő földi életének a történetét, hogy milyen utat járt végig Ő a föltámadásig, mert erre az útra mondta: ezen gyertek utánam. Amen.

Húsvét Hatodik Vasárnapja „B” évben 2012. május 13.

Olvasmány: *ApCsel 10,25–26. 34-35. 44–48.*

Szentlecke: *1Jn 4,7–10.*

Evangélium: *Jn 15, 9–17.*

Testvéreim! Hamarosan vége lesz a Húsvéti időnek. A héten, csütörtökön már Áldozócsütörtök, az Úr Krisztus mennybemenetelének ünnepe lesz.

Ahogy az ószövetség népe esztendőről esztendőre, aki tehette fölzarándokolt Jeruzsálembe, megemlékezni az Egyiptomból való kivonulásról, az Úr átvonulásáról, amivel a rabszolgaság és a halál földjéről kivezette Mózes által a népét. És elindította az ígért földje felé. – Izrael évről-évre erre emlékezett és az ünnep után, hazatérve az egész évet áthatotta ez az emlékezés. Úgy tekintettek egymásra, hogy mi testvérek vagyunk. Ábrahám ivadékai vagyunk és ha te nem is tudtál feljönni Jeruzsálembe, én ott voltam és egy Istenünk van. A Mindenható. A többiek esetleg megtérhetnek hozzánk. És lehetnek közöttük olyanok, akik elkezdik tisztelni a mi Istenünket. Az Ábrahám népéhez való tartozás testi jelét, a körülmetélést ugyan nem veszik föl, de istenfélők. És az Úr őket is szereti.

Az Egyház esztendőről esztendőre megünnepli a Megváltó Krisztus Húsvétját. A megváltást. És a szentségek által a megváltás kincseit szórja szét a világba, mindazoknak, akik hisznek és akarják, hogy a következő nemzedékek is megkapják a keresztség által az istengyermekséget. És ezek után a megkereszteltek testvérként tekintenek egymásra. Bárhol élnek a földön. – És akarják, hogy az az élet, amit a Megváltó Krisztus hozott és megmutatott, az egyre többek birtoka legyen.

Hamarosan Pünkösöd után hírnök jött Péterhez egy pogány, római főembertől a kéréssel, hogy gyere el hozzám. Ez egy istenfélő ember, ez a pogány Cornélius, aki hallani akar

Jézusról. És Péter, meg a vele lévők elképedve látják, hogy Cornelius és egész háza népe hittel hallgatják az Evangélium:ot és egyszer csak a Szentlélek éppen úgy leszáll rájuk, mint Péterre, meg az apostolokra. És Péternek ekkor kivilágosodik, hogy sem lehet megtagadni tőlük a keresztséget, az újjászületésnek a szentségét. Milyen igaz, hogy a Mindenható nem személyválogató! Hanem aki istenfélelemmel fordul feléje és megteszi az Ő akaratát, bárhova született, bármilyen részén él a Földnek, mert ember, újjászülethet, és megkapja Krisztustól az örök életet.

Nagy fölfedezés volt ez! Amiből bonyodalmak is származtak, zsinatot is kellett tartaniuk az apostoloknak, de nyilvánvalóvá vált, hogy az üdvösség katolikus! Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözü. Mert a hit és a szentségek beviszik az embert abba az újjáteremtett világba, ami az Úr Krisztus Föltámadásával megjelent itt a földön. Abba az új világba, amelyiknek az alaptörvénye a szeretet.

A tudósok, matematikusok, fizikusok, filozófusok ma rengeteg energiát ölnek abba, hogy megtalálják a mindenség alapelvét. A matematikusok azt mondják, hogy keressük azt az egyenletet, amivel föl lehetne írni, hogy ez a mindenség, ami itt körülöttünk van és amibe mi is beletartozunk, milyen alapelven van fölépítve. A fizikusok ugyanezt keresik. Az Úr Krisztus pedig kinyilatkoztatta, hogy a mindenség alaptörvénye a szeretet. Az anyagvilág, amit magunk körül látunk, a személyes Isten teremtménye, alkotása szeretetből. És amikor megjelenik a teremtett személy, megjelenik a személyek közötti kapcsolatként a szeretet.

XVI. Benedek pápa nem olyan régen külön enciklikát írt erről. S azzal indította, hogy Isten a Szeretet. – Szeretet az Isten. S mert Ő a szeretet, ezért a teremtés minden porcikáján rajta van a szeretetnek a keze nyoma.

A mi emberi világunkban a szeretetnek két alapváltozata van, ami igazában három. – Az első változat, amikor a nagyobb fordul egy kisebb felé. Itt lehet létrérendi különbség, hogy az ember fordul az anyagvilág felé, a növények felé, az állatok felé. Manapság az állatvédelem, meg a növényvédelem, meg a környezetvédelem igazában arról beszél, hogy nekünk, embereknek szeretnünk kell a környezetünket, benne a növényvilágot és az állatvilágot. Becsülnünk, támogatnunk és óvnunk kell az életet. – Ez a szeretet első foka. Mert ebben már ott van egy személy, aki tudja, fölismeri, hogy annak az alattam állónak mi mindenre van szüksége, hogy élhessen és én azt biztosítom neki. Vagy legalább is nem veszem tőle el. Vagy ha elveszem, akkor okosan veszem tőle el, mert nekem szükségem van rá.

A szeretet következő foka a személyek kapcsolata, ember és ember kapcsolata, amelynek van olyan változata, hogy én egészségesebb vagyok, gazdagabb vagyok, ügyesebb vagyok, szebb vagyok, erősebb vagyok – de szeretlek téged! A gyöngébbet. Tudom, hogy neked mire van szükséged – és adom! De itt meg tud jelenni az üzlet: adom, de ennek ára van! Továbbá meg tud jelenni a bálvány, amelyik azt mondja, hogy adom, amire szükséged van, de magadat kérem érte, és fölemésztelek. Szükséged van rá, nem tudod kikerülni. Ezt én tudom. Te talán nem is tudod. De fölemésztelek. – Ez nem szeretet. Ez a gyűlöletnek az egyik formája. Mert a szeretet az ad. És segít.

A szeretetnek a csúcs-formája, amikor egylényegű partnerek önmagukat ajándékozzák egymásnak. A Szentháromság élete ez. Hogy az egylényegű Atya, Fiú és Szentlélek egymásnak ajándékozzák egymást. Öröktől fogva, mindörökké. És ez jelenik meg az emberi kapcsolatokban, amikor a szerelemről beszélünk. Ahol találkozik egy férfi és egy nő és önmagát adja a másiknak. Kívülről nézve úgy tűnik: esztelenség. Elveszíti

magát! De a rendszeren belül, ahol a szerelem érvényesül, mind a két fél tudja, hogy még ha mindenemet is odaadom érte, semmi ahhoz képest, amit kapok. Folyamatosan.

És manapság mennyire csak az anyagról van szó! Mennyire csak arról van szó, hogy minden a gazdasági életre épül és minden a gazdasági életen múlik. A jó üzleten múlik. És szó nincs arról a világban, hogy mi emberek testből és lélekből állunk, s mert lelkünk van, mi szeretetre vagyunk teremtve. És aki meg van keresztelve, az már egy olyan világban él, amelyiknek az alaptörvénye a: szeresd a te Uradat, Istenedet mindenek fölött, szeresd a felebarátodat, mint önmagadat, úgy, ahogy a Megváltó Krisztus szerette az Atyát és szeretett minket. Ez egy új világ, amibe a keresztség beiktat, a többi szentségek pedig megtartanak és táplálnak a nálunk nagyobb és erősebb Krisztus ajándékaiként.

De ezt óvni kell! Tudni lehet és tudni kell, hogy micsoda kincsek birtokában vagyunk! És vigyázni kell rá! És közben törekedni arra, hogy a tetteinkben meg tudjon mutatkozni, hogy a szeretet alaptörvénye szerint abban a világban élünk, amelyet Isten szeretete tart a tenyerén. És üdvözíteni akar! Azaz: boldoggá akar tenni mindörökre. Ámen.

Húsvét Hatodik Vasárnapja „C” évben

Olvasmány: *ApCsel 15,1–2. 22–29.*

Szentlecke: *Jel 21,10–14. 22–23.*

Evangélium: *Jn 14,23–29.*

Testvéreim! Ma a világ azzal ébredt, hogy Anyák Napja van. Ma úgy illik, hogy a gyerekek és a társadalom köszönti az édesanyákat. Csak az a baj, hogy ez az ünnep nem őszinte.

Két okból nem az. Az egyik: ha őszinte lenne, akkor az év másik 364 napján nem az történnék, ami történik. A világ ugyanis ma megköszönti az édesanyákat, de évközben pénzt, energiát, propagandát, reklámot nem kímélve dolgozik az anyaság ellen. Dolgozik azért, hogy az ember meg se születhessék, vagy ha megszületett, a kicsi ne érezze meg az igazi, őszinte szeretetet. És ez óriási baj. Mert ha a családban nincs otthon az édesanya, akit a társadalom valóban megbecsül és lehetővé teszi neki, hogy valóban édesanya legyen, akkor a felnövekvő gyermeknek nincs szeretet-élménye otthonról, a családból. Az ilyen ember pedig csak áll mint egy süket, és nem érti, miről van szó, amikor az Egyház olvassa a Szentírást, halljuk az Úr Krisztus beszédét, halljuk Szent Jánost: *szeretet az Isten*. Akinek nincs szeretet-élménye otthonról, a családból, nem érti, vagy nehezen érti meg a szeretet Evangélium:át.

A másik ok, amiért ez az ünneplés nem őszinte, az, hogy miközben az édesanyákat úgy, ahogy felköszöntjük, többnyire szó sem esik a Boldogságos Szűz Máriáról, a Csodálatos Anyáról és a fájdalmas Anyjáról. Se hála, se köszönet iránta – mintha nem is létezne. És arról sem esik szó, hogy május első vasárnapja egészen 1923-ig a Szűzanyának mint a

Jó Pásztor Anyjának ünnepe volt, s csak az egyházi ünnepek szekularizálási folyamatában lett belőle a mai anyák napja.

És ez a két hamisság összefügg, egyikből következik a másik. Mert ha a földi édesanyák szeretete és gondoskodása nem emlékeztet minket a Szűzanya tökéletes Istennek adottságára és oltalmára, akkor sem a világ, sem a társadalom, sem mi magunk nem tudunk megtenni mindent a családért, az édesanyákért és egymásért.

Mert szeretet az Isten. Az Úr Krisztus azért jött, hogy bennünket, akiket a bűn elidegenített és szembefordított a szeretet-Istennel, megszabadítson a bűneinktől, s újra lehetővé tegye a szeretetkapcsolatot Isten és ember, valamint ember és ember között; s ezáltal megmutassa, főként a Szent Család életében megmutassa, hogyan él az, aki igazán szereti Istent és szereti a felebarátait.

Nagy kísértés, amikor az embernek elkezdik mondani: „Csak nem hagyod, hogy parancsolatokkal megkötözzék a szabadságodat? Te szabad ember vagy! Csak nem engeded, hogy megszabják, mit csinálj és mit ne csinálj, mikor ott van előtted a lehetőségek sokasága!”

Az életet hibázza el az ember, ha enged ennek a kísértésnek és elkezd bizonygatni – elsősorban a tulajdon lelkiismeretének, majd a felebarátainak, azután Istennek –, hogy ő bizony szabad; szabadon teheti ezt, meg azt. Nem fogja föl, hogy mielőtt a parancsot kaptam volna, engem szerettek, különben nem élnék, a parancsot is szeretetből kaptam. És nemcsak a szüleim szerettek, ezért fogadtak el és hoztak világra, hanem a Teremtő, a megváltó, megszentelő Isten akarta és akarja, hogy éljek. Ha ő meg nem teremt, hiábavaló a szüleim szerelme, ha Ő meg nem tart, hiábavaló minden orvosi bölcsesség, minden családi gondoskodás, elvesztem volna. Mielőtt a parancsot meghallhattam volna, megelőzött Isten szeretete.

Olyan jó lenne, ha meg tudná érinteni ma a szívünket az, amit Szent János mond. A szeretet abban áll, hogy Isten előbb szeretett minket, várja a mi szeretetünket: „Ember, értelmes vagy, mert megajándékoztalak az értelem ajándékával, szabad vagy, mert megajándékoztalak a szabadság ajándékával, szeretsz te engem?”

Csak hogy mindehhez kell egy egészséges szeretet-fogalom, amit alig lehet máshol hallani, másutt tanulni, mint a katolikus Egyházban. A tanító Egyház elmondja, hogy a szeretet nem érzés, nem csak érzélem. Nem az, hogy az ember mindig megteszi a másik kedvét, hogy az jól érezze magát mellette. A szeretet nem üzlet. Nem azt jelenti, hogy anyagiak terén ma én kedvezek neked, hogy holnap te kedvez nekem.

A szeretet nem ez, hanem jóakarát. Az élet akarása, egy nagy ajándékozás: „azt akarom, hogy élj, és tőlem az életed érdekében mindent megkapsz, mégpedig számla nélkül.” Ez a szeretet. Ez az, amit az Úr Krisztus mutatott meg. Nélküle ezt egyszerűen nem lehet tudni, nem lehet megélni.

A világ anyák napját üli. Az Egyház pedig – kicsit helyesbítve – hozzá teszi: Testvérek, imádkozzunk az édesanyákért, hálát adván értük és könyörögvén azokért, akik még az anyaság előtt állnak, illetve most éppen az életüknek abban a szakaszában vannak, hogy igazán ajándékozni tudják önmagukat. Merjék ezt a Boldogságos Szűz Máriára tekintve megtenni! Ne abba öljék energiáikat, hogy önállóságukat bizonygatják – vagyok olyan legény, mint a férjem –, hanem édesanyák legyenek! A Szűzanya tanítványai és leányai, hogy az életet adják tovább. Amen.

Hétfő Húsvét hatodik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, a te kegyelmed műve, hogy híveid mind egyet akarnak. Kérünk, add meg a te népednek, hogy azt szeresse, amit parancsolsz, arra vágyakozzék, amit ígérsz, és szívével már földi életében az igazi örömök hazájához ragaszkodjék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 16,11–15.*

Evangélium: *Jn 15,18–16,4.*

Testvéreim! A héten már Áldozócsütörtök lesz. A negyvenedik nap Húsvét után, amikor az Úr elbúcsúzott apostolaitól és fölment a mennybe. És mint akkor a Szűzanya körül az apostolok és a legszűkebb tanítványi kör, az Egyház esztendőről-esztendőre ezeket a napokat a szentmisén, a templomaiban az utolsó vacsora termében tölti. Ahol újra meg újra fölhangzanak az Úr utolsó vacsorán mondott rendkívül súlyos mondatai.

Mert az Egyház nem úgy él, hogy jóllehet egy baleset folytán a főtanács elítélte a názareti Jézust, megölték, na de föltámadt és Ő a diadalmas Úr ! Attól fogva az Egyház él és uralkodik a földön, hirdeti az Evangélium:ot napkelettől napnyugatig, s az Egyház élete egy hatalmas diadalmenet, és természetesen benne minden keresztényé. Az Egyház nem így él. Hanem ahogy az Úr mondta, a szolga nem nagyobb Uránál, ezért a katolikus Egyház a híveiben nemzedékről nemzedékre újra meg újra végigéli azt, ami az Úr Krisztusnak a sorsa volt.

Ezt az apostolok kezdték el, ezért féltek. Az evangelistáktól tudjuk, hogy az utolsó vacsora termébe bezárkóztak, mert tudták, hogy azok, akik az imént halálra ítélték Jézust, egy pillanatig sem töprengenek azon, hogy mit csináljanak velük. Félték. Mindaddig, amíg az égből származó erő, a Szentlélek el nem töltötte őket. Akkor fogták fel azt, hogy ha igazán közösségben vannak Krisztussal, akkor Ő megosztja a sorsát velük és utánuk minden nemzedékkel; a tanúságtétel, amiről az Úr beszélt, nem diadalmenet, hanem a tanú kiteszi magát annak, hogy a vádlottal együtt halálra adják.

A gonoszságnak az a logikája, hogy lehetőleg titokban megteszi a rosszat, azután ha tanúja van, és az mer tanúskodni, elnémítja a tanút. Hányszor hallani manapság, hogy igen, ott a ház előtt megölték valakit, többen látták is, de senki nem mer tanúskodni a gyilkos ellen, mert fél, hogy ő lesz a következő áldozat. A gyilkos pedig büntetlenül elfut. Ez a gonoszságnak a logikája. Mivel Krisztust a sátán vitte a halálba, az ő logikája is ez, a gonoszé.

Ezért él az Egyház mindvégig itt a földön így, hogy tudja: tanúskodnia kell arról, hogy a megfeszített Jézus a föltámadott Úr, Isten Fia. Az első századok vértanúitól kezdve mindig voltak, akik életüket adták ezért az igazságért. Ezért nem gyerekjáték

kereszténynek lenni. Nem gyerekjáték a katolikus Egyházban élni. De az Úr velünk van, úgy, ahogy megígérte.

Az Ő csodája, hogy az Egyház van! És nemzedékről nemzedékre jönnek az új tanúk, akik egyszerűen a létükkel, templomba járásukkal, erkölcsös életükkel vallják, hogy az a soha meg nem nevezett názáreti Jézus bizony az Istennek a Fia. És hogy én merek úgy élni, ahogy élek, ez a bizonyosság arra, hogy Ő az Úr és nem mi. Amen.

Kedd Húsvét Hatodik Hetében

Napi könyörgés

Istenünk, kérünk, engedd, hogy a te néped szüntelenül érezze a lelki újjászületés örömét, és akik most azért örvendenek, mert újra gyermekeiddé fogadtad őket, az örömnép biztos reményében várják a föltámadás napját. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 16,16–34.*

Evangélium: *Jn 16,05–11.*

Testvéreim! Az Egyház a Mennybemenetel és a Pünkösöd előtti időt az utolsó vacsora termében szeretné tölteni, ahol ott csengenek az Úrnak a szavai, a búcsúbeszéd. Ezek az ígék nem múlnak el, hanem nemzedékről nemzedékre és hívőről hívőre az élő Egyház fölismeri, hogy amit az Úr mondott, az történik. Az is, amit a Szentlélekről mond: „Én elküldöm nektek a Vigasztalót, akinek lesz mondanivalója a világ számára is, és lesz mondanivalója a hívőknek.” Hogy valaki hova tartozik, hívő-e, vagy a világhoz tartozik-e, ez abban mutatkozik meg, hogy hogyan fogadja a Szentleket. Azt a Lelket, akiről az Úr azt mondja, Ő bevezet titeket a teljes igazságba.

A Szentlélek vezeti az Egyházat az igazság útján; hogy hit és erkölcs dolgában el ne tévedjen és mindvégig az maradjon, aminek az Úr Krisztus alapította. Ez válik láthatóvá a katolikus Egyház történetében.

De a Szentlélek vezet be egy-egy lelket is a maga igazságába, vagy ahogy ma mondjuk, identitásába. Hogy ezt a vezetést egy lélek elfogadja-e, attól függ, hogy hisz-e. Amikor ugyanis a Szentlélek kezd vezetni egy lelket, az első mindig az, hogy a lélek fölismeri: bűnös ember vagyok, rászorulok az irgalomra és a bűnbocsánatra. És ítéletet mond önmaga fölött.

Ez a katolikus Egyházban a gyónás, amikor az ember megy, és a Szentlélek vezetésének engedve vádat emel önmaga ellen. A rendszeresen gyónó emberek tudják, miközben gyónjuk a konkrét bűneinket egyre inkább megismerjük önmagunkat: törekenységünket, gyarlóságunkat, korlátainkat, rosszóságainkat.

A Szentlélek pedig végtelen finoman vezet, és aki engedi, azt a megtisztítja, és vezeti a maga személyes igazságában egyre beljebb; és föltárja előtte sajátos állapotának titkait:

Mit jelent egy férj igazsága? Mit jelent egy feleség igazsága? Hogyan él egy házaspár Isten tervei és törvényei szerint? Ugyanezt teszi a Szentlélek egy szeretettel, egy pappal, püspökkel, sőt a pápával is.

Ennek megvan a maga fájdalma, mert mi sokkal többet, sokkal többet képzelünk magunkról, mint amik vagyunk. De aki a Szentlélek vezetését elfogadja, az Krisztus hívője, a szőlőtőn él, s amikor szembesül azzal, hogy ezt elvitettem, bűnbánatot tart, és szentgyónás által egyre előbbre jut önmaga megismerése, és az igazság útján.

Aki azonban nem fogadja el ezt a vezetést, az valójában a Szentlélek elleni bűnöket követi el, melyekről az Úr azt mondta, hogy azokra nincs bocsánat. Azért nincs, mert az ember nem is keresi, nem is kéri a bocsánatot. A felelősséget másokra hárítja, víz alá nyomja, megtiporja azokat, akiket hibáztat, ő maga pedig az igaz ember, legalábbis a saját szemében. Személyes bűnökben is, kollektív bűnökben is, a megismerés területén is meg lehet ezt tenni. A világ, amely szembesegül a Szentlélekkel nem kaphatja meg a Lelket, aki Jézus szavai szerint tanúskodik a bűn, az igazság és az ítélet mellett.

Egy imádságos, gyónó, áldozó ember a Szentlélek vezetése alatt él. És olyan jó lenne most ebben a szentmisében megköszönnünk az Úrnak, hogy bennünket a Szentlélek vezet az igazság útján, egyre előbbre. Adjunk hálát azért, amennyire már ismerjük önmagunkat, és kérjük, hogy a Szentlélek vezessen el a teljes igazságunkig. Amen.

SZERDA HÚSVÉT HATODIK HETÉBEN

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, hajtsd hozzánk füledet, hogy miként Fiad föltámadásának ünnepét misztériumként megüljük, úgy második eljövetelekor az összes szentekkel együtt örvendhessünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 17,15–28.*

Evangélium: *Jn 16,12–15.*

Testvéreim! Húsvét után és a Mennybemenetel előtti napokban az apostolok együtt vannak Jeruzsálemben, az utolsó vacsora termében, a Boldogságos Szűz körül, és készülődnek. Még nem tudják pontosan, mire, de mindazok után, amiket hallottak és láttak az Úr Krisztustól és az Úr Krisztusban, már tudják, hogy valami nagy küldetés vár rájuk.

Ezekben a napokban újra fölidéznek mindent, amire csak emlékeznek, s kezdenek megérteni dolgokat, részben a Húsvét fényében, részben a Boldogságos Szűz magyarázatára.

Most már tudják, hogy amit az utolsó vacsorán hallottak: „Még sok mondanivalóm volna nektek, de nem tudjátok elviselni most”, mennyire igaz volt! Tudjuk, hogy Péter föl is háborodott, mert az Úr azt mondta: „Én elmegyek és most nem jöhettek utánam,

de később majd igen." Péter kicsit fölháborodva kérdezte: „Mi az, hogy nem mehetünk most? Akár a halálba megyek veled!" És hallania kell: „Meghalsz értem? Háromszor fogsz megtagadni még ezen az éjszakán!" Péter, amit most teszek veletek, még nem érted, de majd megjön a megértésnek az ideje.

Mi is így vagyunk. Halljuk az Úr Krisztus életét, a csodatételeit, tanítását, halljuk az egyházi igehirdetést; s mennyi idő kell ahhoz, hogy az ember igazán elkezdje érteni, hogy miről van szó a megváltásban, és miről van szó a tulajdon életünkben. Mert ahogyan az apostoloknál is látni, az Úr Krisztus bizonyos dolgokat mond, ők pedig föl se fogják; vagy épp azt hiszik, hogy értik, miközben az Úr egészen mást mond. Mert mi mindig a magunk nagyon emberi módján próbáljuk értelmezni azt, amit hallunk.

Ezért ami velünk történik napról-napra, ahhoz jó hallanunk a tanító Egyház szavát, illetve benn, a szívünk csöndjében beszélő Szentlélek szavát, aki megérteti velünk a dolgokat. Azt is, ami a testünkben történik, azt is, ami körülöttünk történik, azt is, ami a lelkünkben zajlik.

Holnap már azt ünnepeljük, hogy az Úr fölment a mennybe. Kérjük a Szentlelket, vezessen a mennybemenetel misztériu-mának befogadására és megértésére, Amen.

Csütörtök Húsvét Hatodik Hetében **Áldozócsütörtök**

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, aki szent Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus mennybementelével emberi természetünket fölmagasztaltad, gyűjts minket szent öröme, mert ahová előre ment a dicsőséges Fő, oda hívatott a reményben élő Test, az Egyház is. Ugyanazon a mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 1,3–11.*

Szentlecke: *Ef 1,17–23.*

Evangélium: *Mk 16,15–20*

Testvéreim! A Mennybemenetel a Krisztus-misztérium utolsó előtti eseménye. Sok minden történt a megtestesülés óta az Atya terve szerint, ahogyan azt a kinyilatkoztató Isten a próféták ajka által sorra, mindent előre elmondott. Ezt is, hogy az ég fogja befogadni az Emberfiát és átadatik neki a hatalom, egy ország, amely nem múlik el.

Ez történt 40 nappal Húsvét után, úgy, amint az Úr előre elmondta az apostoloknak: „Én most elmegyek az Atyához. Elmegyek és lakóhelyet készítek nektek. Tudom, hogy szomorúság tölti el a szíveteket."

Ez a szomorúság minden hívő lélekben ilyenkor, Áldozócsütörtök ünnepén föléledhet: „De kár, hogy elmentél! Mennyivel könnyebb volna nekünk hinni, ha valahol itt volnál és itt uralkodnál, a Földön!" De ez a szomorúság önmagunk sajnálata: mi szegények,

akiknek annyira keresnünk kell Téged; bezzeg ha nem mentél volna el. Ha egy hívő lélek az Úrra tekint, beismeri, hogy mint annyiszor, most is magunkkal kezdünk foglalkozni. Mert való igaz az, amit mondtál, Urunk: „Ha szeretnétek engem, akkor örülnétek annak, hogy én az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam!”

Amilyen mértékben egy emberi szívben ott él az istenszeretet, ez a mai nap olyan mértékben alakul át szomorúságból örömmé: „De jó, hogy elmentél, mert ezek után neked nem lehet ártani!”

Nem kell nagy fantázia ahhoz, hogy elképzeljük, ha az Úr Krisztus itt marad, hányszor törték volna már újra meg újra az életére. A mennybe ment Krisztusnak már nem lehet ártani. De Ő nem azért ment el, hogy eltűnjön merénylők elől, hanem hogy végre bemenjen dicsőségébe, helyet készítsen és utat mutasson nekünk.

Ezen az ünnepen fölbredhet szívünkben a honvágy a mennyei haza után, amelyet év közben a gondjaink annyira el tudnak feledtetni. Kérjük a kegyelmet, hogy ne vesszünk bele földi dolgainkba, hanem éljen bennünk a remény, hogy úton vagyunk, és ennek az útnak a vége a mennyországban van, ahová ezen a napon a mi Urunk fölment. Amen.

Péntek Áldozócsütörtök után

Napi könyörgés

Istenünk, ki Krisztus föltámadásában újjáalkottál minket az örök életre, emelj bennünket jobboldon ülő Üdvözítőnk mellé hogy amikor Ő dicsőségében újra eljön, akik a keresetségben újjászülettek, magukra ölthessék a boldog halhatatlanságot. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 1,1–11.*

Evangélium: *Lk 24,49–53.*

Testvéreim! Az Úr Krisztus mennybemenetele előtt parancsot adott apostolainak: „Ne mozduljatok ki Jeruzsálemből, várjátok. Várjátok meg, amíg erő tölt el benneteket a magasságból.”

Tudjuk, hogy az utolsó vacsora termében voltak együtt az apostolok a Boldogságos Szűz mellett. Ez volt az Egyház első kilencede, a Szentlélek várásának imádságos ideje. Csodálatos lehetett ez a kilenc nap, amikor az apostolok kezdik igazán megérteni, hogy miket is mondott Jézus? Kezdek érteni – újra olvasni – a Szentírást. Miután látták mennybe menni az Urat, de a Szentlélek még nem jött el, várokoznak, s közben kezd már kiderülni számukra, hogy miről is beszéltek a próféták? Az Úr miket is mondott?

Egymásnak adták át a fölismeréseiket, illetve egyre többet kérdezték a Szűzanyát: „Mária! Te harminc évet töltöttél Jézus mellett, ilyen sokáig voltál közvetlen közelében, az Ő misztériumát köztünk a legjobban Te ismered. Segíts, hogy megértsük az Úr szavait; megértsük és fölfogjuk, hogy mindezek után mi is a mi dolgunk?”

A Szűzanyának hívő tudása átadása mellett az apostolokban a bátorságot meg a kedvet is ébren kellett tartania. Mert az Úr egy kicsit mindig megvárakoztatja az embert. A Mennybemenetel előtt nem mondott időpontot, nem mondta, hogy két nap múlva, X nap múlva jön el a Lélek. Csak annyit mondott: most ne mozduljatok ki Jeruzsálemből.

A Szűzanya tudta, hogy ezzel az Úr nem feleslegesen akarta próbára tenni apostolai türelmét, a hitet s tudást akarta erősíteni bennük. A Pünkösöd a bizonyossága annak, hogy az Úr nem késik. Amikor a perc eljön, akkor Ő lép és cselekszik.

Ebben a Pünkösödig terjedő időben kérjük a Szent Szűzet, adja át nekünk az ő megértését és látását. Segítsen nekünk várni, türelmesnek lenni, mindig megtenni azt, amit a várakozásban tenni kell, hogy amikor a perc jön, ne aludjunk, ne valahol máshol legyünk, hanem ott legyünk, ahol találkozni akar velünk az Isten. Amen.

Szombat Áldozócsütörtök után

Napi könyörgés

Istenünk, mennybe szálló Fiad megígérte az Apostoloknak a Szentlelket. Kérünk, hogy miként ők a mennyei tanítás sokféle ajándékát elnyerték mi is kapjuk meg Tőled a lelki adományokat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 1,12–26.*

Evangélium: *Jn 17,11–19.*

Testvéreim! Húsvét óta eltelt negyven nap, Jeruzsálem élte a maga életét. A Húsvétra jött zarándokok, hallottak a Názáreti Jézus pereről, talán látták is a kereszttúton és a Golgotán, már hazatértek. Jeruzsálem újabb zarándokokkal telt meg, akik mindenfelől jöttek és folyt az előkészület a következő nagy ünnepre, a Húsvét utáni 50. napra, a Sinai törvényadás ünnepére.

A Tizenkettő és a tanítványok a Szűzanyával együtt már valami másra készültek. Nem a mózesi Törvényt készültek ünnepelni, hanem várták az új törvényt, a Lelket, akiről még csak az Urat hallották beszélni. Még nem tudták, hogy ki a Szentlélek, és mit fog cselekedni. De várták.

Az Egyház is így él. Hívjuk a Lelket, várjuk Őt és előre nem tudjuk, hogy amikor eljön, mit is fog bennünk, velünk és általunk művelni. Illetve mostanában – főleg az idősebbek – kicsit riadtan nézzük, hogy a fiatalok a maguk karizmatikus lendületével hányszor kijelentik: „Mi megkaptuk a Lelket. Te még nem? Lemaradtál?” És a korosodó keresztényt elkapja ez a kísértés, hogy tényleg, itt vannak ezek a fiatal karizmatikusok, lehetséges, hogy igazuk van: ők megkapták a Szentlelket, és én? Még az Egyháznak is képes szemrehányásokat tenni, mondván, fiatal koromban engem erre miért nem

tanítottál meg? Nyilván másképp néznék ki, ha annak idején én is karizmatikus lehettem volna.

A keresztségben is, a bérálásban is az Egyház mindenkinek közvetíti a Szentlelket. Ezek a karizmatikus fiatalok, akik olyan fenn hirdetik, hogy „mi, meg a Lélek” – és adja Isten, hogy amint mondják, úgy legyen – nem tudják hogy a Szentlélek nem úgy tevékenykedik az emberben, ahogyan ők képzelik, hanem úgy, amint ez az érett, öreg, kipróbált hitű keresztényekben látható, akik nem lángolnak, nem beszélnek nyelveken, nem művelnek csodákat, hanem megőrizték a hitet. Egészen mostanáig. Adja Isten, hogy az utolsó pillanatig meg tudjuk őrizni!

A fiatalos lángolásban az emberek még nem tudják, mennyivel több az a csendes izzás, ami egy 60–70–80 éves keresztényben a reménytelenség közepette, sok kudarc, testi gyengeség, betegség közepette a szeretet csendes izzásaként jelen van és megmarad. Ezek a fiatalok nem tudják, hogy az ő lángjuk is ebből az izzásból való, s ha igaz, akkor belőlük is izzás lesz.

Isten utai nem a mi utaink, s az Ő tervei nem a mi álmaink. Ahogy az ember öregszik, lassan rájön erre: Uram, Istenem, amikor átéltem, úgy gondoltam, ez a tökéletes kudarc, s lassan kiderül – föltéve, hogy nem a bűnömről volt szó –, idővel kiderül, hogy ami történt, a Te terveid szerint történt. Az ember lassan érteni kezdi Isten terveit, és az a csendes izzás benne mindvégig megmarad.

Segítsen minket a Szűzanya ebben, hogy a már megkapott Szentlélek bennünk működni tudjon. Néha imádkozzunk azokért a lángoló fiatalokért, hogy hamuvá ne égjenek, hanem ki tudjon bennük alakulni a maradandó hit, remény meg szeretet, amiről az idősebbeknek némi tapasztalatuk már van, teljes egészében azonban csak a Szűzanya ismeri, meg a szentek.

És ma megint – ma is és holnap is – az imáinkban gondoljunk a Szentatyára, aki ismét útrakel és megint egy tűzfészekbe megy, Libanonba.¹³ Kísérje őt az Úr áldása, meg a Szentlélek, hogy azok is, akikkel most találkozik, Krisztus követét lássák meg benne. És hallgassák meg. Amen.

¹³II. János Pál pápa 1997 május 10–11-én járt Bejrútban (Libanonban).

Húsvét Hetedik vasárnapja A évben
2011. június 5.

Mennybemenetel

Napi könyörgés

Istenünk, hallgasd meg jószágon kéréseinket, hogy miként hisszük, hogy az emberi nem Üdvözítője együtt van veled dicsőségben, úgy érezhessük, miként maga ígérte, hogy velünk marad a világ végezetéig. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 1,12–14.*

Szentlecke: *1Pét 4,13–16.*

Evangélium: *Jn 17,1–11.*

Testvéreim! A Szentatya tegnap és ma Horvátországban van, a szomszédban, hiszen Horvátország határos velünk, Magyarországgal. Kisebb ország, mint mi, a területe kb. a fele Magyarországnak, a lakossága 6–7 millió körül van. Tegnap találkozott a Szentatya az értelmiséggel, művészekkel, tudósokkal, gazdasági vezetőkkel, politikai, vallási vezetőkkel, és ezen a találkozón mind a két oldalról elhangzott, hogy mit köszönnek egymásnak. Mit köszön az Egyház a horvátoknak és mit köszönhetnek a horvátok a katolikus Egyháznak.

Nekünk magyaroknak tudnunk kell, hogy a horvátok sokat köszönhetnek Magyarországnak, a magyar királyságnak, mert Szent László óta, akinek a nővére horvát királyné lett, de bajok támadtak és a horvát király Szent Lászlóhoz fordult segítségért. Ettől kezdve a magyar királysághoz kapcsolódik ez a kis ország, a vallását tekintve is, meg az egész életét tekintve is. Szent László volt az, aki Zágrábban püspökséget alapított és ezzel egyházilag az esztergomi érsekhez kötötte a horvát egyházat, Könyves Kálmánt pedig horvát királlyá koronázták. És ettől kezdve – és ezt vegyük úgy, hogy 1100-tól 800 éven át a horvátok királya a magyar király, akit még csak nem is tartják fontosnak, hogy ők külön megkoronázzák, hanem amikor a magyar királyt megkoronázták, ezzel együtt Horvátországnak is a királya lett. Egészen addig, amíg a múlt század elején, 1916-ban a Boldog IV. Károly le nem mondott a királyságról és ezzel vége nem lett a magyar királyságnak.

Akkor már a horvátok részéről már kb. 70 éve függetlenedési küzdelem zajlott. Aztán jött Trianon, és a trianoni békediktátum szétszedte az Osztrák-Magyar Monarchiát, szétszedte az Európa közepén addig egységben élő nemzeteket és olyan helyzetet hozott létre, amelyben 70 évig várnia kellett arra, hogy megint valami egységet lehessen létrehozni.

De ezek a folyamatok már következmények, gyümölcsök. Gyümölcsei annak az eszmei megközelítésnek és ideológiának, hogy az Egyházat és az államot szét kell választani. Mint ahogy az észet és a hitet szét kell választani, a vallást és a mindennapi életet el kell

különíteni, az Egyházat és az államot szeparálni kell, lehetőleg légmentesen el kell szigetelni.

Csak akik ezt hirdették, programmá tették és végrehajtották, azt nem mondták el, hogy ez a folyamat olyan, mintha a testet és lelket választom szét. Mert ha a testet és a lelket szétválasztom, megölöm az embert, mert a test lélek nélkül életképtelen. A lélek pedig, ha megfosztják a testétől, elveszíti a térben és az időben való lét föltételeit.

A 20. század mint egy nagy színjáték bemutatja, hogy mi történik, ha az Egyházat és az államot, a testet és a lelket szétválasztjuk. Pedig az Úr Krisztus itt járt a földön, a Megváltó átadta nekünk az Evangélium:ot, az igazságot és mielőtt elment azt mondta: én nem hagylak árván titeket, elküldöm nektek a Szentlelket, nektek, mint a tulajdon testemnek a tulajdon lelkemet. Én most fölmegyek a mennybe, de ez csak annyit jelent, hogy a fő, mint egy embernek a feje, a fő a helyére kerül, a maga isteni dicsőségébe és ettől kezdve, mint ahogyan egy a magzat esetében az agy szervezi a születendő testet, a Fő építi a testét, az Egyházat.

Igen ám csak úgy tűnik, hogy a hatalmasok ezt nem hiszik el. Az erősek, a gazdagok, akiknek a kezében a hatalom van, fontosnak tartják, hogy ne is beszéljünk a Főről, a fő én vagyok, ne beszéljünk a lélekről, a lélek az emberi szellem.

Jézusunk te fölmentél a mennybe, elküldted a Szentlelket, nekünk meg, úgy látszik nem kell. Miért van ez? – Azért van, mert mit is mondott az a két fehér ruhás angyal, amikor az apostolok merően nézték, hogy hogyan száll az égbe Jézus? Azt mondták nekik: „Ez a Jézus, akit most elmenni láttok, így jön el majd ismét”.

Jézus a halála előtt elmondta, hogy jön majd egy óra, egy perc, amikor látni fogjátok az Emberfiát, hogy eljön hatalommal és dicsőséggel és ítélni fog azok fölött is, akiknek nem kell sem a Szentlélek, sem az Egyház, sem a Fő. Akiknek csak a pénz kell meg a hatalom, azok fölött is ítélni fog.

Éppen ezért, ha az Evangélium:ot félretennénk, akkor a tanító Egyház becsukná a templomait és azt mondaná: emberek menjen mindenki a maga útján. Úgyse halljátok, úgyse értitek, amit az Egyház tanít. A fületek tele van a médiával, a médiát pedig ez nem érdekli, éppen ezért, ahogyan a próféták egyike-másika mondta: jobb, ha az ember – mármint a próféta – porba teszi a száját és hallgat, mert ha szól, süket falaknak beszél, és a végén megkövezik, hogy hallgasson el. Igen ám, csak az Evangélium: itt van a világban, mi több az Úr Krisztus az Eucharisziában itt van közöttünk és hív, hogy: emberek, testvéreim, halljátok meg a fő hívő hangját és gyertek haza. És ne gondoljátok, hogy az élet annyi, amennyit itt a földön az erősek és gazdagok a nyomorultaknak morzsákban hullatnak. Az élet ura az Isten és a föltámadott Krisztus. És amikor tegnap este a fiatalokkal találkozott a Szentatya, az arcokon ez a remény és ez az öröm tükröződött, fiatalok ezrein, ők még nem tudják, hogy az erőnek és a hatalomnak milyen lehetőségei vannak, még nem tudják, de hallják az Evangélium:ot. És Benedek pápa, amikor a fiatalokkal találkozik mindig egy kis szentségimádást is végez velük és megrendítő volt az a néhány csendes perc, amikor ott Zágráb főterén, ott térdel vagy 50 ezer fiatal a pápa mögött, az Oltáriszentség előtt.

És most, a mennybemenetel ünnepén, igazában mi is leborulunk az Úr Krisztus előtt, hálát adunk neki, hogy az Evangélium:ot itt hagyta közöttünk és a leborulásunkkal, aztán az imáinkkal, az életünkkel, a templomba járásunkkal, mindenünkkel azt jelezzük feléje, hogy bármit mondanak az erősek és a hatalmasok, mi hozzá akarunk tartozni,

mint teste tagjai a Főhöz, és nekünk kell a Szentlélek, akinek a jövetelét majd egy hét múlva, Pünkösdkör ünnepeljük. Hiszen mi a hitből tudjuk, hogy a Szentlélek az, aki mint ahogyan a tulajdon testünket a lelkünk, a Szentlélek az Egyházat és benne minket is éltet és fölnevel arra, hogy egyszer ott legyünk a mennybe ment Krisztus körül. Amen.

Urunk mennybemenetelének ünnepe „B” évben 2012. május 20.

Olvasmány: *ApCsel 1,15–17. 20–26.*

Szentlecke: *1Jn 4,11–16.*

Evangélium: *Jn17,11b–19*

Testvéreim!

Az Úr Krisztus egy vita során, amikor provokálták, hogy: mondd meg, hogy ki vagy te? – mondta a hallgatóinak: én kezdettől fogva mondom és ti nem hiszitek el. És ha nem hiszitek el, hogy én vagyok, meghaltok a bűneitekben. Én pedig – majd, ha fölmagasztaltatom a földről – mindeneket magamhoz fogok vonzani.

A minap láttam egy útszéli keresztet. Nagyon szépen felújítva és a kereszt alatti mezőben ez a fölirat áll: Majd ha fölmagasztaltatom a földről, mindeneket magamhoz fogok vonzani. S nekünk ez a mondat alapjában a Megfeszített Krisztusra vonatkozik. Hogy... hát igen... az Úr megmondta, hogy majd, ha megfeszítik és a kereszten fölemelik a föld fölé, akkor mindeneket magához fog vonzani – és ezek a keresztyének. Akik a kereszt felé vonzódnak és Uruknek vallják a Megfeszített Krisztust.

Az Úr azonban egy misztériumot mondott. Mert ez, hogy: Majd, ha fölmagasztaltatom a földről – ez nem csak azt jelenti, hogy majd, ha az emberek a kereszten fölemelnek a föld fölé, hanem ez azt is jelenti: majd ha az Atya megdicsőít engem. Azzal a dicsőséggel, amelyben otthon voltam – öröktől fogva. De ezt a dicsőséget letettem. Azért, hogy az ember-testvéreim közeledhessenek hozzám. Ölbe vehessenek, mint kisdedet, láthassanak, mint felnövekvő gyermeket, aztán hallgathassanak, mint tanítót, asztalhoz ülhessenek velem. Főleg egy olyan vacsorán, amikor a testemmé konszekrálom a kenyeret, a véremmé konszekrálom a bort és másnap meghalok értük. Letettem a dicsőségemet. Magamra öltöttem a szolga alakját és akik nem hittek bennem, azt hitték, eltiporhatnak, mint egy férget. Azt hitték körülvehetnek, mint megvadult kutyák falkája és széttéphetnek. Azt hitték, hogy mint megvadult bikák a szarvukkal felöklelhetnek és eltiporhatnak. – És én engedelmes lettem mindhalálig. Mégpedig a kereszthalálig. – De a híveim... a híveim megismerik, hogy éppen a kereszthalálomban megváltottam őket és ezért az Atya is fölmagasztal engem. Mindenek fölé. És olyan nevet ad nekem, amelynek nincsen párja. Fölötte áll minden névnek. És meg kell hajolnia előttem minden térdnek – mondja a mennybe menő Krisztus. Mert az Ő megdicsőülése és az a fölmagasztaltatása, amit az Atyától kap, a Mennybemenetel napján történt meg.

A hívő Egyház pedig boldogan eszmél arra, hogy abban a reményben élhetünk, hogy ez a mennybe fölment Krisztus, Aki ott ül az Atyának jobbján, magához vonz bennünket.

Mostanában, amikor sportolók nyilatkoznak, akár focisták, akár egyéni sportolók, egyre többször elhangzik az, hogy egy verseny a fejben dől el. Ez mindig így volt, de ez most valahogy fölismeréssé vált és nyilván az edzések során nem csak a fizikai erőnlétet, meg nem csak egy-egy probléma megoldását gyakorolják a sportolók, hanem az edző vagy az edzők lélekben is készítik fel őket, hogy gondolkodva versenyezz! És ha egyedül kell végrehajtani egy gyakorlatot, akkor mielőtt az első mozdulatot megcsinálod, az egész folyamat legyen ott a fejedben és tudd, mikor mi következik. Ha pedig viaskodásról van szó, ellenfeled van, akkor ne csak a saját akcióidat tudd és figyeld, hanem lehetőleg előre lásd meg a másikat, hogy ki tudd védeni. Akár vívtok, akár fociztok, kosaraztok, bármit csináltok. Mert a győzelem a fejben dől el.

Ennek egy másik, mindennapos változata az autóvezetőknek a tapasztalata, akik elindulnak valamerre. Fejben nekik tudniuk kell, hogy hova megyek és merre megyek. Mert nem tehetem meg azt, hogy tudván, hogy két pont között a legrövidebb út az egyenes, elindulok és egy egyenes mentén végighajtok. Méterek után falnak mentem... Fejben kell tudnia a vezetőnek, hogy melyik az a legjobb út, amelyiken a legkevesebb benzin fogyasztásával a leggyorsabban célba érek. Fejben dőlnek el a dolgok.

És mit hallottunk az előbb Szent Páltól? Egy nagy imádságot, amelyben azt mondja, hogy „szüntelenül hálát adok értetek és megemlékezem rólatok imádságaimban, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek Őt”. Ismerjétek föl, hogy a mennybe ment Krisztus, akiben az Atya megmutatta a maga örök üdvözítő tervét s a maga végtelen, isteni hatalmát, ismerjétek föl, hogy Krisztus és köztetek a test és a fej kapcsolata van. És a fejben, a Főben már eldőlték a dolgok. A Főben készen van az a folyamat, ami az Egyház története lesz a mennybemeneteltől a világ végéig.

Ennek a folyamatnak a részei azok az események, történések, személyes életek, amelyekben megmutatkozik a mennybe fölment Krisztus vonzásának ereje. Ő nemzedékről nemzedékre hívja, vonzza magához az embert és ha valaki hisz, megváltja a reményre. Mert egy hívő ember egyszer csak fölismeri, hogy mire vagyok én teremtvé? Mire szól a meghívásom? És mi a jövőm? – És amikor ez valakiben kivilágosodik, akkor kezdődik el igazában a megváltásunk, mert megváltozik az élet, értelmet nyer. Az ember energiákat nyer, erőt kap, kedvet kap. Megkapja a türelemnek meg a szelídségnek az erejét. S főleg elkezd tapasztalni a szeretetnek az erejét. Mert az a vonzás, amiről az Úr Krisztus beszélt, hogy majd, ha fölmagasztaltatom a földről, akkor én mindeneket magamhoz vonzok, az Ő isteni szeretete.

Ezért ünnep a Mennybemenetel napja. Nem gyásznapi, mert ekkor veszítettük el végleg Jézust. Nem a gyász napja! Az öröme! Adja meg nekünk az Úr a bölcsesség és a kinyilatkoztatás lelkét, a Szentlelkét, hogy megismerjük Őt. Hogy gyulladjon föl a szívünkben az a fölismerés, hogy micsoda reményünk van! És micsoda élet az, amire bennünket az Úr magához akar vonzani! Ámen.

Urunk mennybemenetelének ünnepe C évben

Olvasmány: *ApCsel 13,14.43–52.*

Szentlecke: *Jel 7,9.14b–17.*

Evangélium: *Jn 10,27–30.*

Testvéreim! Az Úr Jézus mennybemenetelének ünnepe segít, hogy a hívő lelkek egy kicsit jobban el tudjanak mélyedni Krisztus misztériumában. Ugyanis Jézus Krisztus élete egészében is, minden részletében is misztérium. Nem egy közönséges emberi élet, amely néhány évig itt volt a Földön, és nincs többé. Jézus Krisztus az örökkévalóságból jött az Atyától, eltöltött itt a földön 30–35 évet, és azt mondja nekünk: „Aki hisz bennem, jöjjön utánam azon az egy úton, amelyet én végig jártam.”

Mi ennek az útnak stációit megismerhetjük. A liturgikus év épp erre szolgál, hogy aki még nem tud Jézusról, de nyitott a lelke, megtudhasson Róla sok mindent, mi pedig, akik már sokat tudunk Róla, jobban megismerjük Őt.

És most, a Mennybemenetel ünnepén csodálkozunk rá, hogy az Úr Krisztus életének ez a stációja mit is jelent. Micsoda távlatokat nyit nekünk! Mert a Krisztus-misztérium nemcsak annyi, hogy Jézus Krisztus személyére nézve a történések mást jelentenek mint a többi ember számára, hanem az ő élete *megváltó élet*. Aki találkozik Krisztussal és közösségbe kerül Vele, annak élete elkezd részesedni ebben a megváltó életben. Megkapja azokat a távlatokat, amelyekben az Úr Krisztus maga is élt és nekünk elhozott. És ez rendkívül fontos.

Mennyire másként él az, aki nem lát előre talán a holnapig sem, csak a mának él, és úgy érzi, hogy nekem ezt a napot kell kizsigerelnem, mert a tegnapom már nincs, a holnapról nem tudok semmit, csak ez a pillanat az enyém – és beleveti magát a mindig aktuális pillanatba, nem törődik sem a gyökereivel, sem a jövővel. Igazában nem él emberi életet.

És mennyire más egy olyan élet, amely alázattal tudja, hogy mindaz, amim pillanatnyilag van – maga a pillanat is – sok-sok embernek és mindenkéül fölötte a teremtő Istenemnek köszönhető, s azért kaptam, hogy elajándékozzam. Mert ha elajándékozom szeretetből, akkor közöm lesz a megváltó Krisztushoz, aki az Isten jobbán ül, és a szeretetben oda vonz maga mellé. Ez teljesen más emberi életet jelent.

Ez a mai ünnep igazában Jézus azon szavait világítja meg, melyeket egyszer a tanítványainak, másszor az ellenségeinek, mondott: „Majd ha engem fölmagasztalnak a földről, én mindeneket magamhoz fogok vonzani”. – Amikor ez elhangzott, senkinek még nem lehetett fogalma arról, mit jelent ez: „majd ha fölmagasztalnak a földről.”

Az Egyház már tudja: azt jelentette, hogy ellenségei keresztre feszítik. Magasba emelik a kereszten a földről. Ez a mai ünnep, a Mennybemenetel azonban megmutatja, hogy ezzel az ügynek nincs vége. Mert az Atya nem arra szánta a Fiát, hogy emberek meggyalázzák és diadalt üljenek fölötte, hanem azért küldte, hogy a halálfia-embert magához vonzza a mennyek országába. És ez halálosan komoly dolog.

Erre mondta az Úr Krisztus: *én akarom...* Ritkán hangzott el ez az ajkáról, de néhányszor elhangzott, és akkor csodák történtek. Az Utolsó vacsorán mondja: „Atyám, *én azt akarom*, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek, ahol én vagyok, hogy lássák a

dicsőségemet, amit Te adtál nekem, még mielőtt a világ lett. Akarom, hogy ott legyenek.“

A mennyországba vonzásnak a központja ez a krisztusi akarat. Aki hisz Őbenne és szereti Őt, az kitarja a szívét, mondván: „Jézusom! én akarom, hogy a Te akaratod, ez a mennyországba vonzás érvényesüljön rajtam! Én odaadom Neked magamat.”

Erre az Úr azt mondja: „Tényleg? Akkor szeresd a felebarátodat. Akkor ajándékozd oda magadat annak, aki hozzád tartozik és a vonzásom érvényesülni fog benned.” A Krisztus-misztérium egy-egy ember életében ekkor kezd megvalósulni.

Aki ettől a misztériumtól idegen, elkezd nevetni, sajnálkozni, vagy gúnyolódni kezd: „Te nem vagy normális! Engeded, hogy uralkodjanak rajtad!” – Nem erről van szó. Hanem arról, hogy ha az emberi szív fölfogja, hogy Isten szereti őt, ezért van a jelen pillanat is, mert ha nem szeretne, akkor ez a pillanat sem volna. Isten szeret engem, és ha módot ad arra, hogy én engedjek az ő szeretetének és odaadjam magamat Neki, ez nem erőszak. Ez nekem nem rossz, nem baj, hanem az életem, aminek a távlatát mutatja meg ez a mai ünnep.

Krisztus örökre föltámadott, és a mennybemenetelkor föltámadott testében ment föl az égbe. Az Olajfák hegye, a mennybemenetel helye a Krisztus-misztérium utolsó stációja itt a földön.

Az Egyház vallja, hogy az utolsó napon, a végítélet napján minden ember föltámad, és aki engedett Krisztus megváltó szeretete vonzásának, az a föltámadáskor ugyanúgy megy a mennybe, ahogyan az Úr Krisztus ment föl, aki föltámadott, megdicsőült, emberi testében, mindörökre. Ez nyit az emberi életnek olyan távlatot, amely minden közbeeső stációnak értelmet ad.

Segítsen nekünk a mennybe fölment Krisztus, hogy engedjünk a vonzásának. Merjük odaadni a szívünket: Neki ajándékozni és a parancsa értelmében a felebarátainknak ajándékozni, hogy amikor az utolsó stációhoz érünk, akkor az Ő vonzása be tudjon teljesedni, és minket is az égbe tudjon ragadni. Amen.

Hétfő Húsvét hetedik hetében

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, szálljon le ránk a Szentlélek ereje, hogy emlékezetünkben híven őrizhessük és jámbor életünkkel meg is valósítsuk szent akaratodat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 19,1–8.*

Evangélium: *Jn 16,25–33.*

Testvéreim! Ezekben a Mennybemenetel és Pünkösöd közé eső napokban az Egyház esztendőről-esztendőre azt az első kilencedet éli újra, amellyel a Szűzanya körül az apostolok és a tanítványok várták a Szentlelket. Teljesítették a parancsot: „Most ne menjetek vissza Galileába, hanem maradjatok itt, Jeruzsálemben, s várjátok az Atya ígérését. Várjátok a Vigasztalót, az erőt, az égből.”

Az Úr Jézus tudta, hogy övéi hisznek benne. Szeretik is őt. Boldogan látja, hogy itt a földön föllobbant a tűz, aminek a meggyújtására jött, az igaz istenismeret és istenszeretet tüze, amely már nem az Ószövetség áldozati oltárán, hanem a szívekben ég. Jézus látja, hogy emberek hallgatnak rá, hisznek Benne és elfogadják az Atya rájuk vonatkozó tervét, azt az örök, üdvözítő tervet, mely nem hagyja elveszni az embert.

Ő azt is tudja, hogy övéinek szüksége van az erőre, mégpedig három ok miatt. Az első ok az, hogy elgyengülhetnek, hiszen emberek; törékeny emberek, akik tudnak felejteni, s nem tesznek meg olyan dolgokat, amihez pedig ott volnának a természetes energiák, de valami kiesik az emlékezetből és nem teszik meg. Erősíteni kell az ember emlékezetét.

Második okként ott van az ördög a maga kísértéseivel, amit az ember sokszor nem ismer föl. Világosítani kell az ember értelmét, hogy észrevegye a kísértéseket, lássa Isten rá vonatkozó, meg az Egyházra vonatkozó terveit.

A harmadik oka az üldözések. Ezt kifejezetten mondta is Jézus: a világban szorongatásban lesz részetek. Látjátok majd, hogy amint megmondtam, a saját családokat és háznépetek lesz az ellenségeitek. Mert aki nem hisz, nem lát és nem érti, hogy a hívő ember miért teszi amit tesz.

Az Úr Jézus mindezt látta, ezért küldi a Szentlelket, hogy erősítse az ember akaratát. Amikor mi a Rózsafüzért imádkozzuk, és azzal kezdjük: aki hitünket növelje... a reményünket erősítse... a szeretetünket tökéletesítse – ugyanezt kérjük. Ezt. És nagyon szükségünk van rá.

Ezért most ezen a héten, itt a Pünkösöd előtt hívjuk a Szentlelket! Mondjuk el az imádságban, jelezzük a Szentléleknek, hogy tudjuk, szükségünk van Rá! Mindegyikünknek. Az Egyház egészének is, személy szerint mindegyikünknek is. A mi Megváltó Krisztusunknak pedig öröm, amikor azt látja, hogy mi emberek elhisszük, amit Ő tanít; ezt is, hogy szükségünk van az égből jövő erőre.

Merjük kérni ezt az erőt! És köszönjük meg a Szentléleknek mindazt, amit az életünkben eddig már megtett. Mert hogy vagyunk, itt vagyunk, s még mindig tudunk katolikus hívők lenni, még mindig tudunk küszködni az elmúlt évek tapasztalatainak dacára a jóért, hogy reggelente össze tudjuk magunkat szedni, és itt vagyunk a szentmisén, ez mind a Szentlélek műve bennünk. Amen.

Kedd Húsvét hetedik hetében

Napi könyörgés

Mindenható, irgalmas Istenünk, kérünk, add, hogy tegyen minket dicsősége templomává és lakozzék bennük a Szentlélek. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiaid által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 20,17–27.*

Evangélium: *Jn 17,1–11.*

Testvéreim! Amikor a tanítványok látták imádkozni az Urat, fölfakadt a szívükből a kérés: „Mester, taníts minket imádkozni!” S az elmélkedő lélek néha úgy szeretné tudni, hogy amikor Jézus az egész éjszakát imádságban töltötte vajon mit imádkozhatott?

Az utolsó vacsorán, amikor az Úr tudta, hogy ezek az utolsó órák, melyeket a tanítványaival tölt, megmutatott valamit ebből. Olyan mondatokat hallunk Tőle, amelyek összefoglalják egész életét, s amennyire egyáltalán szóba foglalható, elmondják a Krisztus-misztériumot. Mert most a Fiú beszél az Atyához.

Az emberré lett Fiú mondja: „Atyám, földi életem végéhez érve elmondhatom, hogy megdicsőítettelek Téged. Megismertettem az emberekkel, hogy ki vagy. Ezért jöttem, ezt a művet bíztad rám. Ebbe van beágyazva, mint egy kis ékkő valami nagy-nagy arany ékszerbe a megváltás műve, az, hogy odaadjam emberi életemet a kereszten áldozatul. A Te legnagyobb dicsőséged az, hogy a teremtménynek életet tudsz adni. A Te életed nemcsak a Tiéd meg az enyém, meg a Szentléleké, hanem oda tudod adni ajándékba a teremtményednek is, sőt, amikor a teremtményedet megölik, vissza tudod neki adni az elrabolt életet. Ez a Te legnagyobb dicsőséged.”

Rendkívül súlyos az a mondat, amit az Úr ezután mond: „Az örök élet az, hogy az ember megismer Téged, élő és igaz Istent, és azt, akit Te küldtél, Jézus Krisztust.” Aki keresztényként élő lélekkel él, arról az Egyház azt mondja – az Úr Krisztus szavát idézve –, hogy már örök életet él. Már folyamatban van az élő és igaz Isten, és annak megismerése, akit Ő küldött, Jézus Krisztus.

A szentek közül egyik-másik imába fogalmazva átadta a fölismerést, hogy ha valaki igazán keresztény, elfogadja a küldetést, amit az Úr Krisztus neki szánt, a maga módján ugyanazt teszi, amit az Úr Krisztus tett. Mert ahogyan Jézus Krisztus semmi mást nem csinált, mint megdicsőítette az Atyát a földön, egy élő keresztény sem tesz mást (a

bűneit kivéve), mint megdicsőíti a megváltó Krisztust a földön. Élete, a szavai, a tettei, a lénye megismerteti a többiekkel a megváltó Krisztust és az élő Istent.

Misztérium ez, amiről egy-két dolgot el lehet mondani, de hogy a maga valóságában miről van szó, azt igazában csak az ismeri, aki éli. Aki tapasztalatból tudja, hogy amikor valami jót tesz az ember, nem ő teszi, hanem Isten teszi általa. Azért tudunk például megbocsátani valakinek, mert már tapasztaltuk és megértettük, hogy mit kaptunk a jó Istentől a megbocsátásban, és ezt akarjuk tovább adni. Vagy adunk egy darab kenyeret, mert tudjuk, azért kaptuk, hogy általunk más is kapjon belőle.

Itt, a Pünkösd előtti napokban most Jézusnak ezt az imádságát fogjuk hallani. Nagyon jó lenne, ha ki tudnánk tárni a lelkünket, és az Úrnak egy-egy mondata helyet kapna a szívünkben. Főleg ez, hogy az örök élet nem más, mint megismerni az élő és igaz Istent és akit Ő küldött, Jézus Krisztust, és azért élni, hogy megdicsőítsük Őt. Amen.

Szerda Húsvét hetedik hetében

Napi könyörgés

Irgalmas Istenünk, kérünk, add meg jóságosan, hogy akiket a Szentlélek egybegyűjtött Egyházadba, egész szívvel neked szenteljék magukat és őszintén törekedjenek az egységre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 20,28–38.*

Evangélium: *Jn 17,11–19.*

Testvéreim! A szentek elmondják, hogy amikor Isten misztériumai közelébe kerül az ember, tenger-élménye van: határtalan a mélysége, kifürkészhetetlen, végtelenül erős, ugyanakkor engedi, hogy a lélek elmerüljön benne. S a lélek nem megfullad, hanem éltető közegben találja magát, amikor Isten misztériumaival találkozik.

Így van ez akkor is, amikor Krisztus misztériumával találko-zunk. Az utolsó vacsora ennek a találkozásnak itt a földön egyik csúcsa volt. Ezért becsüli és szereti az Egyház annyira a szentmisét, mert ez a találkozás ismétlődik újra meg újra. Kapjuk a lehetőséget, hogy mint az utolsó vacsorán az apostolok, a szentmisén találkozzunk Krisztus misztériumával.

Ennek a misztériumnak a lényege az, hogy Jézus Krisztus valóságos Isten és valóságos ember. A megtestesült Fiúnak isteni és emberi természete van. Emberségét látták az apostolok látták, kezet tudtak vele fogni, együtt étkeztek vele, hallották emberi hangját. Ugyanakkor aki beszél, a láthatatlan Isten, a Fiú, aki mindent az Atyától hoz, kap, mond, lát és cselekszik a Szentlélekben. Amikor bennünket vonz, a Szentlélekben vonz az Atyához.

Amit Krisztus tett, mondott, akármelyik példabeszéde, min-den szava az Atyáról beszél. Megismertette velünk az Atyát. Ebben is a Szűzanya kapta a legtöbbet. Ő, aki látta

újszülöttként az Isten Fiát. Hányszor de hányszor hajolt föléje álmában! Láta ezt a pici, gyöngö emberi életet; hányszor vette öibe, szoptatta, dajkálta, tanította beszélni... – és közben ismerkedett az Isten természetével, aki egyszerre végtelen és törékeny, hatalmas és irgalmas, tud mindent, ugyanakkor szabadságot ad az embernek.

Az utolsó vacsorán, amikor a Fiú nem az Atyáról beszél, hanem az Atyához beszél, azokról beszél, akiknek átadta Isten ismeretét, s emögött ott van az ember misztériuma is. Az emberé, akit az Atya megteremtett, és a Fiú által vonzani akar, ugyanakkor az ember szabadon mérlegelheti, elfogadja-e Isten ajándékát, vagy nem.

Az Egyház mondja, hogy az ember misztériuma akkor kezd mutatkozni, amikor kezd megismerni Krisztus misztériumát. Nevezetesen azt, hogy ha Krisztus közelébe kerül az ember, akkor kezd mutatkozni, hogy teremtmény vagyok, akit az Atya megszólított és a Fiú által haza akar hívni. Ha meghalljuk ezt a szót, akkor már közösségben vagyunk az Atyával, a Fiúval, meg a Szentlélekkel, amennyire itt a földön lehetséges.

Ezt az apostolok kezdték hallani, először ők élték át, s bennünk ez az élet folytatódik. Segítsen nekünk a Boldogságos Szűz, aki ezt is mindegyikünk előtt és a legtökéletesebben kapta és élte. Segítsen nekünk, hogy a szívünk rá tudjon rezdülni erre, hogy amikor Krisztust halljuk, a Fiú szól hozzánk, aki az Atyát annyira szereti, hogy meghalt értünk – értem – , föltámadott értünk – értem – , és a Szentlélekben haza akar vinni. Mindnyájunkat, egyenként mindegyikünket. Amen.

Csütörtök Húsvét hetedik hetében

Napi könyörgés

Kérünk, Istenünk, Szentleked áraszson el minket ajándékaival, hogy az ő kegyelméből kedved teljék bennünk és egyre készségesebb szívvel teljesítsük akarodat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 22,30–23,6–11.*

Evangélium: *Jn 17,20–26.*

Testvéreim! Az utolsó vacsorán az Úr Krisztus imájában többször is említi a *beszédet*: Atyám, akiket nekem adtál, azok az én beszédemet megtartották. Az én beszédemet, amely igazában a Tiéd, és a Te beszéded igazság. Akiket nekem adtál, azok fölfigyeltek rá, meghallották és kezdték megérteni. Kezdték tenni, amire ez a beszéd fölszólította őket.

Itt azonban itt nem csak olyan beszédről van szó, amellyel mi emberek kommunikálunk, hanem ez a beszéd kinyilatkoztatás: maga Jézus Krisztus. Az apostolok és a kortársak láttak egy embert, hallották a szavát, és akik hittek benne azok kezdték fölfogni, hogy az Atya küldötte szól, akiről ugyanez a Szent János, akitől az Evangéliumot halljuk, azt mondja: Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, Ő beszélt róla nekünk. Ő, akiben

– miután sokszor és sokféleképpen szólt az atyákhoz a prófétákban – az utolsó napokban, az utolsó időkben Isten szólt hozzánk. És nemcsak a szavában, hanem egész mivoltában, életében.

Aki hisz, elkezd hallani, hogy az a beszéd, aki Jézus Krisztus, az Egyházban tovább hangzik, jelen van. A krisztushívót a nem-hívótól az különbözteti meg, hogy fölfigyel erre a szóra, erre a beszédre, és kezdi érteni. Ez a Szentlélek műve bennünk. Ugyanakkor kezdi az ember megtenni azt, amit hall. Egy felnőtt keresztény normális esetben úgy rendez be az életét, ahogyan Krisztustól tanulta, hallotta, azaz engedelmes iránta.

Azt mondja az Úr Krisztus: „Atyám, a Te beszéded igazság.” Az mondja ezt, aki ezt is mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Az Atya beszéde éltető erő és élet. Aki meghallja az Ő szavát, befogadja a beszédet, amit az Atya mond, annak örök élete van. De csak akkor, ha a Szentlélek jelen van – jelen tud lenni – a lélekben és éltetni tud.

Közeledik a Pünkösöd és az Egyház egyre buzgóbban imádkozik és hívja a Szentlelket, hogy Isten beszéde az Egyház által jelen legyen a világban és hangozzék. És azért, hogy akinek van füle, hallja meg és értse meg, mit mond az Isten. Amen.

Péntek Húsvét hetedik hetében

Napi könyörgés

Istenünk, ki Szent Fiad megdicsőítésével és a Szentlélek elküldésével megnyitottad számunkra az örökkévalóság kapuját, kérünk, engedd, hogy e nagy ajándéktól erősödjék odaadásunk és elérkezzünk hitünk beteljesedésére. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 25,13–21.*

Evangelium: *Jn 21,15–19.*

Testvéreim! Nem olyan régen hallottuk Szent Jánostól, hogy szeretet az Isten. A szeretet pedig jóakarát: akarom, hogy élj és megadok mindent, hogy életed legyen.

Ez a Szentháromság titka is. Amikor az utolsó vacsorán, az utolsó órákban az Úr Krisztus a saját akaratáról beszél, ezt mondja:

„Atyám! Akarom, hogy akiket nekem adtál, akik hisznek nekem, ott legyenek, ahol én vagyok. Nekem adtad azokat, akik elfogadták a szeretetet, amellyel a világba küldtél, ugyanazt a szeretetet, amivel én szerettem őket; és szeretem őket folyamatosan. Ezért adom oda az életemet értük. Igen, Atyám, mert így tetszett Neked. Mert a Te akaratod az, hogy letegyem az életemet, és én leteszem, tudván, hogy életem letétele az engesztelés áldozata, amelyért Te, Atyám megbocsátasz az embernek. Mindent megbocsátasz annak, aki bennem hisz.”

Amikor mi a Miatyánkot imádkozzuk, ebbe az áramkörbe kapcsolódunk bele. Amikor azt mondjuk: „Miatyánk, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is”, amikor bűnbánatot tartunk, gyónunk, küszködünk a kísértésekkel, s főleg, amikor tesszük a jót az Úr Krisztus iránti engedelmességből, benne vagyunk ebben a szeretetben, az egységben, amit az Úr Krisztus annyira kért. Hiszen a Szentháromság egysége maga a szeretet; s a mi egységünket Jézussal ugyanaz a szeretet hozza létre, aki a Szentlélek. Ezt az egységet senki más nem tudja létrehozni, csak a Szentlélek.

Most, Pünkösöd előtt kérjük a Boldogságos Szüzet – aki elsőként tapasztalta meg teljes egészében, a föltámadásig bezárólag, hogy mit jelent egységben lenni Istennel, Krisztus által a szeretetben, a Szentlélekben –, segítsen nekünk! Segítsen hinni! Elhinni azt, hogy ebben a földi életben valóban van lehetőségünk tanulni, elfogadni, megélni ezt az egységet. Amen.

SZOMBAT HÚSVÉT HETEDIK HETÉBEN

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, a Húsvéti idő végére érve kérünk, segíts, hogy a föltámadás titkát szívünkben megőrizzük és életünkkel tanúskodjunk róla. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 28,16–20. 30–31.*

Evangélium: *Jn 21,20–25.*

Testvéreim! Mindegyikünk tapasztalja, hogy van az életünkben egy-két nagyon fontos dolog – kinek ez, kinek az –, ami ha rendben van, akkor bontakozik az élet, akkor van értelme mindennek. Ha ellenben nincs rendben, akkor igazában semminek sincs értelme, mert az élet pusztul.

Ezért, amikor Úr Krisztus apostolaiért imádkozott, az egyik alapvető dolgot kérte számukra: „Atyám, őrizd meg őket a Gonosztól, hogy meg tudják őrizni mindazt, amit rájuk bízam és tovább tudják adni az embereknek. Őrizd meg őket a hazugságnak és a pusztításnak a szellemétől!”

Ha az apostolok, a tanító Egyház távol tud maradni a Gonosztól, akkor van értelme annak, amit tesz, amit az Úr rá bízott. S ugyanilyen alapvetően fontos dolgot kért az Úr mindazok számára, akik az apostoli szóra hisznek majd Krisztusban: hogy *egyek legyenek!*

Ő tudta, hogy az emberek között az egyik legnehezebb dolog az egység. Sok akadályba ütközik egy ember, ha egységre akar lépni a másikkal, vagy egy közösséggel, és sok kísértés éri, ha valahol végre létrejön az egység. Ugyanakkor belepusztulunk, ha legalább valami kezdetleges egységre nem jutunk másokkal.

Az egyik nagy kísértés ugyanis az, hogy létrehozzuk az egységet, de úgy, hogy személytelen tömeggé gyúrjuk össze az embereket. Ezt csinálja a világ újra meg újra, kisebb-nagyobb méretekben; s ebbe azok, akiket begyúrnak a személytelen tömegbe, igazában belepusztulnak. Innen az önvédelem. Az emberi szellem ezt reflexszerűen megérzi és védekezik.

Az az egység, amiről az Úr Krisztus beszél, a teremtő Isten által elgondolt egység. Itt személyekről van szó, akik saját névvel rendelkeznek, saját arccal rendelkeznek, ugyanakkor tudnak szeretni. Ezért az egység föltétele a Szentlélek jelenléte. Mert Ő tudja megtenni a maga isteni hatalmával, hogy önmagukat féltő, önmaguk értékeit menteni akaró személyek merjék elajándékozni önmagukat. Az egységnek ugyanis ez a föltétele.

Egység személyek között csak akkor jön létre, ha kölcsönösen ajándékozzák önmagukat. Ketten, öten, százan, attól függ, milyen közösségről van szó. A legnagyobb közösség az Egyház. Az Úr Krisztus tudta, hogy az eredeti bűn által széthúzó embereknek milyen nehéz eljutni az egységre és megőrizni az egységet.

Az egység alapesete a házasság: egy férfinak és egy nőnek egysége, amelyik csak akkor létezik, ha két személy maradéktalanul meri önmagát ajándékozni. De akkor létezik! Ebből az egységből újabb és újabb egységek tudnak kialakulni. Újabb alapvető egység az emberi léleknek az Úr Krisztussal való egysége, amely a hívő közösségben az Egyház egységévé növekszik. De a kulcskérdés mindig az, mered-e magadat elajándékozni? A Szentlélek ajándéka, hogy a jövőt nem ismerve, egy halom bajt látva maga körül, mindezek ellenére az ember meri önmagát ajándékozni. Krisztusban – Krisztusért.

Ahol az Úr Krisztusra épülve létrejön az egység, ott megvalósul, amit Ő kért: „Atyám, Te énbennem, én őbennük ...” – Isten az emberben, ember az Istenben. Így van hitele a szónak és a jelnek, ami az Egyház.

Itt vagyunk közvetlenül Pünkösöd előtt. Segítsen minket a Szentlélek, aki a szentségek révén már lakóhelyet vett nálunk. Tehát nekünk nem azt kell kérnünk, hogy „Szentlélek Úristen, aki számunkra teljesen ismeretlen vagy, jöjj és mutasd meg magadat!” – nem ezt kell kérnünk, hanem azt, hogy „Szentlélek Úristen, vedd újra és az eddiginél jobban birtokodba a szívünket, a lelkünket; s akivel kell, azzal az egységünket elevenítsd föl, erősítsd meg egységünket. Amen.

Pünkösöd vasárnapja „A” évben 2011. június 12.

Napi könyörgés

Mindenható, irgalmas Istenünk, kérünk, töltsd be a Szentlélek ajándékaival az egész földet, hogy kegyelmed csodája, miként az Evangélium: hirdetésének kezdetén, most is végbemenjen híveid lelkében. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *ApCsel 2,1–11.*
Szentlecke: *1Kor 12,3b–7.12–13.*
Evangélium: *Jn 20,19–23.*

Testvéreim!

Az Úr Krisztus már a Hegyi beszédben mondta tanítványainak, hogy ti legyetek olyan tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok, aki fölkelte a napját jókra és rosszakra, esőt ad igazaknak és gonoszoknak egyaránt. Ti is legyetek jók mindenkivel aztán az utolsó vacsorán búcsúbeszédében arról szólt, hogy én most elmegyek, de nem hagyok árván titeket, és ha nem megyek el, akkor azt a Vigasztalót, aki örökre veletek marad, nem kapjátok meg. Éppen ezért jobb nektek, ha én most elmegyek, és elment. És mielőtt a mennybe ment megparancsolta a Tizenkettőnek: maradjatok itt és várjátok az égből azt az éltető erőt, akit a ti Atyátok megad nektek, ajándékba ad.

Akkor a tanítványoknak nyilván eszébe jutott, hogy a Hegyi beszédben halottuk a figyelmeztetést, hogy ha közületek valakitől a fia kenyeret kér, az apja nem követ ad neki, vagy ha tojást kér, nem skorpiót ad neki. Ha tehát ti, bár rosszak vagytok, tudtok jót tenni a fiaitokkal, mennyivel inkább adja majd Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle. Várták és hívták a Szentlelket az utolsó vacsora termében. És az 50. nap reggelén, mintha szélvihar közeledett volna, először zúgást hallanak, aztán lángnyelvek képében leereszkedik rájuk a Lélek. Ő, aki a keresztségkor, amit Jézus Jánostól kért és megkapott, galamb képében érkezett és jelent meg, ugyanaz a Lélek.

A Szentlélek egyik képe a galamb, másik képe a zúgó szél, harmadik képe a lobogó lángnyelvek és ezekhez még hozzátartozik negyedikként a víz, amiről Jézus a samariai asszonynak beszélt. A Sátoros ünnepen Jézus kiáltva mondta, hogy aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék. Szent János megjegyzi, hogy ezt a Lélekről mondta, akit a föltámadása és a mennybemenetele után elnyertek azok, akik hittek benne.

Ahogy az Úr Krisztusban látunk olyan adatokat, amelyek a mi emberi világunkban kizárják egymást, Őbenne pedig csodálatos egységet alkotnak: istensége és embersége, halandó volta és örökkévaló élete, a mindenk fölötti hatalma és mindenkénél mélyebb alázata. A Szentlélek képei, a láng, a víz, a zúgó szél és a galamb a mi világunkban nem férnek össze, mert vagy egyik, vagy másik. A Szentlélekben pedig a jelzett tulajdonságok együtt vannak.

Hogy milyen a mi világunk és milyen Istenünk világa, annak nagyszerű képe a sportversenyeink, a stadionjaink, ahol legalább két csapat áll egymással szemben. Ha

atlétikai verseny van, akkor tucatjával vannak a versenyzők, akik mind éveken át és heteken át készülnek arra, hogy legyőzzék a másikat és akkor ott van körülöttük tízezerrel vagy százezerrel a szurkolók két, legalább két tábora és mindegyik a maga csapata győzelméért ordít. A győztes a végén diadalünnepet ül, a vesztes pedig logó fejjel kullog haza, mondván, hogy: de a következő alkalommal vissza fogok vágni és ez vég nélkül megy.

Ha pedig a katolikus hívők zarándoklatra mennek, mint például tegnap Csíksomlyóra. vagy a pápa ellátogat valahova és tízezerrel, százezerrel vannak ott a hívők egy-egy pápai szentmisén vagy vesperáson, nincs két szurkoló tábor, ott nem azért ordít az egyik, hogy legyőzze a másikat, hanem közösen imádkoznak az Úrhoz, hálát adva az ajándékaiért.

Ez a Szentlélek műve, hogy a legkülönbözőbb helyekről induló embereket, fajra, nyelvre, nemzetségre való tekintet nélkül egységbe tudja fogni és senki nem azt érzi, hogy engem megint legyőztek, hanem mindenkinek az az élménye, hogy én is ajándékba kapom azt, amit az összes többi. Ilyet csak a mi Istenünk tud megvalósítani a maga végtelen gazdagságából, a maga szentháromságos életéből és a maga végtelen hatalmával.

Jézus arról is beszélt, hogy megint a Szentlélek eljövételében kettősség van, mert tanítványainak azt ígérte, eljön és eszetekbe juttat mindent és bevezet titeket a teljes igazságba, titeket. De ugyanaz a Lélek jön és elítéli a világot, mert nem hittek bennem. Ugyanaz az eljövétel a hívőknek vigasztalás, fényesség, élet, a nem hívőknek ítélet. Nem azért, mert Janus arcú a Szentlélek, nem azért, mert neki kettős természete van, hanem azért, mert bennünket a mi Istenünk a saját képére és hasonlatosságára, gondolkodó, szabad lényeknek teremtett és a kezünkbe adta a sorsunkat. És személy szerint mindegyikünkkel az történik, amit mi választunk. Ugyanaz az a csoda, ami az Úr Krisztus föltámadása volt, a tanítványi körnek meg a Szűzanyának a boldogságok boldogsága volt. A főtanácsnak és hitetlen ellenségeinek a kétségbeejtő félelem, hogy mi lesz most? És mert nem nyílt meg a föld, sürgősen el kell hallgatatni azokat a tanúkat, akik boldogok attól, ami történt. A Szentlélek eljövetele is ilyen, hogy eljön és a Szűzanyával az élen a tizenkettő boldog, hogy az Úr már megint megtette, amit ígért.

És elkezdenek beszélni, elkezdik hirdetni, nem csak a föltámadást, hanem a bűnbocsánatot is, Jeruzsálemen kezdve. Azokon kezdve, akik elítélték és megölték az élet szerzőjét. Hirdetik nekik a bűnbocsánatot, hogy aki hisz és megkeresztelkedik az üdvözülni, akármit követett el. Ezt az ajándékot a Szentlélek osztja szét az egész világon, mindenkinek, illetve fölkínálja mindenkinek és tőlünk függ, tőlünk, emberektől, hogy ezt az ajándékot elfogadjuk-e.

A Pünkösöd az Egyház hálaünnep. Meg egy nagy kérés, hogy: Szentlélek Úristen, azt a csodát, amivel ott az első Pünkösödkor azt a soknyelvű tömeget elkezdted az egyházzá építeni és ott mindenki értette, hogy miről beszélnek az apostolok. És nem versengtek, nem egymást tiporták agyon, hogy nekem kell az üdvösség, de neked nem adom oda. Ezt a katolikus lelkületet ma az Egyházban szítsd lobogó lánggá, bennünk az öröm lángjává, hogy ha lehet, a szavunkkal is, de mindenképpen az életünkkel tudjunk úgy jelen lenni ebben a világban, hogy nem egy arénában küzdünk a másik meggyilkolásáért, hanem Isten tenyerén élünk ebben a világban, amíg élünk itt a földön. És tanulunk, tanulunk élni a mennyek országa stílusában és ezt csak a Szentlélek tudja

megtanítani nekünk. Hát tanítson, mi meg tanuljunk és örüljünk neki, hogy a katolikus Egyházban élhetünk. Amen

Pünkösd vasárnapja „B” évben 2012. május 27.

Olvasmányai azonosak az A évvel

Testvéreim!

Az Úr Krisztus föltámadása nélkül nincs Pünkösd. A Húsvét misztériuma teljeseedik be a Szentlélek eljövételével. S lehet mondani, hogy ezek az ünnepek, már a mennybemenetel is, a pünkösd, s főleg majd a jövő vasárnap, Szentháromság vasárnapja meg az Úrnapja a legnehezebben fölfogható ünnepeink közé tartoznak. De ha egy kis erőfeszítést tesz a gondolkodásra képes ember, akkor évről évre, egyre inkább kitárul a Húsvét misztériuma. De a nehézségek mellé a mi Istenünk – mert ismer minket és szeret bennünket –, minden kornak képeskönyveket ad, amelyeket ha valaki fölfedez és elkezd használni, csuda dolgokra tudunk rálátni.

A Szentlélek eljövételével és tevékenységével kapcsolatban kapjuk az energiaforrások és az energiával való gazdálkodásnak a képeskönyvét. Mert arra mi, emberek nagyon korán rájöttünk, hogy önmagunkban bizony gyengék vagyunk. Nálunk sokkal erősebb és ügyesebb állatok léteznek, de mi tudunk gondolkodni, tudunk fölfedezni! És tudunk használni dolgokat. Tudunk dolgozni és azzal átalakítani a körülöttünk lévő világot. Rájöttünk, hogy a földben energiaforrások vannak. Először fölfedeztük a szenet, aztán fölfedeztük a kőolajat. És rájöttünk, hogy az olajat finomítani is lehet és a finomított olajból már mi mindenre telik energia! Lesz belőle a benzintől kezdve vegyszerekig minden.

Igen ám, csak arra is rájöttünk, hogy a földben lévő energiaforrások elapadnak. És akkor a tudósaink egymás után fölfedezték, hogy micsoda energiaforrás a szél! Erre már akkor rájöttünk, mikor elkezdtünk szélmalomokat építeni. Aztán a legújabb felfedezéseink közé tartozik, hogy a fényben, a napfényben mennyi energia van! Csak valahogy hozzá kell jutnunk és át kell fordítanunk a szükségleteinknek megfelelően.

Amíg az ember magára hagyatkozik, meg arra, amit mi meg tudunk csinálni, addig a földben lévő energiákat, energiaforrásokat használjuk. Amikor a gazdasági életre építünk és úgy gondoljuk, hogy minden azon múlik, hogy a gazdasági életet hogyan tudjuk fölvirágoztatni, addig abban az állapotban vagyunk, amikor még csak a szenet és a kőolajat ismertük. Aztán a gazdasági válságokban újra meg újra átéljük azt, hogy ez az energiaforrás bizony korlátozott. Újra meg újra elfogy.

Az Úr Krisztus pedig elhozta nekünk azokat az energiaforrásokat, amelyek nem a testből valók. Elhozta nekünk és elküldte nekünk az égből a Szentlelket, aki olyan mint a szél, olyan mint a fény. A bennünket éltető fény nem valami kóbor, önálló valami, hanem a Napnak a fénye. S amikor az Úr Jézus arról beszélt, hogy én elmegyek és elküldöm nektek a Vigasztaló Lelket, aki az enyémből fog nektek adni, akkor a Nap beszélt arról, hogy én rátok sugározom majd a fényt, csak tudjátok fogadni.

Ami az energia-gazdálkodásban a szél-erőművek, meg a napkollektorok, az a mi életünkben a hit, meg a remény. Mert hit nélkül nem lehet találkozni a Szentlélekkel. Krisztus nélkül nem lehet találkozni a Szentlélekkel. Átala azonban akiben él a hit, az érzékeli és fölfogja, tudja fogadni azt az energiát, azt az éltető erőt, ami aztán a szeretet által már cselekedni tud. S mert gondolkodó lényről van szó, aki tudja, honnan való az energia, az életerő, amivel cselekedni tud, áldja a forrást és dicsőíti az Istent! És teszi a jót. Szereti a felebarátot – cselekedetekkel. És megint: mert gondolkodó lényről van szó, tudja, hogy amikor én igazán jót teszek, nem a saját energiáimmal cselekszem. Kicsit az is benne van, persze. De... Uram, Istenem! Te adod az erőt, hogy még a pillanatnyi kedvem ellenére is, esetenként még a saját káromra is tudjam tenni azt, ami az életet jelenti a felebarátomnak!

S ebben a képeskönyvben a szél, meg a napfény mellett ott van mint energiaforrás a víz is a vízierőműveinkkel és ott vannak a felhők. Amelyekről nagyon korán rájöttünk, hogy a felhő meg a szél, az eső, meg a föld termékenysége nagyon szorosan összefügg.

Az egyházatyáknál, főleg Szent Ágostonnál megjelenik a kép, hogy a felhők az apostolok, és utánuk mindazok, akik azt a küldetést kapták, hogy mondják el a testvéreiknek, hogy az ember nincs arra kárhozható, hogy csak a testében rejlő energiákat eméssze föl és ha azok elfogytak, pusztuljon el. Hanem... körülvesz a levegő... fújnak a szelek... és ragyog a fény... az isteni fényesség! És ha hiszel, akkor tudod fogadni az isteni élet energiáit. Az isteni életre pedig az jellemző, hogy végtelen. Időben is, térben is, erejében is. Végtelen.

Kérhetnénk ma a Szentlélektől, hogy azokat a képeskönyveket, amiket az isteni szeretet körénk rakott, vegyük észre! És merjünk gondolkodva élni! S főleg mi, akik meg vagyunk keresztelve, a katolikus Egyházban élhetünk, rendszeresen találkozhatunk a szentmisében a Föltámadott Krisztussal, mi hadd fedezzük fel, hogy olyan energiaforrásaink vannak, amelyek mindenre képessé tesznek, mindegyikünket. Mert a Szentlélek a maga isteni gazdagságából, mert ismer bennünket, adja, amire éppen nekünk, éppen ma, mindig az adott napon szükségünk van.

Ezért mondta az Úr Krisztus azt, hogy: ne aggódjatok a holnapért. Elég a napnak a maga baja. És Pünkösdkor hozzáteszi: a nap bajaihoz megkapjátok a napra szükséges energiát, hogy a bajokkal meg tudjatok küzdeni és örülni tudjatok az életnek. Segítsen minket a Szentlélek, hogy ami rajtunk áll, el ne felejtsük, el ne mulasszuk és fogadni tudjuk mindazt, amit Ő akar ajándékozni nekünk. Ámen.

Pünkösd vasárnapja „C” évben

Olvasmányai azonosak az A évvel

Testvéreim! Az Úr Jézus már a Hegyi beszédben mondta: „Ne gondoljátok, hogy föloldani jöttem a törvényt”, azaz ne gondoljátok, hogy én azért jöttem, hogy leromboljam az Ószövetséget, és a törmelékéből elkezdjek építeni valami mást. Én azért jöttem, hogy beteljesítsem a Törvényt.

Ez mutatkozik végig az Úr nyilvános működésében: nem szembeszegül az Ószövetséggel, hanem belesimul, mert számára az Ószövetség az Atya ajándéka. Tudja, hogy az Ószövetség Őt készítette elő, s Ő most elkezd tanítani, elkezd jeleket adni Isten elközelgett és érkezett országáról. Ennek része az, hogy Ő maga is megtartotta az ószövetségi ünnepeket, s amikor a küldetését beteljesíti, az ünnepekhez kötődően teljesíti be: átmenetelét – halálát – a Húsvéthoz kötötte. Ahhoz az ünnephez, amellyel Izrael arra emlékezett, hogy az Úr beavatkozott a megmentésükért, kivezette a halál földjéről és a Vörös-tengeren át elindította őket az Ígéret földje felé. Az Úr ehhez az ünnephez kötötte a halálát, azért, hogy a Húsvétban – az Ő halálára emlékezve – ünnepelni tudjuk, hogy az Úr eljött, meghalt értünk és a keresztség vizén átvezetve, elindított bennünket az örök haza felé. A mennyország felé.

Izraelnek volt egy másik nagy ünnepe, a „Hetek ünnepe”, 50 nappal Húsvét után, amikor megünnepelték a Sínai-hegyen történt szövetségekötést; mondván, 50 nappal az Egyiptomból való kivonulás után az Úr lehajolt hozzánk, és Mózes által a Sínai-hegyen szövetséget kötött velünk. Átadta nekünk a Törvényt, a szavát, amiből élünk.

Az Úr Krisztus ehhez az ünnephez kötötte a Szentlélek eljövetelét, jelezvén, hogy az az új és örök szövetség, amiről Ő az utolsó vacsorán beszélt, amelynek megkötéseként meghalt és föltámadt, ez a szövetség a Pünkösd napján válik mindenki számára nyilvánvalóvá. Ez az apostoloknak is újdonság volt, illetve olyan misztérium, amit az Egyház azóta él és azóta tanul megismerni.

Szent Lukács az Apostolok Cselekedetében leírta, hogy még a Mennybemenetel napján is, amikor az Úr búcsúzik övéitől, azoknak még mindig az a kérdésük: „Urunk, most állítod helyre Izrael országát?” Pünkösd napján értik meg az apostolok, hogy az Úr nem Izrael országát állítja helyre, tehát nem romokat épít újjá, hanem valami egészen új dolgot ad. Ezt tapasztalják a különböző nyelveken beszélő emberek, amikor a saját anyanyelvükön hallják beszélni Pétert és apostoltársait, annak jeleként, hogy amiről ezek beszélnek, az mindenkinek szól. Az emberiségnek és az embernek szól.

Ai elfogadja a szót, első ajándékkul megkapja a bűnbocsánatot. Megkapja azt, hogy újra igaz emberként kezdhet élni, amilyennek Isten az embert megteremtette. Ha valakivel ez megtörténik, valami olyasmi történik, amiről a teremtéstörténet beszél; meg a görög filozófusok kezdtek beszélni.

A teremtéstörténetben halljuk: az Úr Isten megteremtette a földet, de a föld puszta volt és üres. Akkor forrás fakadt a föld színén, szél támadt és világosság lett. Ezek után az Úr termővé tette a földet, s a föld elkezdett teremni élő lényeket.

Amikor a görögök próbálták megérteni a körülöttük lévő világot, oda jutottak, hogy úgy tűnik, minden négy alapelemből van összerakva: földből, vízből, levegőből és tűzből. Tűzön értve valami meleg fényt. És igazuk volt. Az életnek ezek az alkotóelemei. Ha van föld, van víz, van levegő és széljárás, és van meleg fény, akkor a magvaknak esélye van arra, hogy csírázni tudjanak, teremni tudjanak és élővé váljon a föld.

Amikor valaki a Szentlelket befogadja – elfogadja a bűnbocsánatot, beismeri a maga bűnösségét és elfogadja a keresztségben az újjászületést –, személyes létében ugyanez történik: ő, aki eddig terméketlen volt, vagy amit termett, az tövis volt és bogáncs, méreg és jaj annak, aki a közelébe került, most jót termő földdé válik a Szentlélek ajándékai által. Cselekedetei ezek után jók lesznek, nem kell tőle félni. Nem tövis és bogáncs a termése, hanem olyan mint egy virág, mint a búza, vagy a szőlő. A végére,

élete végére pedig benne – személy szerint – megéri "valaki" arra, hogy belépjen a mennyek országába. De már közben, az újjászületésétől a haláláig az Egyházban élt, Isten országában élt már itt a földön.

Ez a Szentlélek műve. Az Egyház ma örömmel ünnepli, hogy igen, a mennybemenetel után tíz nappal, Húsvét után ötven nappal a Lélek eljött, úgy, ahogy az Úr Krisztus megígérte.

Hálát adunk a Szentháromságnak a Szentlélek eljöveteleért. Tudjuk, hogy keresztségünk és bérmlásunk óta, hacsak nem követtünk el halálos bűnt, mint templomában lakik bennünk. Ha pedig vétettünk a szentgyónással visszatért hozzánk. Köszönjük meg Neki, és kérjük, hogy őrizze bennünk a kegyelmi életet, sőt gyarapítsa önmagunk és felebarátaink, a közvetlen körülöttünk élő emberek üdvösségére, az Úr Krisztus és a Szentháromság dicsőségére! Amen.

Pünkösdhétfő

Napi könyörgés

Istenünk, ki híveid szívét a Szentlélek világosságával oktattad add meg nekünk, hogy ugyanazon Szentlélek által megismerjük igazságodat és az ő vigasztalásának mindig örvendhessünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Szentlecke: *ApCsel 2,12–21.37–41.*

Evangélium: *Jn 16,05–11.*

Testvéreim! A Szentlélek eljövetele olyan, mint a pecsét egy iraton. Bizonyítja, hogy az a Jézus, aki Megváltónak jött, tényleg az, akinek mutatkozott. A csodái valóban csodák, a szava valóban az igazság, élete és a személye valóban a mennyországba vezető út, a halála megváltó áldozat.

A Szentlélek bizonyítja mindezt. A Lélek az Atya ajándéka azoknak, akik hisznek a Fiúban, és nemcsak hisznek a Benne, hanem szeretik Krisztust, ezért az Atya is szereti őket, és szeretetének bizonyosságaként ajándékozza nekik – nekünk – a Szentlelket, aki ajándék és ajándékozó. Mert aki Őt befogadja, s engedi, hogy a Szentlélek mint a templomában ott éljen a szívében, ahhoz a Szentlélek nem üres kézzel, hanem ajándékokkal jön.

A mai világ ezen a ponton nehézséget támaszt azzal, hogy ő is gyakran ajándékozik. Egy gondolkodó ember azt mondja, hogy köszönöm szépen, kíméljenek meg az ajándéktól; ha valamit akarok, kiválasztom és megveszem magamnak, megfizetem az árát, az ajándékokkal pedig hagyjanak békén. Mert amikor a világ ajándékozik, ajándéka csalétek, amellyel valami máshoz csalogat, s ha ráharapok, jaj nekem; vagy nem csalétek, hanem szemét. Nem a szemétdombra dobja, hanem eljuttatja a bőkezű ajándékozót, szabadulni akarván a felesleges holmijától.

A gondolkodó ember a világ ajándékában ezt aránylag gyorsan észreveszi, s ha ezek után azt hallja az Egyházban, hogy a Szentlélek maga is ajándék és ajándékokkal jön – meg-kísértheti a gondolat, hogy hagyjanak engem békén minden ajándékkal, mert esetleg ez is csalétek, netalán szemét.

Aki azonban a szeretet kapcsolataiban él, tudja, hogy az őszinte ajándék a szeretet nyelve. Nem csalétek, nem szemét, hanem kifejezési mód, amellyel a szeretett személynek elmondhatjuk: „Nézd, amim van és aki vagyok, odaadom neked. Számla nélkül, minden további nélkül, csak azért, hogy élj! Mert tudom, hogy szükséged van rám, meg arra, amim van.”

A Szentlélek a Szentháromságban a Szeretet. S amikor az Atya és a Fiú Őt ajándékozza, önmagukat ajándékozzák Benne. Isten szeretetének nyelve a Szentlélek, akire feltétlenül szükségünk van; az ajándékaira is, mind a hétre, hogy kegyelmi életet élhessünk.

Ahogy a Mennybemeneteltől kilenceddel készültünk a Szentlélek eljövetelére, most, ha Ő is úgy akarja, akkor a következő vasárnapig megpróbálunk leltározni: hol vannak azok a pontok az életünkben, és mik azok a dolgok a szívünkben, amelyek azért vannak ott, mert a Szentlélek eljött, jelen van és ajándékozik. Jó ezt legalább az évben egyszer imádkozva átgondolni és hálát adni érte, hogy erőnk és kedvünk legyen élni azt az életet, ami az Úr Krisztusé. Amen.

Kedd Pütkösd nyolcadában

Szentlecke: *Róm 5,1–5.*
Evangélium: *Mt 16,24–28.*

Testvéreim! Pütkösd nyolcadában lehetőséget kapunk arra, hogy tisztuljanak a kegyelemre vonatkozó ismereteink. Mert aki meg van kereszttel és istenszeretben él, az kegyelmi életet él. A kegyelem pedig négy formában adatik nekünk: mint megszentelő kegyelem, segítő kegyelem, a Szentlélek ajándékai, s végül mint karizmák.

A megszentelő kegyelem az isteni természetben való részesedés természetfölötti ajándéka, amelyet Isten teljesen ingyenesen, szeretetből ajándékozik a teremtményének.

A „természetfölöttség” azt jelenti, hogy nem tartozik emberi természetünkhöz, meg sem tudjuk szolgálni, *szeretetből adott ajándék*: jogok és kötelességek, amelyektől Isten gyermekei leszünk, más szóval lelki emberré válunk.

A testi ember ugyanis úgy gondolkodik, hogy én vagyok, nekem jogaim vannak, mégpedig először alapvető emberi jogaim, azután megszerzett, rendszerint másoktól megkaparintott jogaim, és jaj annak, aki ezt nem tartja tiszteletben, nem teljesíti az én követeléseimet.

Ezzel szemben a lelki embere tudja: ajándékba kaptam az életet. Én nem magamtól létezem, a teremtő Istennek köszönhetem, hogy vagyok, mert szeret az Isten. Vannak alapvető szükségleteim, amikhez jogom van, de tudom, hogy ezeket a legalapvetőbb dolgokat is ajándékba kapom.

A család az a hely, ahol az ember ezt először megtapasztalja, azután lassan megtanulja. Baj van, ha akár a férj, akár a feleség veri az asztalt, hogy nekem pedig ehhez jogom van és ez neked kötelességed. Például az, hogy naponta ott legyen az étel az asztalon. Ha egy férj ezért veri az asztalt – vagy vernie kell –, baj van. Hiszen otthon az asztal szinte terülj-terülj-asztalkám, szeretetből. Ahol a feleség és az édesanya tudja, hogy a rábízottaknak, a férjemnek, a gyerekeimnek szükségük van a napi többszöri ételre, szeretem őket, ezért ezt megkapják tőlem, lehet, hogy nem olyan szinten, mint a Gundel-étteremben, de szeretetből kapják meg.

A Szentlélek mindent tud, belelát az emberi szívekbe, és pontosan látja, mi történik egy emberi szívben és lélekben az első ajándékkal, a megszentelő kegyelemmel. Ha azt látja, hogy próbálnak vigyázni rá – mint ez a talentumot kapott két ember –, megbecsülik, élnek vele, akkor a Szentlélek adni kezdi a segítő kegyelmeket, az ajándékait – olykor még egy-egy karizmát is. De ahol kiderül, hogy a megszentelő kegyelmet nem vették semmibe, vagy el se fogadták, s nem kell még a keresztség sem, vagy meg van ugyan valaki keresztezve, de teljesen a test szerint él, onnan a Szentlélek – ahogya a Szentírás mondja – elriad. Ott nem tudja adni a folytatást.

De ahova tudja adni, ott a lélek a szeretetben él, s tudja, hogy nekem szükségem van a megszentelő kegyelem mellé az indításokra, meg a cselekedeteimet elkísérő isteni kegyelemre, szükségem van néha egy csepp jókedvre, vagy éppen a szenvedésnek az elfogadására, amit a hét ajándék hoz az embernek; tudom, hogy erre szükségem van, de amikor itt van, akkor leborulok a Szentlélek előtt és megköszönöm Neki, hogy ennyire szeret.

A karizma pedig görögül szintén azt jelenti: ajándék. Kegyelmi ajándék, de olyan, amit a Szentlélek azért ad, hogy ajándékozd tovább! Ad valami rendkívüli képességet, amire a felebarátnak van szüksége, és parancsolja: „Szeresd őt annyira, hogy a tőlem kapott lehetőséggel segítesz rajta!” Aki a karizmát nem így ismeri, az igazában nem birtokolhatja. Az álmodozhat, emberek egymást szédíthetik, de kegyelemről nincs szó.

Megköszönve a Szentléleknek a megszentelő kegyelmet, amit a keresztségben ad, a szentgyónásban visszaad, s a szent kenetben utoljára biztosít, kérjük Őt, segítsen nekünk, indítson cselekedni a kegyelemben, kísérje a tetteinket áldásával, és azokat az ajándékokat, amelyekre éppen a saját állapotunkban szükségünk van, adja, mi pedig hálát adunk érte Neki. És a dicsőséget, ami mindebből fakad, Neki, és Benne a Szentháromságnak ajánljuk vissza – ajándéku. Amen.

Szerda Pünkösdi nyolcadában

Szentlecke: *Róm 8,5–17.17.*

Evangélium: *Mt 25,14–30.*

Testvéreim! Most, amikor Pünkösdi nyolcadában azon elmélkedünk, hol lehet észrevenni a Szentlélek jelenlétét és ajándékait, emlékezzünk rá, hogy tegnap Sziénai Szent Bernardin arról tanított nekünk, hogy ezt az igehirdetésben lehet meglátni; abban,

hogy hallhatod az ígét, be tudod fogadni. A Szentlélek műve, hogy az igehirdetők nem üzletelni kezdenek az ígével, hanem ajándékozzák, mégpedig a krisztusi ígét ajándékozzák. S aki hallja és befogadja, abban a hallott ige terem. Ez a Szentlélek műve.

A mai Evangélium: pedig arról beszél, hogy mindegyikünkben a Szentlélek műve, ha a kapott talentumok kamatoznak az Úrnak. Ez igaz volt az apostolokra nézve is, és még inkább igaz azokra nézve, akik személyesen nem találkoztunk az Úrral, csak a keresztségben megkaptuk a hit ajándékát, az Egyházban kaptunk nevelőket, akik megtanítottak keresztyén módon élni, a Szentlélek pedig az ajándékaival – az istenfélelemmel kezdődően – megtanít úgy élni, hogy a képességeink jót teremnek.

A Szentlélekre különösen akkor van szükségünk, amikor rájövünk: „Igen ám, de ha jó leszek, akkor nem leszek gazdag; ha hívő vagyok, a világ kitalál magából; ha hűséges vagyok, ostobának néznek; ha becsületes vagyok, megkapom érte a töviskoronát.” A Szentlélek műve, hogy a felnőtt, immár világosan látó ember nem dobja el a keresztségét, nem árulja el az Urat, hanem megérti, hogy bizony erről beszélt az Úr, és így gondolkodik: Jóllehet Őt most nem látom, nincs itt, az ellenségei sikeresek és boldogok – mert kérdezhetik: hol van a te Istened? – én pedig dolgozom Érte. Amit az életem terem, bármi, ami jót teszek, Tőle kaptam és Neki teszem, azért hogy Ő megdicsőüljön.

A világban élve, reménytelen helyzetekben is következetesen így gondolkodni csak azért lehet, mert a Szentlélek az Egyházban jelen van, a tiszta szívekben ott lakik. Amikor ér valakit egy kísértés (márpedig melyikünket nem ér?), és megszólal a szívünkben az istenfélelem: „ezt én nem tehetem, mert félem az Istent, nem is csinálom meg”, ünnep a mennyországnak és öröme a Szentléleknek, aki látja, hogy ez a lélek alkalmas arra, hogy még több ajándékot kapjon.

A lelki ember élete végén elmondhatja: Uram Istenem, minden talentum Tőled volt, minden kamata Tőled volt és a Tiéd! Erre mondja az Úr: Jól van, hűséges szolgám! Ez a végső dicséret, a Szentlélek végső gyümölcse azokban, akik hisznek és befogadják Őt és ajándékait. Fogadjuk be és merjünk istenfélő, lelki emberek lenni! Amen.

Csütörtök Pünkösdi nyolcadában

Szentlecke: *Róm 8,16–27.*

Evangélium: *Jn 17,20–26.*

Testvéreim! Amikor az Egyház a Szentlelket hívja – Szegények Atyja, jöjj, ... Drága vendég, szomszédunk –, annak adjuk jelét, hogy szeretnénk szeretetben élni. Önmagunkkal is, egymás között is, Istennel is. Mert, amint Szent János mondja, „Szeretet az Isten. És aki szeretetben marad, Istenben marad.”

Misztérium ez, amit az értelem képtelen fölfogni, de a szívünk képes rá. Képesek vagyunk észrevenni, hogy a tulajdon lelkünk és a testünk kapcsolata képet ad arról,

hogy milyen kapcsolat lehet a lelkünk és a Szentlélek, illetve az Egyház és a Szentlélek között.

Isten terve szerint a test és a lélek a szeretet kapcsolatára van teremtve. Arra, hogy a lélek fogja össze a testet, a test pedig fogadja be a lelket, és együtt, személyes öntudatban éljük meg azt, hogy de jó létezni, élni, megismerni, szeretni! Amíg egészséges a test és él a lélek, addig ez a szeretetkapcsolat az, ami néha így fejezünk ki: „De jó, hogy élek!”

Hasonló a kapcsolat a lelkünk és a Szentlélek között, s amit a pünkösdi szekvenciában¹⁴ kérünk, az éppen ez: Szentlélek, Úristen, jöjj! Jöjj, és a fagyot, amit a bűn okoz a lélekben – hiszen mi tudunk görcsbe merevedni, tudunk rettenetesen darabosak lenni, sőt meg is tudunk halni – olvasd föl! Azután engedd megtapasztalnunk, hogy de jó az Egyházban élni! Hiszen Te, Szentlélek, belőlünk, emberekből gyűjtöd össze az Egyházat. Gyűjtöd ide az oltár köré, egy-egy szentmisébe, de az egész történelem, az Egyház története sem egyéb, mint emberek sokaságának összegyűjtése Krisztus egyetlen Testébe.

Jó, ha egy lélek fölfogta, hogy a Szentléleknek köszönhetően hol van a helye az Egyházban, kinek kell lennie ahhoz, hogy Krisztus teste ép és egészséges lehessen itt a Földön, és egészen dicsőséges lehessen a Mennyországban.

Nagy ajándék ha egy családos ember fölfedezi, hogy az én dolgom az Egyházban az, hogy feleségként, férjként, édesapaként, édesanyaként engedjem a Szentléleknek, hogy megtanítsa szeretni. Isteni módon, azaz teljesen elajándékozottan, abban keresve a boldogságot, hogy teljesen odaadom magam. De ugyanígy, minden életállapot, ami egyáltalán lehetséges itt a földön, ennek adja a lehetőségét. És erre kapja az ember a hívást a Szentlélektől. Amikor már eldőlt valakinek az állapota és hívja a Szentlelket, ez a szeretetnek a csodája, mert az ember válaszol Isten feléje irányuló szeretetére, és hívja azt a Lelket, aki belőle azt a bizonyos szentet ki fogja formálni, akire Krisztusnak szüksége van.

A Szentlélek ajándéka azok az istenáldotta órák is, amikor úgy látjuk, hogy sok baj és probléma van már mögöttünk és valószínű sok vár még ránk, de most csöndesség van, úgy tűnik rend van, és élünk. Ilyenkor a Szentlélek valamit megízlelt abból, hogy mi lesz majd az egésznek a vége. Mert az örök boldogság nem egyéb, mint örökkétartó és már el nem veszíthető megélése és élvezése annak, hogy de jó a mennyországban lenni! De jó, hogy az lehettem, akivé a Szentlélek alakított, s de jó, hogy mindazok, akikkel együtt vagyok, ugyanígy a Szentlélek csodái és ajándékai.

Merjük hívni a Szentlelket és engedjük, hogy tanítson igazán szeretni azt az Istent, aki annyira szeret bennünket, hogy megteremtett és már ide összegyűjtött minket. Amen.

¹⁴A pünkösdi szekvencia teljes szövegét lásd: Hozsanna, 97. Éneklő Egyház, 569.

Péntek Püünkösöd nyolcadában

Szentlecke: *Róm 8,28–39.*

Evangélium: *Lk 10,17–24.*

Testvéreim! Amikor a Szentlélek jön, hozza a maga hét ajándékát: az istenfélelmet, a jámborságot, az erőt, a tudományt, a jótanácsot, az értelmet, meg a bölcsességet. Amikor hívjuk Őt, a hét ajándékot is kérjük Tőle.

A hét ajándék emberi tulajdonságok, erények, amelyeket a Szentlélek megszentel és olyanná tesz, hogy kedvesek legyenek az Atyának. De ha a Szentlélek nem jön, akkor ugyanezek az emberi tulajdonságok romboló erővé tudnak válni. Az okosság is, az értelem is, az erő is, a tanácsadás is – minden. A Szentlélek nélkül igazában minden pusztít. Vele pedig, az Ő erejével, az Ő megszentelő erejével Istennek tetsző életet tudunk élni.

Ezért a püünkösdi szekvenciában, amit a szentáldozás után imádkozunk, a Szentlelket a fényhez hasonlítjuk. Ahhoz a fényhez, ami a Naptól jön és meleg. Nem vizet forraló hó, nem életet pusztító hőség, hanem pontosan olyan meleg, amire az életnek szüksége van. Ugyanakkor a Szentlélek olyan, mint a víz, amely jön, mint a harmat, mint a csöndes, májusi eső, ami a léleknek az élethez kell, s ha nincs – amint ez a szekvencia mondja –, az emberszívben minden elszárad. Minden, ami valamit ér és ami egyáltalán élt.

Mindez azért van, mert szeret bennünket az Isten. Csak mi, emberek, ne lennénk olyan süketek és tompák és ne volnánk olyan érzéketlenek. Hallja meg a Szentlélek az ő Egyházának a hívó szavát, jöjjön, s képességeinket vegye kézbe! Szentelje meg! Legyen számunkra meleg fény, meg harmat, meg eső, azaz legyen számunkra éltető erő! Hogy amikor egymást kell támogatnunk, és egymás felé kell közvetíteni az életet, akkor legyen mit tovább adnunk! Amen.

Szombat Püünkösöd nyolcadában

Szentlecke: *IKor 12,1–11.*

Evangélium: *Jn 7, 37–39.*

Testvéreim! A püünkösöd nyolcadának a végén megköszönjük a Szentléleknek azt, hogy enged bepillantani Isten misztériumába, meg a saját misztériumunkba. Ezért adja Ő a kegyelmet és ezért adja az ajándékait.

Tudjuk, hogy az élet milyen bonyolult, s milyen finomsággal és gonddal van összerakva. A biológusok kutatják az ember genetikai állományát, s a hívó tudósok mondják: „Emberek! Ha tudnátok, mit lehet látni az ember genetikai állományában, leborulnátok velünk együtt a Teremtő Isten előtt! Mert amit ott látni lehet, az valami csodálatosan szép és bennünket messze felülmúló titok!”. Pedig ez még csak a test élete. Ehhez képest a léleknek az élete még finomabb!

Az Egyház tanítja, hogy a lélek élete a hittel kezdődik el, a reményben nyílik ki a jövő felé, és a szeretetben válik tapasztalhatóvá. A szeretet folytatása pedig a Szentlélek hét ajándéka. Mégpedig úgy, hogy aki igazán éli a hitet, s megküzdött már kicsit a reményért, az egyszer csak fölfogja, hogy mindez azért van, mert szeret bennünket az Isten. S akiben ez a fölismerés megszületik, főleg aki szentségekkel tud élni, az megkapja a hét ajándékot az istenfélelemtől a bölcsességig. Egyes teológusok azt mondják, hogy először az istenfélelmet, a végén a bölcsességet. A szentek viszont azt mondják, hogy együtt, egyszerre a hetet!

De az is lehet, hogy a bölcsességet kapja meg az ember először. Azt a kisgyermeki bölcsességet, amit a jó családokban a kicsinyekben lehet látni, akik 1–2–3 évesen megélik azt, hogy jó helyen vagyok, a helyemen vagyok. Nem érhet baj. Problémák vannak, de itt van az anyu, itt van az apu, itt vannak a testvéreim, tehát minden meg fog oldódni. Rájuk hagyatkozhatom. Az életem biztonságban van.

A Szentlélektől érkező bölcsesség ilyen: határtalan bizalom a szerető Isten iránt a lélekben, aki küszködik a mindennapos gondjaival, végzi a maga taposómalomszerű dolgait, de közben tudja, hogy élete egésze a Szentháromság ölen biztonságban van. Ezután jön a többi ajándék. Elkezdi az ember érteni a dolgait. Megkapja az erőt mindvégig. Kapja azt a tudós látást, mely megmutatja, egészen konkrét dolgokban is, hogy mi miért van, amit a kezdet kezdetén nem is sejtettem, de múlik az idő és látom. Érkezik a Szentlélektől a jótanács, azok a csöndes sugallatok, hogy ezt most így, azt meg ne úgy! Vagy: várj még egy kicsit. Vagy kicsit már dorgálva: Igyekezz, mert már késel! Ebből fakad a jámborság. És minél felnőttebb valaki a hitben meg a szeretetben, minél gazdagabb ezekben az ajándékokban, annál nagyobb benne az istenfélelem. Amit a becsületes tudós is megél, amikor azt mondja: Emberek! Ha látnátok az élet titkát, rettegve borulnátok le velem együtt.

A lelki ember, aki a lélek életének titkát tapasztalja, őszinte alázattal tud leborulni, szent félelemmel a szerető Isten előtt, aki egy ilyen alázatos lelket fölemel, és azt mondja: „Nézz rám, azután szeress jobban mint eddig!” Mindezt a Szentlélek műveli bennünk. Tárjuk ki a lelkünket előtte s merjünk élni úgy, ahogy a hitben, a reményben, a szeretetben, a Szentlélek ajándékaival lehet, de csak ezekkel lehet élni. Amen.

Szentháromság vasárnapja „A” évben 2008. május 18.

Napi könyörgés

Mindenható, örökkévaló Isten, ki a Szentháromság misztériumát kinyilatkoztattad híveidnek, kérünk, óvd meg bennünk az igaz hitet minden veszedelemtől és engedd hogy áhitattal imádjuk a három Személyt és az egy isteni lényeket. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Kiv 34, 4–6. 8–9.*

Szentlecke: *2Kor 13,11–13.*

Evangélium: *Jn 3, 16–18.*

Testvéreim! A liturgiában elmúlt az esztendő első fele. Szentháromság vasárnapját üljük, mert minden, amiről eddig, ádvent első vasárnapjától pünkösdig megemlékeztünk, arról beszélt, hogy az élő és igaz Isten kinyilatkoztatta magát nekünk, embereknek, és utat mutatott. A kinyilatkoztatásban két olyan igazság ragyog, amelyekre mi magunktól soha rá nem jövünk. Az egyik: miért teremtett bennünket, embereket az Isten és mire való az egész teremtés. A másik: kicsoda Ő, Aki mindeneket teremtett.

Hogy Isten miért teremtett bennünket, embereket, az Úr Krisztus tanítja: azért, hogy megismerjük az élő és igaz Istent, s akit ő küldött, és megtanuljuk, hogy Őnála hogyan lehetünk örökre boldogok. Erre lettünk teremtve, hogy gondolkodó és szeretni tudó emberként megismerjük, megszeressük az élő és igaz Istent, s Neki szolgálva járjuk végig ennek a földi életnek az útját.

De ahhoz, hogy megismerhessük Őt, kell a másik igazság: kicsoda Ő? A vallásokat kutatva nyilvánvalóvá vált, hogy nekünk vannak sejtelmek az Istenről, vannak föltételezéseink az ő világról, meg róla, magáról. De hányféle formában képzeltük el Őt, tapogattuk körül, mint a vakok valami tárgyat mindaddig, amíg meg nem szólalt maga az Isten és föl nem tárta magát. Az ószövetségi választott nép egész történelme ez, hogy hallják a kinyilatkoztató isteni szót. Tanulják, hogy mit jelent az, hogy az Isten van, tőlünk és mindentől függetlenül, és szereti az embert.

Az ószövetség népe megtanulta, hogy csak egy élő, igaz az Isten van. Ha emellé odatesszük a többi vallások elképzeléseit, elképedhetünk: hogy-hogy mi emberek nem jöttünk arra rá, hogy Isten csak egy lehet?! – És nem jöttünk rá. Hanem olimposzokat alkottunk, isten-seregeket alkottunk, azt föltételezve, hogy az istenek világa olyan, mint a miénk.

De elhangzott a kinyilatkoztató szó: „Halljad Izrael! Az Úr egyetlen Úr, rajta kívül nincs más. És Ő irgalmas.” Ennek az irgalomnak a megtestesülése lett a kinyilatkoztatás beteljesedése, Jézus Krisztus. Aki azért jött, hogy megismertessen minket a Szentháromsággal. És kinyilatkoztassa azt, hogy az az egyetlen Úr három személy: Atya, Fiú és Szentlélek. Ami nagy meghívásunk arra szól, hogy tanuljunk meg az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel közösségben, igazságban és szentségben élni.

Ha jól megnézzük az Evangélium:okat, és igazán halljuk, miket mondanak el az evangélisták, kiderül, hogy az ártatlan Názáreti Jézust a Szentháromság kinyilatkoztatásáért feszítették keresztre. Mert a perdöntő kérdés ez volt: „Mondd meg, te vagy az élő Isten fia?” – s Jézus vállalta: „Te mondtad.” Ezért ítélték halálra, mert nem hittek neki, és nem hittek benne.

Ezért mondta Jézus Nikodémusnak, hogy aki hisz, nem ítéltetik el, hanem az eljut oda, abba az országba és arra az életre, amire teremtve lett. De aki nem hisz az Isten Fiában, nem hiszi a Szentháromságot, az ezzel a ténnyel elítélte önmagát. Ehhez az is hozzá tartozik, hogy aki ezt a hitet nem adja tovább, vétkezik. Mert ő maga megismerte az igazságot, de igazában nem azonosult vele.

Hányszor hallottuk az elmúlt évtizedekben, hogy pedagógiai vétséget követ el az, aki a gyermekét megtanítja a kereszténységre, mert kettősségre neveli. Úgy vélték az okosak, hogy a történelemben az emberiség elérkezett a felvilágosult ateizmus korszakába, az Isten-kérdés többé nem kérdés. Aki pedig ezt a kérdést beleplántálja a következő nemzedékbe, pedagógiai vétséget követ el. És hányan dőltek be ennek és mondták azt, hogy: én vallási kérdésekben nem avatkozom a gyermekem életébe. Majd döntse el ő maga. – Mit? Hogyan tud dönteni az ember olyan kérdésben, amit nem ismer?

Ezért kéri a katolikus Egyház elvárja a szülőktől, hogy idejében fogják kézen a kicsinyeiket és hozzák el a tanító Egyházhoz. Hogy időben el tudjanak kezdeni a szentségekkel élve ismerkedni a Szentháromsággal. Ennek egy nagy pillanata az elsőáldozás, ami a következő szentmisében történik majd itt, ebben a templomban, ami az Egyház életének egyik nyilvánvaló jele.

A világ tele van szólamokkal, köztük azzal, hogy mi emberek egyenlők vagyunk. Egyenlő esélyekkel születünk és az esélyegyenlőséget biztosítani kell. De a leglényegesebb kérdést nem tesszük föl. Nem kérdezzük egymástól, hogy milyen vallású vagy? Holott a személyiségünket lényegesen határozza meg az, hogy ki az én Istenem. Van-e és ki Ő? Mert igaz, hogy globálisan emberek vagyunk valamennyien, de micsoda különbség van egy buddista, egy muszlim, egy mormon és egy katolikus keresztény között! Külön világokban élünk, mert aki nem ismeri az élő és igaz Istent, a Szentháromságot, igazában nem tud emberhez méltó életet élni, vagy nem engedi, hogy a felebarátja vagy egy másik nép emberhez méltó életet éljen. Aki pedig a Szentháromság népéhez tartozik, az tudja, hogy egy Atya teremtett bennünket, egy Lélek itatja a Krisztusban hívőket. Hogy Őt elfogadom-e, ez meghatározza az ítéletemet, ami az örök sorsomról szól. Ez egy másik világ.

Ezen a napon mi, katolikusok imádó hódolattal megköszönjük az Úr Krisztusnak, hogy elhozta nekünk a Szentháromság ismeretét. Megköszönjük, hogy meghalt ezért, és a Föltámadásában megmutatta, micsoda irgalma, szeretete és hatalma van az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek. Megmutatta, és azt mondta: én meg akarom osztani veletek az életemet és a dicsőségemet, csak higgyetek bennem és szolgáljatok a testvéreitekben énnekem. Ámen.

Szentháromság vasárnapja „B” évben

Olvasmány: *MTörv 4,32–40.*

Szentlecke: *Róm 8,5–17.*

Evangélium: *Mt 28,16–20.*

Testvéreim! Nagy fölismerése volt az emberi szellemnek, amikor rájött, hogy egy alkotás magán viseli az alkotónak a keze nyomát. És nemcsak az ok létre lehet következtetni egy okozatból, hanem ha valaminek a természetét megismerem, és tudom, hogy az nem magától van, hanem valaki alkotta, az alkotás természetéből következtetni tud az ember az alkotó természetére és kilétére. Innen van az, hogy nem kell műértőnek lenni nagyon ahhoz, hogy egy kép láttán az ember azt mondja, hogy ez alighanem Michelangelo... vagy alighanem X... Vagy hall az ember egy zenét, és nem kell kifejezetten muzsikusnak lennie ahhoz, hogy az a gyanúja támadjon, hogy ez alighanem gregorián.... az meg egy magyar népdal. Az alkotás magán viseli az alkotónak a keze nyomát és az értelmes ember vissza tud rá következtetni.

Ez így van a teremtett világgal is. Az értelmes ember, amikor a teremtett világot vizsgálja, egyszer csak elkezd észrevenni a Teremtő keze nyomát. És legalább addig eljut, hogy aki ezt alkotta, annak értelmes lénynek kell lennie, mert a világ nagyon értelmesen van összerakva; olyan konstrukció, ami csak úgy, véletlenül nem jön létre. Ezért minél nagyobb természettudós valaki, ha megkérdezik: „Mit látsz a természetben?” –, ha őszinte és tárgyilagos, azt mondja: „Én a természetben, akár a nagy kozmosz felé, akár a mikrovilág felé indulok el, egy hatalmas Szellem keze nyomát látom; találkozom vele.”

Így jut el a gondolkodó ember Istenhez, akiről annyit fölfedez, hogy Értelmes Lény. De hogy ez az értelmes lény közösség, Szentháromság, ezt emberi ész soha föl nem fedezi. Mert Istent nem látta soha senki, hanem Ő maga és az emberré lett Fiú, aki az Atya ölében van, eljött és elkezdett minket tanítani a Szentháromságra. És miután az ember Tőle megismeri a Szentháromságot, ha utána vizsgálja az alkotásait, akkor már kezdi látni, hogy a Szentháromságnak a keze nyoma itt is, ott is, amott is, még az anyagvilágban is – ott van! Rá lehet csodálkozni.

A Szentháromságnak azonban a legcsodálatosabb alkotása az Egyház. S nekünk, akik katolikus keresztények vagyunk, nekünk ez az ünnep alkalom arra, hogy rácsodálkozzunk, hogy az Egyház arcán, az Egyház lényén mennyire ott van a Szentháromságnak a keze nyoma. Ahogyan a Zsinat mondja, az Egyház az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységéből eggyé vált nép. Vagy ha másként mondom: az Egyház a Szentháromság népe. Ha pedig valaki katolikus keresztény, akkor ennek a népnek az eleven tagjaként a Szentháromsághoz tartozik. Ehhez kellett a kinyilatkoztatás, amit az Úr Krisztus elhozott.

Ha azt kérdezzük, hogy Krisztus miért halt meg? – akkor kettős válasz kapunk: hogy megváltson minket, és vértanúja legyen a Szentháromságnak. A főtanács előtt a perdöntő kérdés ez volt: Vallod-e Izrael egyetlen Istenét, vagy eretnek vagy azzal, hogy Te vagy az élő Isten Fia? Mert ha annak tartod magadat, akkor te nem Izrael Istenét vallod, akkor te valami mást mondasz... és meghalsz érte... Tehát: te vagy az élő Isten Fia? – És Krisztus tudta, hogy ez az ő emberi életébe fog kerülni. És ott, a perdöntő

pillanatban igazában kinyilatkoztat: Én vagyok. Ellenségeinek ennél többet nem is mondott.

Övéinek azonban a föltámadása után átadta a Szentlelket a bűnbocsánatra, Pünkösdkor pedig elküldte a Szentlelket mint az erősség Lelkét. Mennybemenetele előtt rájuk bírta, hogy menjetek és a Szentháromság nevében – nem Izrael egyetlen Istene nevében! –, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kereszteljének. Kezdjék el összegyűjteni azt a népet, amelyet az Atya öröktől fogva a Fiúnak akar odaadni a Szentlélekben, hogy ez a nép örökké dicsőítse a Szentháromságot.

Az Egyház ez a nép, amelyet mindenki mástól ez különböztet meg, hogy mi hiszünk a Szentháromságban. Nem azért vagyunk együtt, mert mi olyan okosak, vagy erősek vagyunk, vagy mert mi kitaláltunk valamit és azt ha törik, ha szakad megcsináljuk. Mi azért vagyunk együtt, mert bennünket az Atya örök terve szerint a Fiú összegyűjt a Szentlélekben és a szentségek által éltet.

És amikor az Egyháznak erre ideje van – s igazában ez történik a szemlélődő szerzetekben, meg a nagy lelkigyakorlatokon –, akkor végig tudja vezetni, hogy az Egyház születésében, fejlődésében, a mindennapos életében mennyire ott van a Szentháromság. Nem a keze nyoma, hanem maga a Szentháromság, még egy-egy lélekben is. Hiszen az Úr azt mondta: aki megteszi azt, amit én mondok, az szeret engem. Aki pedig engem szeret, akiben a Szentlélek ott van, ahhoz eljövünk. Az Atya, meg én. És lakóhelyet veszünk nála. Személy szerint, nála.

Az Egyháznak nemcsak a születésében, a fejlődésében és mindennapi életében, hanem a halálában, a föltámadásában és az örök boldogságában is mindennek forrása és célja a Szentháromság. És amikor mi elmondjuk a Hiszekegyet, vagy a Dicsőséget a szentmisében, vagy imádkozunk egy zsoltárt, a zsoltár végén a Gloria Patri, vagy keresztet vetünk, állandóan annak adjuk jelét, hogy mi bizony a Szentháromság népe vagyunk. Ismerjük az élő és igaz Istent, az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Minket Krisztus, a mi Megváltónk, az emberré lett Ige napról-napra, a tulajdon lába nyomában visz folyamatosan, előre, hazafelé, a Szentháromsághoz.

S ezen a napon mindegyikünk szívében megszülethet a fölismerés, hogy mi igazában olyanok vagyunk, mint egy jó családban a pici gyermekek, akik mindent annak köszönhetnek, hogy körülöttük ott van az otthon. Minden értük van. A mosolyuk örömet okoz, a sírásuk gondoskodást vált ki, az életük felnöttek öröme, miközben az ég és a föld távolsága van a felnőtt szülő és a pici gyerek között.

A Szentháromság és a teremtett ember között az ég és a föld távolsága van. De Isten tőlünk nem is azt várja, hogy egyenrangú partnerként ülünk le és dialogizáljunk Vele. Hanem azt várja, hogy jó gyermekei legyünk. Örüljünk Neki, hogy Ő törődik velünk és mosolyogjunk Rá. És amikor az ajkunkon megszólal a dicsőítés – hála legyen az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek; mert mi hiszünk az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben – ez a Szentháromságnak olyan, mint egy szülőnek a pici gyerek ajkán, akár álmában, akár ébren a mosoly. Öröm neki. Amen.

Szentháromság vasárnapja „C” évben 2013. május 26.

Olvasmány: *Péld 8,22–31.*

Szentlecke: *Róm 5,1–5.*

Evangélium: *Jn 16,12–15.*

Testvéreim! A tanító Egyház a tételeit rangsorolni tudja. Vannak dogmáink, s a dogmák között vannak olyan tételek, amiket ha hallunk, azt mondjuk: „Világos, értem.” Vannak olyan tételek, amelyek megértéséhez már komoly felkészültség kell. Legalábbis megfelelő tanultság nélkül – nem. – És akkor vannak olyan tételeink, amik olyan misztériumokról szólnak, amiket soha, teremtett szellem föl nem tud dolgozni. Tudja hinni, tudja befogadni, tud boldog lenni tőle. De feldolgozni – töviről-hegyire megérteni és reprodukálni – nem lehet. Mert a mi megértésünk az általában azzal fejeződik be, hogy kísérletezünk és reprodukáljuk azt, amit megértettünk.

A megszentelő kegyelem, hogy hogyan lakik a Szentháromság egy teremtett szellemben, egy teremtett emberben, – erre nincs magyarázatunk. – Ez az első. A második, hogy Jézus Krisztus hogyan egy személy, akinek két természete van? Hogyan Isten ember Ő? – Nincs rá magyarázatunk. – És a legnagyobb az első, a Szentháromság. Hogy hogyan él az Atya, a Fiú, meg a Szentlélek három, különálló személy – egy isteni lényekben? – Nem tudjuk fölfogni. De nem is kell. Mert a természetben, meg az életben kapunk modelleket, ahol az embernek úgy sejtelve támad, hogy ezekkel a misztériumokkal hogyan is vagyunk...

Az egyik ilyen modell a Nap és a Hold. Meg a Föld. – Főleg a Föld. Ahol minden élet a Napnak köszönhető. – De jaj a Földnek, ha letér arról a pályáról, amelyikre a Teremtő állította. Arról a pályáról, amin a Föld, ha fut, akkor van tavasz, nyár, ősz és tél – és van élet. – De ha a Föld kimozdulna és csak egy kicsivel is távolabb menne, mint ahol most jár, vagy – ami még rosszabb – közelebb kerülne a Naphoz, – végünk volna! A Földnek összhangban kell lennie a Teremtő akaratával, hogy élet lehessen rajta.

Benedek pápánk, a kiérdemesült, mielőtt elkezdte a Hit évében a Hiszekegyről a katekéziseit, előtte másfél évig szerdánként az imádságról tanított. És ő, Benedek pápa az egyik hittanóráján Szent Benedeket idézte, amikor arról beszélt, hogy a liturgia, meg az imádság, főként a szentmise és az imádság hogyan függ össze. Idézte Szent Benedeket, aki elsősorban a zoltározásról, de minden szóbeli imára érvényesen mondta a tanítványainak, hogy ha jól akartok imádkozni, akkor az elmétek legyen összhangban a szóval, amit mondotok, illetve amit hallotok. – Ha az ember ezt hallja, akár a Benedek-i regulában olvassa, világos dolog, igazat kell mondani. A bensőm legyen összhangban a hangzó szóval.

Benedek pápa azonban azt mondja: Vigyázzatok! Benedek, a szent nem erről beszél. Nem a 7. parancsolatot ismétli meg, hogy hamis tanúságot ne szólj, hanem ami a szívedben van, az legyen a szádon és a szíved meg a szavad passzoljon egymáshoz... – Itt nem erről van szó! – Hanem a bensőd legyen összhangban. Tégy meg érte mindent, hogy összhangban legyen a hallott szóval. – Mert amikor kötött imádságot kapsz a kezvedbe, akkor szólnak hozzád. Te mondd ki ugyan a szót, de ha jól mondd, akkor hallod, hogy beszélnek hozzád. – Ez főleg a szentmisére igaz, amelyben szavak

hangzanak el az Igeliturgiában felénk az Úrtól, az áldozati részben tőlünk a Szentháromság felé. Ha jól akarunk részt venni a szentmisében, törekednünk kellene arra, hogy a bensőnk, a szívünk összhangba kerüljön az elhangzó szóval. És most, Szentháromság vasárnapján ráébredhetünk, hogy az elhangzó szó, az Ige, a Fiú, a második isteni személy, Akit az Atya kimond a Szentháromságon belül is és amikor felénk fordul és szól hozzánk, akkor az Ige szól hozzánk. És a Szentlélek az, Aki – ha engedjük – ébreszt, hogy: „Figyelj csak! ... hallgasd csak mit mondanak neked és mit mondotok az Atyának, a Fiú és a Szentléleknek! Halljad csak, és próbálj meg összhangba kerülni azzal, amit hallasz!”

Ma Gyermeknap van. Ugye hányszor elhangzik a szentmiséken is, hogy mi a keresztségben Isten gyermekei lettünk. Az Atya gyermekei, a Fiú testvérei, a Szentlélek templomai. Hányszor elhangzik ez! És vajon hányszor fogjuk föl, hogy mit is hallunk? Ez főleg az idősebbeknek szól, hogy: vajon kivilágosodott-e már a szívemben, hogy amikor kísértésekkel küszködünk, a bűneinket bánjuk, meg törekszünk a jóra, akkor semmi más nem történik, mint az, hogy próbálunk összhangba kerülni ezzel a tétellel, hogy Isten gyermeke vagy!

Nagy békét teremt az ember szívében, amikor egy-egy részletkérdésben meghalljuk a szót és összhangba kerülünk vele, míg az az alapvető nyugtalanság, ami az Istentől távol élő embert gyötri, az éppen a széthangzásból, a disszonanciából fakad. Mondanak neki valamit és ő másként reagál, mint kellene.

A Szentháromság olyan számunkra, mint a Nap. Mindegyikünknek. Amikor megteremtett, a nevünkön szólított. Szólított. Elhangzott felénk egy név. A saját nevünk. Valami olyasmi történt, mint amikor a Földet a Nap körüli pályára állította: „Te pedig, Föld, erre és így keringj!” Egy-egy ember teremtésekor valami hasonló történik. És amikor valaki próbál összhangban lenni a feléje elhangzott szóval, akkor úgy jár, mint a Föld: nyár van, tél van... ősz van... tavasz van... Az évek futnak, de az élet él a Szentháromság ajándékaként.

Mi a Szentháromság felé két dolgot tudunk tenni: leborulva mondjuk: „Nagy vagy, jó vagy, szent vagy! A legnagyobb vagy! Minden vagy!”, és imádunk, amivel azt fejezzük ki, hogy: Szólj és mi megpróbálunk összhangba kerülni a szavaddal!

Erre mondja Szent Pál, hogy ne szomorkodjunk, amikor rájövünk, hogy szeretnénk összhangban lenni, de hogyan? Azt se tudjuk, hogyan kell jól imádkozni! – Ne szomorkodjatok, mondja Szent Pál, mert a Szentlélek, Isten szeretete átölel minket és Ő jön segítségünkre a gyöngeségeinkben. Ezt a sóhajt is, hogy: Istenem! ... én nem tudok imádkozni! – ezt is a Szentlélek támasztja bennünk. És viszi az Atya elé. És ez az Atyának kedves.

Áldjon meg minket a Szentháromság, az Atya, a Fiú, és a Szentlélek, hogy a szóval, hogy a gyermekei lehetünk, összhangban tudjunk élni és örülni tudjunk ennek, hogy Hozzá tartozhatunk. Ámen.